

ŞANLIURFA
İL MİLLÎ EĞİTİM
MÜDÜRLÜĞÜ

SEN
YAZ
URFA
OKUSUN

Geleceğin Sihirli Kalemleri

SEN YAZ URFA OKUSUN

CİLT I

2020 ŞANLIURFA

ŞANLIURFA İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

GENEL KOORDİNATÖR

Veysel ÖNCÜL (*Şanlıurfa İl MEM AR-GE*)

Ahmet KARYAĞDI (*Şanlıurfa İl MEM AR-GE*)

PROJE KOORDİNATÖRÜ

Mahmut CENGİZ (*Şanlıurfa İl MEM Özel Büro*)

EDİTÖR

Baran İsmail AKTAŞ (*Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu*)

KAPAK ve TASARIM

Mehmet NİŞANCI (*Şanlıurfa İl MEM AR-GE*)

YAYIN KURULU

Kemal UNTUÇ (*Ayşegül Kaman Anadolu Lisesi*)

Ferhat KÜPCÜ (*Gazi Anadolu Lisesi*)

Ahmet KAYA (*Sosyal Bilimler Lisesi*)

Ali TUTLUOĞLU (*Sosyal Bilimler Lisesi*)

Mehmet KARAOĞLU (*Orhangazi Kız AİHL*)

Mehmet Melik AYATAN (*Harran Kapı İmam Hatip Ortaokulu*)

Emin CUUT (*Göbeklitepe Ortaokulu*)

Melike Gül YARBAŞ (*Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu*)

Mehmet Akif GÖKSU (*Alibaba İlkokulu*)

Fatma Zehra KARACA (*Yunus Emre İMKB İlkokulu*)

Şanlıurfa İl Milli Eğitim Müdürlüğü
Ertuğrulgazi Mah. Osmangazi Cad.
No: 14 63330 Haliliye/ŞANLIURFA
0414 280 63 00

www.sanlıurfa.meb.gov.tr

Takdim

Değerli Okur,

Dünya medeniyeti çok hızlı bir değişim geçiriyor. Yaşadığımız dönemin şartlarının son yıllarda bizi ve haliyle alışkanlıklarımızı değiştirdiği önemli bir gerçek. Böyle bir değişim sürecinde “okuma” ve “yazma” eylemlerimizde de bir değişimin, doğrusu hızlı bir düşüşün yaşandığını günlük hayatta, kişiler arası ilişkilerde, problem çözme becerilerinde, olay analizlerinde gözlemliyor ve hissediyoruz.

Okuyan unuttur ama yazan daha zor unuttur. Edebi bir deyişle “Söz uçar, yazı kalır; alim unuttur kalem unutmaz” diye kelimamız var. Okumanın yanında, mutlak bir şekilde yazmanın öneminin farkındayız. Yazmanın, yani tekrar etmenin de bir öğrenme ve öğretme metodu olduğunu eğitimciler olarak biliyoruz. Hatta bu ön sözümüz bile yazılırken tekrara, yani yeniden yazılmaya muhtaç kalmıştır.

Buradan hareketle ilkokul 4. sınıf, ortaokul ve lise kademesindeki öğrencilerimizin “yazma” becerilerini geliştirmek üzere Şanlıurfa İl Millî Eğitim Müdürlüğü Ar-Ge Birimi olarak “Sen Yaz Urfa Okusun, Göbeklitepe Yazarlık Atölyesi” projemizi oluşturduk ve “Sen Yaz, Urfa Okusun” aşamasını icra etme muvaffakiyetine ulaştık.

Bu süreçte sınıf, okul, ilçe ve il değerlendirme komisyonlarında, çeşitli kriterlerden geçip ürün değeri kazanan bu şiir ve hikâyeleri kütüphanelerinizdeki yerini almak üzere kitaplaştırdık. Şu an okumakta olduğunuz nüsha Şanlıurfa’daki okullarımıza ve 81 İl Millî Eğitim Müdürlüğüne gönderdiğimiz kitaplarımızdan biri olarak size hitap ettiğini düşünüyoruz.

Projemizin “Göbeklitepe Yazarlık Atölyesi” aşamasında, kitapta yer alan eserlerin sahiplerine “yazma” becerilerini geliştirmelerini sağlayacak eğitim ortamı hazırlanacak ve öğrencilerimiz, popüler kültür tuzağının günöbirlik okuma-yazma hevesleri yerine Türk ve dünya edebiyatının kült eserleri ışığında “yazma” yeteneklerini “Göbeklitepe Yazarlık Atölyesinde” geliştirerek sürdüreceklendir. Bu süreç sonunda çıkan ürünler yeniden kitaplaştırılacak ve bu döngü devam edecek. Böylece “atölye” öğrencilerimizin bu proje başındaki okuma-yazma düzeylerindeki değişim takip ve tespit edilecek ve dönütlerle süreç işleyecektir.

Sözü son kez söylerken; dijital kültürün okuma alışkanlığı bizi kağıttan uzaklaştıran üzücü bir aşama aslında. Hal böyle olunca da kağıtla olan hukukumuz sadece “yazmak” eylemi olunca ortaya çıkıyor. Kağıt, kalemle tanışma olayına “ağaç yaş iken eğilir” penceresinden bakınca projemizin çıkışı ve varış noktaları daha iyi anlaşılacaktır.

“Sen Yaz Urfa Okusun, Göbeklitepe Yazarlık Atölyesi” projesi kitabımızın sınıflardan kitaplıklara ulaşınca kadarki tüm aşamalarında emeği geçen arkadaşlarıma katkılarından dolayı en kalbi teşekkürlerimi sunuyor; sizi genç ve minik yazarlarımızın eserleriyle baş başa bırakarak keyifli bir okuma diliyorum.

İsmail YAPICIER

Şanlıurfa İl Milli Eğitim Müdürü

İçindekiler

Hikâye / İlkokul

Afrunaj....Nisa AFŞİN.....	12
Sabrin Adı....Efsa Ceylin ÖRNEK.....	24
Anneannem Şanlıurfa'da....Alya Duru MIZRAKLI.....	28
Kahraman Köpek....Muhammed Enes ÖZ.....	34
Gizemli Mağara....Nevin AVCI.....	41
Ela Şanlıurfa'da....Ela Berfin GÖLLÜ.....	50
Şanlıurfa'da Göbeklitepe....Zeynep ELÇİ.....	55
Üç Arkadaş ve Göbeklitepe....Ömer Baran AÇIKADA.....	59
Tepede Macera....Mehmet Taha ASLAN.....	63
Çınar'ın Maceraları....Hatice DÖRTBUDAK.....	73
Hayalim Gerçekleşiyor....Eray Etkä ATMACA.....	88
Doğruluk ve Dürüstlük....Hatice Nuriye ŞAMİL.....	95
Tarihsel Bir Yaşam....Zeynep Nur AYDEMİR.....	102

Şiir / İlkokul

Şanlıurfa'nın İncisi....Gülçin Sena POLAT.....	110
Göbeklitepem....Zeynep KAYA.....	111
En Güzel Şehrimiz Şanlıurfamız....Mehmet AYKAÇ.....	112
Ey Urfa....Cemre Su HOROZ.....	113
Göbeklitepe....Elvan ÖZYAVUZ.....	114
Göbeklitepe....Ahsen AYKUTELİ.....	115
Güzel Urfa'm....Ceylin Ada MIZRAKLI.....	116
Peygamberler Şehri....Esra ŞEKER.....	117
Peygamberler Şehri....Taha Batuhan HABİBOĞLU.....	118
Urfa'dasın....Helin ÇELİK.....	119

Hikâye / Ortaokul

Şanlıurfa'da Bir Uzaylı.... Irmak AKYEL.....	122
Sabır Makamı.... Zehra BEYDAR.....	131
Karaköprü Narlıktır.... Berrin KARA.....	137
Kendi Fırsatın.... Zeki Buğrahan SAVAL.....	144
Bir Rüyanın İzinde.... Sude Naz Çiçek.....	155
Gözümdeki Nota.... Mehlika ERTÜRK.....	163
3İşte Benim Cennetim.... İclal Nur KILIÇ.....	169
Abla Ne Olur Gitme!.... Mina Nur VARLIK.....	183
Sihirli Ağaç.... Ebru İŞBİLEN.....	191
Güneydoğu'da Bir Medeniyet.... Helin ASLAN.....	196
Baş Tacısın Urfa.... Ezel BEŞALTI.....	203
Kültür Köprüsü: Urfa.... Ayşegül DEMİR.....	212
Hayallerin Peşinden.... İkra KARAKUŞ.....	219

Şiir / Ortaokul

İyilik ve Dünya.... Muhammed Muta DİKMEN.....	231
Bir Sonbahar Akşamı.... Elif KURNAZ.....	232
Peygamberler Şehri.... Asya UMAÇ.....	233
Sevdam Urfa.... CemileNur KARAÇİZMELİ.....	234
Şanlıurfa.... Ayşe DEMİR.....	235
Urfam.... AyşeBAYAT.....	236
Şanlı Diyar.... Baran SUSANBURK.....	237
Benim Güzel Urfam.... Gülner KILIÇ.....	238
Göbeklitepe.... Büşra DİKEÇ.....	239
Haydi Sen de Gel.... Abdülsemet SEYARCI.....	240
Şanlıurfa'm.... Melek YOLCU.....	241
Şehit Anasının Yüreği.... Tülincan ÇELİK.....	243
Urfa Kültürü.... ZAHİDE YAVUZ.....	244
Yüce Şanlıurfa'm.... Remziye SAĞLAMAK.....	246
Ey Urfam! Canım Urfam.... Elvan YAVUZ.....	247

İlkokul

Hikâye

Afrunaj

Nisa AFŞİN

2002 Vakıflar İlkokulu - 4/C

Çok eski zamanlarda günümüzde Şanlıurfa adı verilen şehirde medeniyetten uzak ve dünyanın düzeninden bihaber olan “AFRUNAJ” adında bir topluluk yaşıyordu. Bu toplumun yaşam biçimleri o zamanın vermiş olduğu yaşamsal faaliyetlerini sürdürmek için vahşi doğada yemek bulmak ve vahşi hayvanlardan korunmaktı. Afrunaj topluluğu 11 aileden oluşmaktaydı ve bu ailelerin neredeyse hepsinin soyağacı çok uzundu ama sadece bir aile kendi içinde anne,baba, erkek çocuk ve kız çocuktan oluşmaktaydı.Bu ailenin adı “NİŞFAN” dı. Nişfan ailesi diğer ailelerden çok farklıydı. Diğer aileler sürekli hayvanları tehlikeli görüp öldürmeyi tercih ederken Nişfan ailesi sadece yemek için hayvanları yakalıyordu. Onun dışında hayvanlara zarar vermemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Nişfan ailesinin küçük kızı Asnir tek başında ormanda gezme-ye bayılıyor doğa ile iç içe olmak ona mutluluk veriyordu. Babası Ultemas kızını vahşi hayvanlardan korumak istediği için yaşadıkları mağaradan ayrılmasına pek izin vermiyordu. Ama macerayı çok seven oğlu Alrep ile zaman zaman güneş tepedeyken gezmelerine izin veriyordu. Anne Lizif, kızının ve oğlunun bu orman gezilerinden pek hoşnut değildi ama kızını mutlu gördüğü için pek bir şey diyemiyordu.

Bir gün Alrep, kendilerini savunmak için yanına aldığı mızrağıyla beraber Asnir ile birlikte orman gezisine çıktılar. Asnir abisinin yanında güvende hissettiğinden korkusuzca ormanda uçuşan garip garip kuşları, ilginç renklerde olan çiçekleri inceliyordu. Biraz zaman sonra Asnir bir çığırduydu. Sesi aynı anda fark eden Alrep kardeş-

nin önüne geçerek ona eliyle sessiz olmasını işaret etti. Alrep elindeki mızrağı önünde tutarak sessizce hareket ederek sesin geldiği ulu ağacın arkasına doğru hareket etti. Kardeşini orada bırakarak gözden kayboldu. Bunun üzerine Asnir tam tersi yönde fısıltılar duydu. Asnir merakını engelleyemeyerek sese doğru hareket etmeye başladı. Biraz ilerleyince ilerde iki ağacın arasında uzun perde gibi sarmaşıkların olduğunu gördü. Sarmaşıklara yaklaştı ve bunun bir geçit olduğunu anladı. Sarmaşıkları araladı sonra da geçitten diğer tarafa geçti. Gördüğü manzarayı ağzı açık izleyen Asnir neye uğradığını şaşırı. Karşısında etrafı rengârenk ağaçlarla çevrilmiş masmavi bir göl duruyordu. Fakat bu güzel manzaradan daha şaşırtıcı olan şey bu gölün etrafında daha önce benzerini görmediği farklı türden hayvanlar bir arada durmuş sohbet ediyorlardı. Çok garipti. Çünkü bu hayvanlar normalde birbirlerini öldürmeye çalışması gereken etçil ve otçul hayvanlardı. Tavşandan file, tilkiden kaplana, kargadan papağana bütün hayvanlar bir arada durmuş bir şeyler konuşuyordu. Bu olaylar karşısında küçük dilini yutan Asnir'i en çok şaşırtan ise hayvanların ne konuştuğunu anlıyor olmasıydı.

Hayvanlar topluluğu davetsiz misafiri fark etmemiş olacaklar ki konuşmalarına devam ettiler.

Aslan: Doğru söylüyorsun Gamgi ama onlara zarar vermeye çalıştıkça onlar da bize saldıracaklar.

Kurt: Bana bırakırsanız hiçbir sorun olmaz Kalsar ben sürümle beraber saldırıp hepsini öldürebilirim.

Aslan: Asla! Sakın bir daha böyle bir teklif yapma Kaylo. Bizim amacımız doğa düzenini korumak bu yüzden burada toplandık.

Adının Kalsar olduğu anlaşılan aslan hepsini azarlarmış gibi etraflarında dönerek konuşmasını sürdürdü.

Kalsar: Hepinize söylüyorum eğer bir çözüm üretmeyecekseniz hemen sürülerinizin yanına dönebilirsiniz. Ben sizi doğada güzel bir uyum sağlamak için fikir üretelim diye buraya topladım. Siz ise sürekli insanları öldürelim diyorsunuz.

Asnir Kalsar'ın son cümlesinde insanları öldürmek üzerine ko-

nuşulan bir konuşma olduğunu anlayınca birden korku hiçkırığı attı. Bütün hayvanlar sesin geldiği yere baktı ve orada olan küçük bir kızın toplantıyı dinlediğini fark ettiler.

Tavşan(Gamgi): Olamaz, bir insan kaçın canınızı kurtarın!

Kurt(Kaylo): Korkmayın dostlarım ben hemen hallederim.

Kurt Kaylo tam Asnir'e doğru koşuyordu ki birden tüm ormanı yankılayacak kükreme sesi duyuldu. Hayvanların panik yaptığını gören Kalsar, büyük kayanın tepesine çıkıp kükremesiyle herkesi sakinleştirmişti. Daha sonra kayadan hızlıca inip Kaylo'ya doğru koştu.

Kalsar: Hayır Kaylo! O bir çocuk tehlikesiz bir insan.

Kaylo: Tehlikesiz insan yoktur. Hepsinin derdi bizi öldürmek, bırak ben de intikam alayım.

Kalsar: Senin ne dediğini bile anlamayan masum bir yavruyu öldürmekten bahsediyorsun Kaylo farkında mısın?

Kalsar konuşmasında küçük kızın kendilerini anlamadığını sanıyordu ama aslında Asnir onları anlayabiliyordu. Asnir işler daha fazla karışmadan konuşmaya karar verdi.

Asnir: Ben sizi anlayabiliyorum.

Küçük kızın söylediği sözün anlaşılır olması üzerine şaşırان hayvanlar ne yapacaklarını bilemediler.Kalsar bu olaya çok mutlu olmuştu. Hemen küçük kızla konuşmak istedi.

Kalsar: Demek bizi anlayabiliyorsun, çok ilginç bir şey bu. Peki, kimsin sen küçük kız?

Asnir:(kekeleyerek) Be Benim adım Asnir.

Kalsar: Yoksa korktun mu bizden Asnir? Sakın korkma, bizden sana zarar gelmez. Arkadaşlarımdan kusuruna bakma. Onlar senin toplumuna biraz kızgın. Yoksa hepsi iyi canlılardır.

Kalsar tavşan Gamgi'ye işaret ederek su getirmesini istedi. Gamgi ağaçtan kocaman bir yaprak kopararak göle daldırdı ve suyu dökmeden Asnir'e getirdi. Suyu bir çırpıda içen Asnir rahatladıktan sonra konuşmasını bekleyen Kalsar'a dönerek konuşmaya başladı.

Asnir: Su için teşekkür ederim.

Kalsar: Rica ederiz Asnir'cim. Şimdi söyle bize sen kimsin?

Asnir: Ben Nişfan ailesinin kızı Asnir'im.

Bu sözün üzerine kıza yakından bakan Gamgi küçük kızı tanıdığını fark etti.

Gamgi: Evet şimdi hatırladım, sen taşlara bizim şekillerimizi çizen çocuksun. Kalsar bu çocuk diğer ailelerden daha temiz kalpli bir aileden geliyor. Diğer aileler sürekli hayvanlara zarar verirken Nişfan ailesi bize yardımsever davranıyor. Bir keresinde orman dışında gezerken yanlışlıkla ayağım bir kayaya sıkışmıştı. O sırada oradan geçen Asnir'in babası ve Asnir beni yakalayacakları yerde sıkıştığım yerden kurtararak gitmeme izin verdiler.

Kalsar: Demek öyle Gamgi. Evet, daha önce duymuştum bu aileyi, bize daha çok yardımcı olduklarını da duymuştum.

O sırada buldukları yere hızlı bir şekilde konan bir karga Kalsar'a haber vermek için yorgunluğunu gidermek için soluk alıp veriyordu.

Karga: Kalsar dışarıda bir çocuk Asnir diye bağılıyor, belli ki birini arıyor. Biraz daha bağıırırsa bütün insanları buraya toplayacak.

Asnir: Abim Alrep beni bulamayınca çok korkmuş olmalı. Hemen yanına gidip iyi olduğumu söylemeliyim.

Kalsar: Tamam Asnir sen git ve kardeşini daha fazla merakta bırakma.

Kaylo: Öylece bırakacak mıyız onu Kalsar, ya diğerlerine yerimizi söylerse?

Asnir: Hayır sizden kimseye bahsetmem.

Kalsar: Kaylo bazen insanlara güvenmemiz gerekir, sonuçta hepsi kötü değil.

Asnir: Teşekkür ederim.

Kalsar: Şimdi yoluna gidebilirsin Asnir. Seni tanıdığıma sevindim.

Asnir: Ben de sizi tanıdığımıza sevindim. Peki, sonra tekrar gelebilir miyim, sizi görmek için?

Kalsar:Tabi ki canın ne zaman isterse gelebilirsin.

Asnir bu tatlı konuşmanın üzerine onlara el sallayarak geldiği sarmaşıklar arasından abisinin yanına döndü. Alrep ağaçların arasından çıkan kardeşini görünce hem şaşırıldı hem de sevindi.

Alrep: Neredesin kardeşim? Seni kaybettiğimi sandım çok korktum.

Asnir: Buradayım abicim şurada ağacın arkasıdaydım.

Alrep: Neyse iyisin ya gerisi önemli değil. Hadi hava kararmadan eve dönelim yoksa anne ve babamız bizi merak ederler.

Asnir bu yaşanan olaydan kimseye bahsetmedi. Zaman bulduca gizlice ormana gelip tekrar Kalsar ve arkadaşlarıyla buluşup sohbet ediyor, oyunlar oynuyordu.

Zamanla Asnir ve hayvanlar arasında sıcak bir bağ oluşmuştu. Sadece tek biri Asnir'e bir türlü güvenemiyordu. Bu Kalyo'dan başka kimse değildi.

Yine bir gün gizlice ormana gelen Asnir, takip edildiğinin farkında değildi. Aileler içinde en gaddar olan "RAZGOR" ailesinin ortanca oğlu Razlo, Asnir'i takip edip ne iş çevirdiğini anlamaya çalışıyordu. Razlo Asnir'in sık ağaçların arasındaki sarmaşıkların içinden diğer tarafa geçtiğini görünce arkasından atıldı ve sessizce geçitten sarmaşıklardan geçip içeri baktı. İçerdeki hayvanları gören Razlo şaşkınlıkla etrafı inceledi. Kovalamaca oynayan Asnir ve aslan Kalsar'ı gören Razlo Asnir'i öldürmeye çalışan bir aslan olduğunu sanınca, hızlıca geçitten çıktı. Diğer insanlara haber vermek için topluluğun yaşadığı mağaralara doğru koştu. Razlo mağaralara varınca bağırmaya başladı. Razlo'nun bağırmasına koşan aileler etrafında toplanarak ne olduğunu anlamaya çalıştılar.

Razlo:Ormandaydım. Asnir'i gördüm. Daha sonra hayvanların gizlendiği bir yere girdi. Ben de arkasından girdiğimde bir aslanın Asnir'i kovaladığını gördüm.

Ultemas: Ne diyorsun sen Razlo? Kızımı bir aslan yemeye mi çalışıyordu?

Razlo:Evet aynen öyle.

Razlo'nun babası Raznor hemen hiddetlenerek insanları kışkırtmaya başladı.

Raznor: Hadi Ultemas kızını kurtarmalı ve o hayvanları öldürmeliyiz. Herkes silahlarını alsın ava çıkıyoruz.

Ultemas neye uğradığını şaşırarak istemsizce kızını kurtarmak için harekete geçti. Bütün insanlar silahlarını almış ormana doğru hareket ediyorlardı. Razlo'nun peşinden giden insanlar havanın da biraz kararmış olmasından dolayı ellerindeki meşalelerle ormanda Asnir'in olduğu yeri arıyorlardı. Bu sırada Asnir eğlenmekten zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Daha sonra ormanda sesler yükselmeye başladı. Neler olduğunu anlamaya çalışan Kalsar bir karganın onlara doğru uçtuğunu gördü.

Karga:Kalsar insanlar silahlarıyla buraya doğru geliyorlar!

Kaylo: Biliyordum sana söylemiştim Kalsar, bu kız insanları peşine taktı ve buraya getirdi. Şimdi herkes tehlikede.

Asnir: Hayır kesinlikle ben kimseye hiçbir şey söylemedim.

Kalsar ne diyeceğini bilemiyordu. Güvenli yerlerini insanlar öğrenmişti. Tam o sırada dışardan ateşler yükselmeye başlamıştı. İnsanlar ormanı ateşe vermişti.

Kalsar: Herkes diğer geçitlerden çıksın çabuk hemen kaçın!

Hayvanlar korkuyla kaçıyor oradan bir an önce çıkmanın yollarını arıyorlardı. O sırada insanlar içeri dalmış aslanın yanında duran Asnir'i seyrediyorlardı. Hemen aslana doğru hamle yaparak onu öldürmeye çalışıyorlardı. Asnir "Hayır yapmayın" diye bağırsa da kimse onu dinlemiyordu. Bunun üzerine Kalsar diğer hayvanlarla birlikte oradan kaçtı. Ultemas kızının iyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldı ve koşup kızına sarıldı.

Asnir: Hayır baba aslan benim dostumdu bana zarar vermeye çalışmıyordu neden onların evlerine zarar verdiniz?

Raznor: Kızın korkudan ne dediğini bilmiyor, aslan dostumdu diyor.

Asnir: Hayır, ne dediğimi biliyorum ben, onlar benim dostlarımdı.

Raznor: Sen delirdin mi? Bir ormanın en tehlikeli hayvanı nasıl senin dostun olabilir. Onun tek derdi bizi öldürmek.

Derdini anlatamayacağını anlayan Asnir, üzüntülü bir şekilde insanlarla beraber evlerine geri döndü. Hayvanların yaşam alanı olan orman yanıp kül olmaya başlamıştı. İnsanlar bunun önemini fark edemiyorlardı. Hayvanlar son çırpınılarıyla kaçışmaya ormanı terk etmeye başladılar. İnsanlar ne kadar doğaya ihanet etse de doğa son bir umutla yağmur yağdırmaya başlamıştı. Yağan yağmurla beraber yanan orman sabaha karşı ancak sönmüştü. Ancak ne var ki ormanın yarısı yanıp küle dönmüştü bile. Hayvanlar âlemi isyan etmeye başlamıştı. Sözcülüğünü Kaylo'nun yaptığı vahşi hayvanlar toplanmış insanları öldürmezlerse gelecekte bütün doğayı kaybedeceklerini düşünüyorlardı. Kalsar ormanın lideri olarak söz hakkına sahip olsa da yangından sonra ortaldan kaybolmuştu.

Kurtlar, kaplanlar, sırtlanlar, boğalar, kartallar, akbabalar vb. hayvanlar hep beraber insanlara savaş açmak için plan yapmaya başlamıştı. Bu plan da Gamgi gibi zararsız hayvanlar ise ormanın geri kalan kısmında sessizce yaşamaya karar vermişti. İnsanlar bu sırada vahşi hayvanlardan kurtulduklarını düşünmeye başladıkları için hiçbir tedbir almadan yaşamlarını sürdürüyorlardı.

Arkadaşlarının zarar görmesine sebep olan Asnir, üzüntü içinde mağarada duvarlara motifler çizerek rahatlamaya çalışıyordu. İçinden Kalsar'ı bir daha görebilsem diyordu onu bir daha görsem de ona hiçbir suçum olmadığını anlatabilsem keşke diye iç geçiriyordu. Babası Asnir'in mağaradan çıkmasına izin vermediği için bu düşüncesi imkânsızdı. Her şey çıkmaza girdiği sırada Asnir bir ses duydu. Daha önce fark etmediği mağaranın ufak bir deliğinden geliyordu. Sese doğru yavaşça yaklaşıncaya gördüğü şey mutlu etmişti onu. Delikten seslenen Gamgi'den başkası değildi.

Asnir: Gamgi ne yapıyorsun burada?

Gamgi: Seni merak ettim Asnir, seni görmek istedim.

Asnir:Çok iyi yaptın Gamgi ben de sizi çok merak ettim. Babam mağaradan çıkmama izin vermiyor. Peki diğerleri nasıl, Kalsar nasıl iyi mi?

Gamgi: Evet hepsi canını kurtardı. Ama Kalsar kayıp, nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Asnir: Gerçekten benim suçlu olduğumu mu düşünüyor yoksa? Ama ben kimseye zarar gelmesini ister miyim hiç? Razlo beni takip etmiş ve Kalsar'ın beni öldüreceğini sanmış bu yüzden bütün insanları toplayıp gelmiş.

Gamgi: Ben sana inanıyorum ama işte Kaylo yüzünden herkes insanlara kin güdüyor. Bir de evlerini kaybetmeleri var tabi. Ben de bu yüzden geldim. Aslında bazıları saldırmayı düşünüyor. Toplanıp plan yaptılar bu gece saldırıya geçmeyi düşünüyorlar.

Asnir: Ne saldırmak mı? Ama bu çok kötü Gamgi. O zaman iki taraf da zarar görecek.

Gamgi: Maalesef Asnir. Ama bunu engellemeye gücüm yetmez.

Asnir: Kalsar'la konuşmam gerek, o bunu engelleyebilir.

Gamgi: Belki, ama şu an onun nerede olduğunu bilen yok.

Asnir: Ben bir yolunu bulacağım. Ama önce insanları uyarmam gerek. En azından haberleri olmalı. Yoksa çok kötü sonuçlar olabilir. O sırada sen de Kalsar'ı bul. Benimle ormanda buluşsun.

Gamgi: Tamam peki. Ama dikkatli ol. Bu hayvanlar çok tehlikeli, şakaları yok.

Asnir koşarak babasının yanına gitti ve ona olacakları anlattı. Ultemas kızının söyledikleri karşısında şoka uğramıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Yoksa Raznor haklı mıydı? Asnir delirmiş miydi? Anne Lizif bu konuda kızının sözüne inanmayı seçti ve Ultemas'ın da kızının sözüne inanıp harekete geçmesi için destekte bulundu. Ultemas kararını verdi ve Alrep'i de alıp diğer ailelerin yanına gitti. Bütün insanları topladıktan sonra konuşmaya başladı.

Ultemas: Herkes beni iyi dinlesin. Kızım Asnir bana vahşi hayvanların bize saldırmak üzere olduğunu söyledi. O yüzden savunmaya geçmemiz lazım acil bir şekilde.

Raznor:Gerçekten mi Ultemas? Yani kızının sözüne inandın mı, ne bekliyorsun hayvanlar beraber anlaşp bize saldıracak öyle mi? Hadi be oradan. Onlar hayvan tek bildikleri yemek yiyip yatmak. Birlik olmayı nasıl becerecekler merak ettim doğrusu.

Ultemas: Unutma ki Raznor biz onların evini yok ettik. Şimdi onlar da bizim evimize saldırmayacak mı sanıyorsun?

Raznor:Ultemas sen neye inanmak istersen inan, ben evime gidip yatmayı tercih ederim nasıl olsa hiçbir şey olmayacağına eminim.

Raznor döndü arkasını ve gitti. Bütün insanlar Raznor'un düşüncesine katılmış olacaktı ki arkalarını dönüp gittiler. Ultemas kimseyi ikna edemediği için çok üzölmüştü ama yapacak bir şey yoktu. O yüzden kendisi ailesini korumak için önlem olarak mağaralardan uzaklaşmaya karar verdiler. O sırada hayvanlar etraflarını sarmıştı bile. Bir uluma sesi duyuldu ve hayvanlar mağaralara doğru saldırmaya başladı. Mağaralarında neye uğradıklarını şaşırın insanlar çığlık çığlığa saldırıya karşılık vermeye çalışıyorlardı ama bir işe yaramıyordu. Mağaradan çıkamadan baskın yiyen Nişfan ailesi mızraklar elinde savunma yapıyordu. Mağaradan içeri giren Kaylo'ydu. Yanında birkaç arkadaşıyla gelmişti.

Asnir: Ne yapıyorsun Kaylo? Biz dostuz.

Kaylo: Biz dost değiliz. Ben sana hiçbir zaman güvenmedim. Evimizi yok ettiniz şimdi sizin yok olma vaktiniz geldi.

Sözünü söyledi ve Asnir'e doğru atıldı. Alrep kardeşinin önüne geçerek Kaylo'yu savurdu. Alrep bir taraftan Ultemas bir taraftan savunma yaparken Lizif ve Asnir birbirine sarılmış geride duruyordu. Sonunda baba ve oğlun gücü bitmişti ve duvara savrulmuşlardı. Kaylo'nun tek istediği Asnir'i yakalamaktı o yüzden Asnir'e doğru atıldı. Tam hamlesini yapacaktı ki dışardan eşi benzerine rastlanmamış bir kükreme sesi yankılandı.

Bütün hayvanlar korkudan saldırıdan vazgeçip geri çekilmiş dışardan gelen sese doğru gidiyordu. Hayvanların arkasından yaralı insanlarda dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Dışarıda uçurumun tepesine çıkmış olan Kalsar görüldü. Son bir kükremeden sonra hayvanlara konuşma yaptı.

Kalsar: Size geri çekilmenizi emrediyorum! Hangi akılla insanlara saldırırsınız bir de savunmasızlarken.

Kaylo: Onlar da bize aynısını yapmadı mı Kalsar? Bırak da onlara bunun bedelini ödetelim.

İnsanlar neye uğradığını şaşırmişti konuşulanları anlamamalarına rağmen bir aslanın konuşma yapar gibi tepede durarak diğer hayvanları hipnotize etmesi yetmişti. Diğer insanlar anlamasa da Asnir ne konuşulduğunu anlıyordu.

Asnir: Hayır insanlar size zarar vermek istemedi yanlış anladılar. Beni korumak istiyorlardı sadece.

Kaylo: Yalan koca bir yalan, onların tek derdi bizim ölmemiz.

Asnir: Kesinlikle değil. Tamam, bazıları kötü şeyler yapsa da ne yaptıklarının bilincinde değiller. Bilseler sizin zararsız olduğunuzu hiçbir şey yapmazlar.

Kaylo: Öyle mi çocuk, demek hiçbir şey yapmazlar. Hepsi öldükten sonra zaten hiçbir şey yapamazlar.

Kalsar: Yeter! Kaylo kes artık sakın bir daha öldürmekten bahsetme. Eğer birini öldürmek istiyorsan benimle başlaman gerek.

Kaylo: Öyle mi Kalsar? Yani bu savaşta insanların yanında mı olacaksın? Peki, öyle olsun ben bizim için iyi olanı düşünüyorum. Bu yüzden seni öldürmem gerekse bile insanları yok etmek için her şeyi yapacağım.Kalsar, Kaylo ile aynı seviyeye gelmek için iki uçurumun arasında çukur gibi kalmış olan yere doğru indi. Birbirlerinin etrafında dönerek ilk hamleyi yapmayı bekliyorlardı. O sırada hayvanlar ve insanlar bu olayı izlemek için etraflarında daire oluşturmuşlardı. İlk hamleyi yapan Kaylo oldu. Kalsar'ı yaralamayı başardı.

Kaylo güçlüydü ama Kalsar çok daha güçlüydü. Birbirlerine bir

süre daha saldırmaya devam ettiler. Düellonun sonunda Kalsar galip gelmişti. Kaylo artık bütün gücünü bitirmişti ve yerde öylece duruyordu. Kalsar tam Kaylo'yu öldürecek son darbeyi indirecekti ki Asnir araya girdi.

Asnir: Yapma Kalsar hiçbir canlı ölümü hak etmiyor. Bırak zaman ona her şeyi öğretecektir.

Kalsar, Asnir'in yufka yüreği karşısında pamuk gibi olmuş ve hava da olan pençesini yere indirmişti.

Kalsar: Haklısın, öldürmek çözüm değil. Şimdi git Kaylo başka diyarlara. Artık burada istenmiyorsun. Eğer Kaylo'ya katılanlar varsa onlar da arkasına bakmadan çekip gitsin yoksa sonrasında karşısındaki beni bulur.

Kaylo ve birkaç arkadaşı toparlanıp oradan uzaklaştılar. İnsanlar yavaş yavaş hayvanların içine doğru sokulmaya başlayıp Asnir'in ve Kalsar'ın olduğu yere doğru hareket ediyorlardı. Ultemas kızının yanına doğru gitti kızını kucakladı. Raznor boynu bükük şekilde adımını ileri attı.

Raznor: Özür dilerim Ultemas kızın haklıymış. Ben ise onun bir deli olduğunu düşünmüştüm. Asnir senden çok özür dilerim. Şimdi görüyorum ki sana haksızlık etmişim. Sadece sana değil bu hayvanlara da yanlış yapmışım. Onları hep tehlike olarak görmüştüm ama şimdi gözlerim açıldı. Aslında biz onlara saldırdığımız için onlar bize saldırıyormuş.

Asnir: Olanlar için hepimiz üzgünüz. Ama artık yeni bir başlangıç yapabilecek olmamız bana umut veriyor. O yüzden geçmişini unutalım ve artık dostça bir yaşam sürelim diyorum ben.

Raznor: Haklısın bu sefer sözünü dinleyeceğim ve hayvanlara artık zarar vermeyeceğim. Hatta bunun bir göstergesi olarak şuan olduğumuz yere tarihi bir yapıt yapalım derim.

Ultemas: Ne gibi bir yapıdan bahsediyorsun Raznor?

Raznor: Diyorum ki öyle bir yapıt yapalım ki, bir gün bu olay unutulursa yaptığımız yapıyı görenler ders alsın ve bir daha doğaya

savaş açmasını.

Ultemas:Raznor ilk defa sözüne bu kadar katlıyorum.

Bütün insanlar bu konuşmaya katılıp tezahüratlar yaparken Asnir ise hiçbir şey anlamayan hayvanlara çevirmenlik yapıyordu. Asnir'in çevirisi üzerine hayvanlarda kendi içlerinde tezahürata katılmıştı. O gecenin sabahından itibaren insanlar durmamış ve hayvanlarla beraber çalışarak inşaata başlamıştı. Yapılan inşaat en önemli detay Asnir başlarından geçen bu olayı resimlerle anlatarak dikilen taşlara kazıyordu. Bu sırada birçok insan da Asnir'e yardım ederek dikilitaşlara hayvanlarla insanların yaşadığı bu mücadelenin bütün detaylarını kazımışlardı. Ve sonunda doğa ve insanlar huzur içinde yaşamını sürdürmeye devam ediyorlardı.

Aylar geçti, yıllar geçti, yüzyıllar hatta binyıllar geçti ve bu yapıt günümüze kadar varlığını sürdürdü. Günümüzde bu yapının adı GÖBEKLİTEPE'dir. Yapının isimleri değişiklik gösterse de ne için yapıldığı hiçbir zaman değişmedi. Şimdilerde anlamını hiçbir insan anlamasa da bir gün doğayla savaşılmayacağını herkes anlayacaktır.

“ Doğa ile savaş halindeyiz. Eğer kazanırsan, kaybedeceğiz” (Hubert Reeves)

Sabırın Adı

Efsa Ceylin ÖRNEK

Prof. Abdülkadir Karahan İlkokulu - 4/İ

Bu karda bu soğukta yola çıkılır mı anne? Dondum, kardeşim de hep öksürüyor, zaten hasta. Mızımızlanıp durdu Efsa. Annesi Asya durur mu hiç başladı söylenmeye:

-Bu havada bu araba ile yola çıkılır mı? Yıl sonuna kadar durmadın mı? Sivas'ın yolları kert kurt dolu ve de karlı buzlu. Mecbur olmasa insan bu havada yola çıkmazdı.

Efsa:

-Anne yolda tek biz gidiyoruz hiç başka araba yok . Ya yolda kalırsak kurtlar yer mi bizi?

-Hayır kızım. Sen merak etme, sadece baban daha dikkatli arabayı kullansın diye söyleniyorum.

Arada bir babama bakıyorum yine “Ya sabır ya Allah” deyip kafasını sallıyor.

4. sınıftayım. Babam hem de öğretmenim. Babam çok çok iyi bir öğretmendir, babam olduğu için böyle demiyorum. Söylemedi bize bir şey. “Urfa’ya atadılar beni.” dedi. Bir hafta içinde yola koyulduk. Yoldayız işte ve yine hava çok soğuk.

Annem çok üzülüyor küçük kardeşim Ahmet'in hastalığından. Babam “İyi olacak sabırlı olmalıyız.” diyor. Ben de kardeşim için üzülüyorum, insan kardeşi için üzülmez mi? Çok çok dua ediyorum. Belki gideceğim şehirde dualarımı kabul eder Allah'ım. Çünkü gideceğimiz şehre “Peygamberler Şehri”de diyorlarmış.

“Anne!” diye bağırdım. Arabamızı kaydı yolun kenarına. Babam indi arabadan. Dolandı durdu arabanın etrafında. Belli ki çok üzülüyordu:

- Bir arabanın bizi çekmesi lazım, halat lazım.

Başladı yine annem:

- Bu hurda araba ile yola çıkılır mı? Sen ne biçim araba kullanıyorsun?.....

“Ya sabır ya Allah” diyen babam yola bakıyordu.

“Dur! Durrr!” durdu bir kamyon. Babam hemen koştu adamla konuştu.

Donuyorum sanki ama yavaş yavaş. Adam gülüyor sanki bana. Kamyonun kasasının üstünde çok güzel kocaman balıklı bir resim vardı. Dikkatlice bakınca üzerinde “Balıklıgöl” yazıyordu.

Annem: Mustafa biraz çabuk olun ,çocuklar çok üşüdü.

Adı Mihemed olan amca:

- Biraz sabırlı ol ablam, çok dikkatli olmalıyız. Halat koparsa araba daha çok aşağı doğru kayar. O zaman işimiz çıkmaza girer.

Arabayı çıkardılar. Mihemed amca Urfa’ya gidiyormuş.

-Hocam, sıkma canını sabırlı ol bu da geçer. Urfa’da misafirim ol ,güzel bir çiğköfte yedireyim, yengeyi de al gel. Mutlaka bekliyorum. Şimdi yol kaygan beni takip edin. dedi.

Bana ve kardeşime de güzel kokulu şekerler verdi.

-Baba bu Mihe Miheme amca şeker mi taşıyor?

-Mehmet kızım Mehmet.

-Hayır kızım uykuları gelmesin diye arada bir şeker yerler. dedi.

Ne kadar yol gittik bilmiyorum uyandığımda:

-Çok acıktım baba.

-Biraz sabır kızım az kaldı Halil İbrahim Sofrasına.

-Halil İbrahim Sofrası mı?

-Evet Urfalıların misafirperverliğini ve cömertliğini böyle anlatırlar. Kime misafir olsan yedirmeden içirmeden seni bırakmaz.

Yine sabır yine sabır...

-Baba bir şey soracağım ama çokook önemli.

-Sor babasının prensesi, sen de olmasan yüzümüz hiç gülme-yecek.

-Hep "Ya sabır ya Allah" diyorsun, Miğe amca da demişti. Baba Allah'ımı biliyorum sabır nedir? Kimdir? Söyler misin?

- Elbette kızım sabrın hikayesini dedemden dinlemiştim. Hikayesini anlatayım, dinle: "Zamanın birinde eski adı Edessa şimdiki adı Şanlıurfa'da Eyyüp adında bir peygamber yaşamış. Bu peygamber çok ağır hastalanmış bizim gibi evini terketmiş dumanlı dağlara doğru yol almış:

Hazreti Eyyüp:

- Şuradan bir yol geçiyor. Oradan biraz yürüyeyim belki bir yere varırım . demiş.

Hazreti Eyyüp peygamber yürümüş yürümüş sonunda bir mağara bulmuş. Mağara biraz kirliymiş. Hazreti Eyyüp peygamber etrafta bulunduğu çalı çırpıları birbirine bağlamış. Bunu kullanarak etrafın biraz tozunu almış. Aldıktan sonra etrafta bulunduğu bir keçi derisini alır ve mağaranın bir köşesine koyup üstüne oturur. Akşam olunca aç olduğu için etrafa çıktığında etrafı pek göremez çünkü hava karanlıktır. Etrafa biraz bakınır illeri doğru biraz yürür. Birkaç iğde görür ve onları alır. Oradan dönerken küçük aç bir ceylan görür. Urfa'nın dağlarında dolaşan bu ceylana acır. Ona sakince yaklaşarak elindeki iğdeleri ona teker teker yedirir. Ama ceylan bir tane yedikten sonra iki tanesini yemez. Ağzında dişlerinin arasında tutan ceylan halen açtır. Aç olduğu için pek koşamaz. Hazreti Eyyüp peygamber iğdeleri neden yemediğini merak ettiği için ceylanın peşinden gitmeye karar verir. Hazreti Eyyüp peygamber de hastalığından dolayı ceylan gibi yavaştır. Ceylan biraz yürüdükten sonra durur. Ceylanın yavru-

ları hemen önüne gelir, aç oldukları için annelerine bakarlar. Anneleri ağzındaki iğdeleri iki yavrusuna birer birer verir. Bunu gören peygamber biraz onlara bakar sonra da mağaraya doğru yürümüş. Mağaraya döndüğünde yerde bir parça ekme bulur. O ekme onun için çok değerliymiş. Hemen onu alıp yemiş.

Hazreti Eyyüp peygamber abdestini alıp namazını kılmış. Ondan sonra sabah olunca biraz yemek aramaya çıkmış. Biraz sonra hastalığı yüzünden oturmak zorunda kalmış çünkü hava çok sıcak ve hastalığı ağırlaşmaya başladığı için yorulmuş. Ondan sonra bir çilek bulmuş ve yemiş. Orada biraz dinlenen Hazreti Eyyüp peygamber mağarasına geri dönüp mağarada oturup ağrılarını ovalamış. Öğle namazını kılmış, çokook dua etmiş.

Her şey aynıymış: Hava sıcak, ekme yok, su yok

Değişen tek şey: Ağrılarının artmasıymış. Fakat Hz. Eyyüp Peygamber bu sıcak ve hastalığa rağmen hiç şikayet etmemiş. Hep “Ya sebür ya Allah” deyip dua edermiş Harran Ovasının sıcağında. Tabii ki duası kabul olmuş. Hazreti Eyyüp Sabri diye anılır olmuş. Hem bu dünyada hem de ahirette huzuru bulmuş.

Efsa:

-Benim de duam kabul olur inşaallah....

-Duan nedir? O tatlısesinle söylesene prensesim!

-Babacığım Dergah Camisi’ne gidip yalnız ALLAH’ıma söyleyeceğim.

-Tamam, inşaallah Allah kabul eder.

“Ya sabır ya Allah” bize çok çok iyi geldi. Doktorlar kardeşimin sıcak memlekette yaşarsa iyi olacağını yoksa öleceğini söylemişler. Babacığım bunun için Urfa’ya getirmiş bizi. Urfa’nın biberinden mi sıcağından mı bilmiyorum ama sabırla mutluluğu bulduk... En çokta sabretmeyi sevdim. Meğerse sonu selametmiş. Bir de sabrın başka bir adı varmış: EYYÜB

Anneannem Şanlıurfa'da

Aya Duru MIZRAKLI

Prof. Abdülkadir Karahan İlkokulu - 4/F

2019 yılının ilkbaharında anneannem Balıkesir'den Şanlıurfa'ya bizi ziyarete gelmişti. Şanlıurfa'nın tarihi ve kültürel açıdan çok zengin bir şehir olduğunu biliyor, fakat hiç gezme fırsatı bulamamıştı. Hafta sonu tatil olması sebebiyle annem ve babam ile konuşup, Anneannemi hep birlikte gezdirmeye karar verdik.

Anneannem bize sabah namazını Dergâh Camisi'nde kılmayı çok istediğinden bir ara bahsetmişti. Bizde ilk olarak anneannemin bu isteğiyle gezimize başlamaya karar verdik. Sabah ezanının okunmasına 20 dakika kala ben, kardeşim, annem, babam ve anneannem hep birlikte, Dergâh Camisi'ne gitmek için yola çıktık. Dergâh Camisi'nin avlusundaki güvercinleri beslemek için evden getirdiğim bulgurları kuşlara verdim. Namaz sonrası arabaya doğru ilerlerken Haşimiye Meydanı'ndaki ciğercilerin açık olması, erken saat olmasına rağmen ciğer yemeye gelen insanların bayağı çok olmasına anneannem çok şaşırmıştı. Biz de bir ciğerciye oturup sabah kahvaltısında ciğer yedik. Anneannem çok beğendi. Kahvaltı sonrası çay içmek için Şanlıurfa'nın en meşhur yerlerinden biri olan Gümrük Hanı'na çay içmeye gittik. Buranında kalabalık olması anneannemi çok şaşırtmıştı. Babam bu Han'ın 1563 yılında Kanuni Sultan Süleyman tarafından, Urfa sancakbeyi Halhallı Behram Paşa'ya yaptırıldığını anlattı. Çaylarımızı içip tam kalkmak üzereyken Şanlıurfa'nın meşhur acı kahvesi mırradan ikram ettiler. Ben ve kardeşim için tadı acı olsa da annem, babam ve anneannem çok beğenmişti, sabah

serinliğinde Balıklıgöl'e geçtik. Halil-ür Rahman ve Aynzeliha Gölü'nü gezdik.

Sabahın ilk ışıklarında Urfa Kalesi muhteşem görünüyordu. Anneannem yaşlı olduğundan milattan önce 9500 yılında yapılan Urfa Kalesine çıkamadık. Anneannem Balıklıgöl'ün tarihini anlatmamı istedi. Ona Keldani kavmini Allah yoluna davet etmek üzere gönderilen Hazreti İbrahim'in, putları kırdığı için, Nemrut tarafından ateşe atıldığını, fakat Allah'tan gelen "Ey ateş İbrahim'e karşı serin ve selamet ol" emri ile odunların balığa, ateşin suya dönüştüğünü anlattıktan sonra, Balıklıgöl'den ayrıldık. Bakırcılar Çarşısı çok erken saatlerde açılmıştı. Orada bakır kapları işleyen kişileri hayranlıkla seyrettik. Anneanneme bu çarşının 1887 yılında Hartavizade Hüseyin Paşa tarafından yapıldığını anlattım. Daha sonra Eyyüp Peygamber Makamına gitmek için yola çıktık.

Babam yoldayken Eyyüp Peygamber hakkında bilgi vermeye başladı bize. Eyyüp Aleyhisselam sabırlı olması ile bilinen bir peygamberdir. Önceleri oldukça varlıklı olan Eyyüp Peygamber çiftlikleri, malı mülkü olan ve emrinde birçok kişinin çalıştığı biriydi. Bir süre sonra bütün malvarlığını yitiren Eyyüp Peygamber, bir deprem ile çocuklarını kaybetmiştir. Kendisi ve eşi kalmıştır geriye. Ama o yine isyan etmeye sabretmiştir. Vücudunda yaralar çıkıp bütün bedenini sarmıştır. Onun bu halini görenler hastalık bulaşır diye ona yaklaşmamışlar. Buna rağmen Eyyüp Peygamber yine de sabır etmiştir. Eyyüp Peygamber'in hastalığının kendilerine bulaşmasından korkan şehir halkı onu şehirden kovmuşlar. Uzun süre hasta olarak yatan Eyyüp Peygamber iyice bitkin düşünce Allah'a dua etmiş. O zamana kadar Allah'tan gelene sabır etmek gerektiğini düşündüğü için, kendisi için bir şey istememiş. Allah, Eyyüp Aleyhisselam'ın duasına karşılık verip ondan ayağını yere vurmasını istemiş. Eyyüp Aleyhisselam ayağını söylenen yere vurunca oradan su çıkmış. O su ile yaralarını temizleyen hazreti Eyyüp sağlığına kavuşup eski günlerine dönmüştür. Eyyüp Peygamber in vücuduna kurt düştüğü mağara ve hastalıktan kurtulmak için yıkandığı su kuyusu anneannemi çok etkilemişti. Burada da namaz kıldıktan sonra dünyadaki ilk üniversite ve Harran'ın tarihi kubbeli evlerini görmek için Harran'a geçtik.

Harran'da isminin Harran Kümbet evleri olduğunu öğrendiğimiz yapıları, dışarının sıcak olmasına karşın içerisinin buz gibi olduğuna şahit olduk. Anneannem hayran kalmıştı. Dünyadaki ilk üniversitenin Şanlıurfa'da kurulmuş olması, şehrimizin tarihi anlamda ne kadar büyük bir öneme sahip olduğunu gösterir gibiydi. Harran Üniversitesinden pek çok bilgin yetişmiş. Tıp ve matematik bilgini Sabit Bin Kurra, Dünya'nın aya uzaklığını ilk hesaplayan bilgin El Battani, atomun parçalanabildiğini söyleyen Cabir Bin Hayyam bu üniversitedendir.

Harran'ı gezdikten sonra, buraya yaklaşık olarak 38 km uzaklıktaki Şuayb Şehrini gezmek için yola çıktık. Burası Roma döneminde kalma, İzmir'de bulunan Efes'i andıran mimarisi ile Güney doğunun Efes'i olarak anılmaktadır. Şuayb Peygamberin buradaki bir mağarayı ev ve ibadethane olarak kullandığı rivayet edilir. Bu antik kent ismini de bu rivayetten alır. Halen daha burada bulunan bir mağara Şuayb peygamberin makamı olarak ziyaret edilir. Şuayb şehrini ziyaret etikten sonra karnımız bayağı acıkmıştı. Yemek yemek için tekrar Şanlıurfa merkeze geldik.

Şehrin güzel mahalli yemekler yapan restoranlarından birine oturduk. Restorana girer girmez mis gibi kebab kokuları gelmeye başladı. Anneannem garsonun getirdiği menüyü inceleyince, yemeklerin Şanlıurfa için önemli bir kültür olduğunu görür gibi oldu. Şimdiye kadar ismini bile duymadığı, tatmadığı birçok yemek ismi gördü. Tirit, boranı, ağzı açık, ağzı kapalı gibi birçok yemek bunlardan sadece birkaçı idi. Garsondan Şanlıurfa'ya has bu yemeklerden azar azar servis yapmasını istedik. Önce çiğköfte ikram ettiler sonrasında lebeni çorbası ve bostana salatası getirdiler. Yemeğimizi yedikten hemen sonra çay ve mırza ikram edildi. Sonrasında gezimize kaldığımız yerden devam ettik.

Yemekten sonra Şanlıurfa için çok önemli bir tarihi değere sahip olan, Ulu Cami'ye gitmek için yola çıktık. Babam yolda yürürken Ulu Cami'nin eskiden Kızıl Kilise adında bir kilisenin yerine yapıldığını söyledi. 1170 ile 1175 yılları arasında yapılmış olduğunu belirtti. Hatta çan kulesi ve avlusunun hala ayakta olduğundan bahsetti. Burada da namaz kıldıktan sonra Şanlıurfa'nın eski evlerinin olduğu,

dar sokakları olan mahallelerinde yürümeye başladık. Sokak aralarında köprüye benzer taş yapıların altından geçtik. Babam bunların Şanlıurfa için çok önemli bir yapı olduğunu ve isminin “Kabaltı” olduğunu söyledi. Buraları gezerken tarihin içinde yaşarmış gibi oluyor insan. Aslında Şanlıurfa’da yaşadığımız için, tarihin içinde yaşayormuşuz ama farkında değiliz.

Çarşıda yürürken dükkanların önünde, kırmızının her türlü tonlarına sahip isotlar bir hayli dikkat çekiyordu. Babam Şanlıurfa’da evlerde, bin bir zahmet ile üretilen isotun Şanlıurfa için ne denli önemli olduğunu anlatıyordu anneanneme. Dinleyince bir hayli zahmetli olduğunu öğrendim. Ama buna rağmen lezzetinin her türlü zahmete değer olduğunu söylüyordu babam. Çiğköftenin olmazsa olmazıydı isot. Türkiye’nin en kaliteli kırmızı biberinden yapılıyordu. Üstüne birde verilen o kadar emek isotu Şanlıurfa için eşsiz kılıyordu adeta. Babam Şanlıurfa’da binaların damında kurutulan isot yüzünden şehirde çatılı binaların yok denecek kadar az olduğundan bahsediyordu. Gerçekten de öyleydi, şehirde çatılı bina hemen hemen yoktu. Anneannem yorulduğu için o gün için eve döndük.

Ertesi sabah Halfeti ilçesine gitmek için yola çıktık. Babam kahvaltıyı Suruç ilçesinde yapacağımızı söyledi. Suruç’ta küçük bir restorana girdik. Kısa bir süre sonra buranın bir nohut dürümcü olduğunu anladım. Babam buranın en meşhur kahvaltısının nohut dürüm olduğunu söyledi. Önce garibime gitti ama tadına bakınca çok lezzetli geldi bana. Haşlanmış nohut içinde bol yeşillik ve biberle dürüm yapılıp servis ediliyordu. Yolu Suruç’tan geçenlere tavsiye ederim bu kahvaltıyı.

Suruç’ta kahvaltıdan sonra, Kelaynak kuşlarını görebilmek umuyla Birecik ilçesine doğru yola çıktık. Ben kelaynak kuşlarını görebilmek için etrafıma bakındım, ama hiç Kelaynak kuşu göremedim. Babama nedeni sorduğumda bana, nesilleri tükenme tehlikesi altında olduğu için, Fırat Nehri’nin kıyısında bulunan Tarım ve Orman Bakanlığınca kurulmuş olan üretme istasyonunda, koruma altında olduklarını söyledi. Onları görebilmek için oraya gittik. İnce, uzun ve kıvrık gagalı gerçektende kafalarında tüy olamayan çok ilginç kuşlardı. Biraz soluklandıktan sonra “Karagül”ü ile meşhur Halfeti ilçesine

gitmek için tekrar yola koyulduk.

Halfeti'ye girdiğimizde Birecik barajının 2000 yılında hizmete girmesiyle ilçenin bir kısmının Fırat Nehri'nin altında kaldığını söyledi babam. Su kenarına gittiğimizde suyun dışında kalan cami minaresi hemen dikkatimi çekmişti. Teknelerle kısa bir gezinti yaptık ve daha sonra, Halfeti'nin meşhur "Karagül"lerini görmek umudu ile Karagül tarlalarına gittik. Burada daha önce hiç görmediğim gerçekten siyah renkte güller gördüm. Gözlerime inanmamıştım. Tarlanın sahibinden biraz bilgi aldık. Karagüllerin gonca şekline gelinceye kadar siyah olduğunu fakat büyüdükçe koyu kırmızı gül haline geldiğini öğrendik. Diğer güllere göre daha bodur olan bu güllerin ilkbahar ve sonbaharda çiçek açtığını öğrendik. Sadece Halfeti yöresinde yetişen bu güller başka yerde ekildiği zaman kesinlikle siyah renkte olmadığını, renginin kırmızıya döndüğünü öğrendik. Dönüşte Fırat Nehri'nin kenarında bulunan balık restoranlarından birinde balık yedikten sonra tekrar Şanlıurfa'ya döndük.

Şanlıurfa'ya gelen her misafir gibi biz de anneannemi sıra gecesine götürmek istedik. Kentin müzik kültürünün vazgeçilmezlerinden olan ve tarihi konuk evleri ve bazı otellerde düzenlenen sıra gecelerinin, Şanlıurfa'nın turizmine bayağı katkı yaptığını söyledi babam. Şanlıurfa'nın yöresel müzikleri eşliğinde çiğköfte, kebab ve tatlının ikram edildiği sıra geceleri kentimize gelen turistlerin ilgisini çekmektedir. Babam Balıklı göl mevkinde bulunan bir konukevinden rezervasyon yaptırdı ve akşam sıra gecesine gittik. İlk dikkatimi çeken konukevinin mimarisi ve inşaatında kullanılan taşları idi. Babam buraların eski Urfa evleri olduğunu ve koruma altında olduğunu söyledi. İçeride türküler ve hoyratlar eşliğinde yemek yiyip halay çektik. Çok eğlendik kesinlikle herkese tavsiye ederim.

Ertesi gün sabah Göbeklitepe'ye gitmek için yola çıktık. Göbeklitepe Şanlıurfa'nın 20 km kuzeydoğusundaki Örencik köyü yakınlarında bulunan, yaklaşık 300 metre çapında ve 15 metre yüksekliğinde geniş görüş alanına hakim bir konumda yer almaktadır. Bu bölgede yaklaşık 20 tapınak tespit edilmiş ve bu ana kadar yalnızca 6 tapınak gün ışığına çıkartılmış olduğunu biliyordum. Babamdan Göbeklitepe ile ilgili bize biraz bilgi vermesini istedik.

Arkeolojik kazı çalışmalarına 1995 yılında başlanan Göbeklitepe'nin inşasının, milattan önce 10 000 yılına kadar uzandığını ve tarihin en eski ve en büyük ibadet merkezi olarak bilindiğini söyledi. Ayrıca yerleşik hayata geçişi temsil eden kültür bitkisi buğdayın atasına da Göbeklitepe eteklerinde rastlanmış olduğunu belirtti. Taş duvarları üstüne avcılığı temsil eden resimlerden ziyade, burada hayvan figürleri tek ve kabartma olarak işlenmiş, sanatsal açıdan farklı bir anlayışı etkileyici biçimde yansıtmış olduğunu söyledi. Taşlar üzerinde işlenmiş akrep, tilki, boğa, yılan, yaban domuzu, aslan, turna ve yaban ördeği figürlerinin yer aldığını ve bir kısım arkeologa göre bu hayvan figürleri tapınağı ziyaret eden farklı kabilelerin sembolü olarak nitelendirildiğini belirtti. Çok kalabalık bir turist kafesi vardı. Böyle tarihi bir yerin Şanlıurfa'da olması çok büyük bir şans bence.

Hazreti İbrahim, Hazreti Eyyüp, Hazreti Elyasa, Hazreti Şuayb, Hazreti Nuh, Hazreti Musa, Hazreti Lut, Hazreti Yakup gibi bir çok peygamberin yaşadığı şehrimiz "Peygamberler Şehri" olarak bilinmektedir.

Birçok medeniyete ev sahipliği yapan kentimizde 1992 yılında Balıklıgöl yakınında bir heykel bulunmuştur. Bu heykelin 13500 yıllık olduğu ve Dünya'nın en eski heykeli olduğu anlaşılmıştır. Köklü bir tarihi yapıya sahip olan kentimizde belki de henüz gün yüzüne çıkmamış birçok eserin bulunduğuna inanmaktayım. Yaşadığımız şehrin bir tarihin üzerine kurulu olduğu aşikârdır.

Tarihi açıdan çok zengin eserlere sahip olan Şanlıurfa Türkiye'nin en önemli bölgesel kalkınma projesi olan GAP'ın merkezi durumundadır. Atatürk barajı ile sulanan şehrimizin verimli toprakları, yakında kentimizin tarımsal olarak kalkınmasına sebep olacaktır. Böyle bir şehirde yaşamaktan dolayı kendimi çok şanslı hissediyorum. Ülkemiz için değerli olan, bu tarihi ve kültürel kente sahip çıkmak tüm Şanlıurfalı hemşerilerimizin görevidir

Kahraman Köpek

Muhammed Enes ÖZ
2002 Vakıflar İlkokulu - 4/A

Bir varmış bir yokmuş bir köpek varmış, o çok cesurmuş, onun en güzel hayali uçmakmış. Bir gün uçurumdan atlamaya karar vermiş ve atlamış, gözünü kapatmış bir de bakmış ki uçuyormuş. Arkasında pelerinin çıktığını görmüş ve sonra Göbeklitepe'ye uçmaya karar vermiş. Sonra uzun uzun yol alırken önünden uçak geçtiğini görmüş ve üzerinde Göbeklitepe'ye gidiyoruz yazıyormuş. Kahraman köpek uçağın üzerine atlamış ve uçakla birlikte Göbeklitepe'ye gitmiş. Göbeklitepe'de çok hayvan varmış ve kahraman köpek bu hayvanlarla tanışmış ve bu hayvanları çok sevmiş. Hayvanlar da kahraman köpeği çok sevmiş. Orada hiç köpek olmayınca kahraman köpek orada kalmaya karar vermiş. Orada kedi, aslan, kaplan, çita, leylek ve tüm hayvanlar varmış. Kahraman köpekle tüm hayvanlar tamamlanmış oldu. Göbeklitepe'deki hayvanlar çok sakindi. Orman kralı aslan bile hiç yırtıcı değildi. Tüm hayvanlar şarkı söylemeye başladı. "Bize uçan bir köpek lazım. Bize uçan bir kahraman lazım" Herkes çok mutlu ve keyifli idi. Göbeklitepe'nin artık uçan kahraman bir köpeği vardı. Tüm hayvanlar imrenerek köpeğe bakıyorlardı. Tam o sırada kahraman köpek:

- "Eyy orman halkı ben uçabilirim" diye bağırdı.

Orman halkı:

- "Sen uçabilir misin gerçekten kahraman köpek" deyince, kahraman köpek de:

- Evet uçabilirim, dedi.

Kral aslan dedi ki:

-Tamam anlaşıldı. O zaman haydi saklambaç oynayıp eğlenelim.

Sonra sincap ebe oldu ve ağacın önünde saymaya başladı:

- Biiir, ikiii, üüüç, dööört, beeeş diye saymaya başladı. Kahraman köpek uçmaya karar verdi ve uçu havada uzun bir süre kaldı. Sincap saymasını bitirdikten sonra arkadaşlarını ebelemek için sağdan, soldan aramaya başladı. Sincap ağacın arkasındaki zürafayı gördü ve hemen koşmaya başladı, zürafa da arkasından koştu ama yetişemedi. Sincap fırtına gibi koşup zürafayı ebeledi. Şimdi kahraman köpeği bulmaya karar verdi aradı ama bulamadı. Uzaklara doğru gidip aramaya devam etti ve sonra kahraman köpek aşağı indi ve ebeledi. Kahraman köpeğin diğer arkadaşları da ebelediler ama hala sincap ortalıkta olmayınca arkadaşları orman halkına haber verip sincabı aramaya koyuldular. Leylek yukarıdan gözlem yapmaya başladı.

Aslan;

- Sincaap, diye bağırmaya başladı. Bütün hayvanlar aramaya çıktılar. Tüm orman halkı her tarafı ararken bir yerden "İmdatttt!" diye bir ses geldi. O sese doğru kahraman köpek hemen koştu, ses taşların arasında geliyordu. Sincap taşların arasında sıkışmıştı, kahraman köpek taşları hemen ittirip sincabı kurtarmayı başardı ve tüm orman halkına bağırarak sincabı bulduğunu söyledi. Orman halkı herkes sincabın etrafına toplandı.

Kral aslan sincaba:

- Nerelerdeydin, niye uzaklara gittin, dedi.

Sincap da:

- Kahraman köpeği bulamayınca uzaklarda aramaya gittim, dedi. Kral aslan:

- Neden öyle yaptın, pes edebildirdin!

Sincap:

-Ama pes etmek istemedim, dedi.

Kral aslan:

-Ama pes etseydin, zürafa ebe olacaktı.

Sincap:

- Aaa ben nasıl düşünemedim dedi,

Sonra herkes evine gitti. Bir saat geçtikten sonra deprem olmaya başladı ve tüm orman halkı evinden dışarı çıktı ve herkesin evi yıkıldı. Fakat Göbeklitepe'ye hiç bir şey olmamıştı. Herkes hayretle birbirine bakmaya başladılar. Kendi kendilerine "Acaba Göbeklitepe neden yıkılmadı da bizim evlerimiz yıkıldı?" diye mırıldanmaya başladılar. "Evlerimizi çok sağlam yapmıştık. Nasıl olur da yıkıldılar. Herkes şimdi ne yapacağız" diye düşünmeye başladı.

Kahraman köpek:

- Eyy orman halkı ben ne yapacağımızı buldum.

Kral aslan:

- "Nasıl buldun kahraman köpek fikrini bize de söyleyebilir misin?" dedi,

Kahraman köpek:

- Tabiki de söyleyebilirim dedi ve devam etti:

- Dünyanın en büyük şatosunu yapacağız dedi.

Kral aslan:

- Ama biz nasıl yapacağız ki, biz hayvanız insanlar gibi güzel büyük yapamayız ki hem de dünyanın en büyüğü.

Kral aslan:

- Ben yokum, dedi.

Kahraman köpek:

- Ama biz kendi evimizi nasıl yaptıysak şatoyu da öyle yaparız, dedi.

Orman kralı aslan:

- Tamam o zaman haydi arkadaşlar dünyanın en büyük şatosunu yapalım.

Orman halkı:

- Haydi yapalım, dediler ve yapmaya başladılar. Şatoyu kahraman köpek ve aslan yönetiyordu.

Kahraman köpek:

- Kuru ağaçlardan direk yapalım.

Aslan:

- İyi fikir kahraman köpek, dedi. Şatoyu yapmak tam tamına iki yüz gün sürdü ve sonunda şatoyu yaptılar ve herkes evlerine girdi. Kahraman köpek ve aslan el çakiştılar.

- İyi bir iş oldu kahraman köpek, dedi.

Aslan kahraman köpeğe dedi ki;

- Evet çok iyi bir iş oldu.

Kahraman köpek orman halkına dedi ki:

- Ama şatomuza hırsızlar girebilir. Bunun için önlem almak lazım.

Kahraman köpek de aslana dedi ki;

- Bence şatomuza bir şifre koyalım. Kimse bilmesin.

Kahraman köpek aslana dedi ki:

- Tamam herkese birer kağıt verelim üstüne şatonun şifresini yazalım sonra herkes kağıda bakarak ezberler.

Ama orman halkı dedi ki;

- Hırsızlar gelir kapıyı kırar şatomuza girerler.

Kahraman köpek; buna da bir çözüm buldu. Biz de kapıyı kilitleyip sağlamlaştıralım. Kahraman köpek ve orman halkı da "iyi fikir" dedi sonra kapıya kilit koyup sağlamlaştırdılar. Sonra gece olmuş, bir tane hırsız şatoya girmeye çalışmış, kapıyı itmiş olmamış sonra duvardan atlamaya karar vermiş. Atlamış sonra tüm hayvanlar hırsı-

zın sesini duymuş herkes evinden çıkıp hırsız kovalamaya başlamış. Hırsız yakalamışlar ve hırpalamaya başlamışlar. Karınca hırsızın ayağını ısırması, aslan kükremeye başlamış. Kahraman köpek de havadan kafasına vurmuş. Tüm hayvanlar hırsız saldırmaya başlayınca hırsız da korkudan kaçmaya başlamış sonra bir daha da o şatoya girmemeye karar vermiş.

Sonra tüm orman halkı "Biz çok acıktık kahraman köpek hiç yiyeceğimiz kalmadı."

Kahraman köpek:

-Nasıl olur çok yiyeceğimiz vardı nasıl hepsi bitti.

Sonra kahraman köpek "Tarlamıza sebze ve meyve ekelim." dedi;

Orman halkı da:

- İyi fikir yine senden çıktı kahraman köpek, haydi sebze ve meyve ekelim dediler. Orman halkı hemen ekmeye başladılar ve ektiler ama çok yorulmuşlardı. Biraz şatolarında dinlenmeye başladılar ve sabah oldu baktılar ki ekinleri filiz vermeye başlamış. Herkes su getirip toprağa dökmüşler ve dört gün bekleyince bakmışlar ki sebze ve meyveleri olgunlaşmaya başlamış. Sebze ve meyveler çok gelmiş, yemek bulamayan hayvanlara da sebze ve meyve vermeye karar vermişler. Leylek yemeklerin birazını alıp yemek bulamayan hayvanlara götürmüştü.

O hayvanlar da çok teşekkür etmiş.

- Allah sizin tarlanıza bereket versin demişler.

Leylek de çok teşekkür edip:

- Size de Allah yardım etsin İnşallah, demiş.

Yemek bulamayan hayvanlar da:

"Leyleek yolun açık olsun" demişler ve leylek Göbeklitepe' ye dönmüş. Sonra orman halkı aralarında bir şey yapmaya karar vermiş. Her gün sırayla yemek bulamayan hayvanlara yemek götürmeye karar vermişler. İlk gün leylek, ikinci gün tilki ve üçüncü gün aslan

öyle sırayla gitmeye başlamış.

Sonra yemek bulamayan hayvanlarda çok mutlu olmuş, bu yüzden bu işi büyümeye karar vermişler.

Tüm ormanlara sebze ve meyve ekmeye başlamışlar. Fakat o kadar çok çalışmışlar ki, orman halkı yorgunluktan bayılacakmış. İşlerini bitirip şatolarında dinlenmeye karar vermişler. Yemek bulamayan hayvanlar da bir plan yapmaya karar vermişler. Bu orman halkı bize çok yardım etti. Bizim de onlar için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Çünkü onlar bizi sahiplendiler ve bizim de onlara bir borcumuz olmalı.

Yemek bulamayan hayvanlar:

- Eeeeeet haydi! O zaman onlara güzel bir yatak yapalım ki rahat uyuyabilsinler.

Sonra güzel bir yatak yapıp herkesi sessizce yatağa uzandırmışlar.

Ve sabah olmuş tüm orman halkı şaşkınlık içinde kalmışlar. Nasıl olur da bu rahat yataklarda uyuduk. Sonra tüm orman halkı bizi bu yataklara uzandıranları bulmaya gitmişler. Sebze ve meyve ektikleri hayvanlara sormuşlar onlar yok demiş orası da yemek bulamayan hayvanların yeriymiş. Orada yemek bulamayan hayvanlara aslan sormuş:

-Siz mi bizi yatağa uzandırdınız? demiş.

Yemek bulamayan hayvanlar da:

- Evet biz uzandırdık sizi.

Aslan da demiş ki;

- Bizi neden uzandırdınız bu yataklara?

Yemek bulamayan hayvanlar da:

- Siz bize öyle yardım ettiniz ki bizde size sürpriz yapalım, dedik.

Sonra orman halkına çok çok teşekkür ederiz.

- Haydi! Lütfen bizim şatomuzda kalın. Hem siz bu yatağı yap-

mışsınız hem de yatmıyorsunuz. Haydi sadece bir günlüğüne bu yataklarda yatın.

Yemek bulamayan hayvanlar:

- Tamam sadece bir günlüğüne olur.

Herkes yatmış ve uymuş. Sabah olmuş herkes uyanmış, önce kahvaltılarını yapmışlar sonra orman halkı yemek bulamayan hayvanları yolcu etmiş. Herkes evlerine gitmiş. Orman halkı yine sebze ve meyve ekmeye devam etmişler. Göbeklitepe huzur, yardımlaşma ve bereket mekanı olmuş. Böylece hayatlarını birbirine yardım ederek mutlu bir şekilde sürdürmüşler.

Gizemli Mağara

Nevin AVCI

Gölpınar İlkokulu 4/A

İlkbaharda çiçekler açmış, her yer bir gökkuşağını andırıyordu. Hafiften bir rüzgar esiyordu. Güneş o kadar mutluydu ki adeta şarkı söylüyordu. Etrafta rengarenk kelebekler uçuyor, yemyeşil çayırlarda çocuklar oyun oynuyordu. Sesleri cıvıl cıvıldı. Hele bir grup vardı ki neşeleri görülmeye değerdi. Rüzgar, Özgün, Kemal ve Derya aynı sınıfa giden dört iyi arkadaştı. Üçünün ailesi, zamanında Urfa'nın kalabalığından sıkılmış, köye taşınmaya karar vermişti. O zamandan beri Rüzgar, Özgün ve Derya aynı mahallede yaşıyordu. Küçüklükleri birlikte geçmişti. Bir tek Kemal aralarına bu sene katılmıştı. Kemal de iyi çocuktu. Zulüm gördükleri, dışlandıkları topraklardan buralara göçüp gelmişlerdi. Yeniden başlamak zor olmuştu ailesi için. Babasını arkalarında bırakmışlardı, şehit düşmüştü toprağını savunurken. Çaresiz kalan annesi küçük kardeşleriyle uzak bir akrabalarının yanına sığınmıştı. İşte böyle bir zamanda girmişti Kemal bu üçlünün arasına. Çekinmişti ilk zamanlar ama arkadaşları öyle dost canlısıydılar ki hemen ısınmıştı onlara. Zamanla birbirine daha çok bağlanmışlardı. Artık okuldan sonra her yere beraber gider her işlerini beraber yaparlardı. Rüzgar'ın kardeşi görme engelliydi. Kardeşini her gün birlikte dışarı çıkarır onunla da oyunlar oynarlardı. Özgün'ün dedesine her gün aynı gazeteden satın alır evine kadar götürürlerdi. Yine her günkü gibi dört arkadaş okuldan eve gelmişti. Üstlerini değiştirdiler ve köyün biraz ilerisindeki ormana oynamaya gittiler. Bu hep yaptıkları bir şeydi. Aileleri ormanda oynamalarına izin verirlerdi ancak iki şartları vardı:

Birincisi ormanın içlerine doğru çok girmeyecek, ikincisi de or-

manın yakınlarındaki mağaranın etrafında dolaşmayacaklardı.

Yine bir gün çocuklar oyun oynarken Özgün'ün dedesi onları şöyle uyardı;

- Çocuklar ormanın ilerisindeki mağaraya yıllardan beri kimse yaklaşmaz. Anneanne ve dedelerimizden kalan eski bir hikaye anlatırlar. Bu yüzden oraya kimse girmeye cesaret edemez. Siz de uzak durun olur mu?

Çocuklar hep bir ağızdan bağırdılar:

- Bize hikayesini anlatır mısın dedeciğim?

Bunun üzerinde dede hikayeyi anlatmaya koyuldu.

- Bundan yıllar önce bu mağaraya birkaç kişi girmiş. Köylüler mağaraya girenlerin dışarı çıktıklarında akıllarını kaybettiklerini görmüş. O günden sonra girmeye çalışan insanlar da kendilerini kaybedip kimseyle konuşmaz olmuş ve dağlara çıkmış. Bu yüzden köy halkı bu mağaranın lanetli olduğunu düşünmüş ve bir daha kimse oraya yaklaşmamış.

Dedenin konuştuğunu dikkatle dinleyen çocukların korkudan gözleri büyüdü. Hepsi birbirine baktı, hiçbiri oraya girmeye cesaret edemedi. Her birinin aklına türlü türlü hikayeler geldi. Daha fazla korkuya kapılmamak için Özgün'ün dedesiyle vedalaşıp tekrar oyun oynamaya başladılar. Akşam olunca evlerine dağıldılar. Ertesi gün sabah kahvaltısında Özgün'ün kapısı heyecanla çalmaya başladı. Annesi kapıyı açmak için sofradan kalktı.

- Güm, güm, güm !

- Bir dakika geliyorum .

- Güm güm güm!

- Geliyorum dedim. Hayırdır inşallah sabah sabah ne bu acele.

Kapıyı açtı. Karşısında Kemal duruyordu. Nefes nefese konuşmaya başladı.

- Nermin Teyze günaydın!

- Kötü bir şey mi oldu oğlum. Neden bu kadar telaşlısın?
- Şeyy önemli bir durum yok aslında. Ben Özgün'e bakmıştım.
- Özgün içerde oğlum. Buyur geç.
- Yok teyzeciğim çağırırsanız çok iyi olur. Acelem var da.

Annesi Özgün'ü çağırdı. Kapıya gelen Özgün arkadaşının bu telaşına anlam veremedi,

- Ne oldu Kemal?
- Özgün, acil bir durum var. Hani dün akşam dedenin anlattığı hikayeye ilgili. Oyun oynadığımız yerde bulaşalım mı?
- Tamam hazırlanıp hemen geliyorum.

Kemal'in ardından Özgün hazırlandı. Annesinden izin aldı ve her zaman buluşup oyun oynadıkları yere gitti. Tüm arkadaşları toplanmış onu bekliyorlardı. Özgün merakla sordu;

- Arkadaşlar neden toplandık, neler oluyor?

Kemal söze başladı:

- Hani dün Fikri Dede'nin anlattığı hikâye var ya. Beni iyice meraklandırdı. İçimden bir ses oraya girmemiz ve neler olduğuna bakmamız gerektiğini söylüyor. Bu düşüncemi Derya ve Rüzgar'la da paylaştım. Onlar da aynı fikirdeler. Sen ne düşünüyorsun?

Özgün birkaç dakika düşündü ve şöyle dedi;

- Arkadaşlar bu hikaye beni biraz korkuttu. Açıkçası büyüklerimizin bu uyarısını görmezden gelemeyiz diye düşünüyorum. Ya biz de mağaraya girer de kendimizi kaybedersek?

Derya söze atıldı;

- Biz de önce senin gibi düşündük ama bu hikâye abartılıyor olabilir. Ne yani, içerden canavar filan çıkıp bizi korkutacak değil ya...

- Evet ben de merak ediyorum ama bilmem ki.

- Hadi Özgün, hemen girip çıkarız kimse görmeden. Yalnız bu yapacağımız şeyi kimseye söylememeliyiz.

Herkes birbirine baktı, başlarının sallayarak birbirlerinden söz aldı.

Artık plan yapmak ve mağaraya girmek kalıyordu. Kemal söze başladı;

- Arkadaşlar önce plan yapmalı ve mağaraya kimsenin bizi görmeyeceği bir zamanda girmeliyiz. Ayrıca mağarada karşılaşılabileceğimiz tehlikelere karşı da önlem almalıyız.

- Evet haklısın Kemal. Eğer girip ne olduğuna bakmak istiyorsak yanımıza sopa, taş gibi aletler almalıyız. Karşımıza ne çıkacağını bilemeyiz.

Derya;

- Karanlıkta görebilmek için de ışıldak almalıyız.

Öneriyi tüm grup kabul etti. Akşam vakti herkes evine çekildikten sonra mağaraya girmeye karar verdiler. Akşam oldu, teker teker mağaranın girişinde toplandılar. Özgün son kez sordu:

- Arkadaşlar emin miyiz, girmeli miyiz? Ben çok korkuyorum.

Derya yanıtladı.

- Yapma Özgün. Buraya kadar gelmişken içerde neler olup bittiğini görmek istiyorum. Kemal atıldı;

- Ne yapıyorsak hep beraber yapalım.Ya şimdi ya da hiçbir zaman. Biraz cesur ol Özgün.

Bunun üzerine dört arkadaş ellerinde ışıldaklar, taş ve sopalarla mağaraya girdiler.

Mağaranın ağzında serin bir rüzgâr esiyordu. Tüyleri ürperdi. Birbirlerine baktılar. El işaretiyle birbirlerinin ardından ilerlediler. Birkaç adım attılar bir de ne görsünler; Mağara iki yola ayrılıyordu. Kemal ve Özgün sağ taraftan, Derya ve Rüzgâr sol taraftan yürümeye başladılar. Derya yavaşça ilerliyordu. Kararlı ve cesur görünüyordu. Birden arkasından bir el omzuna dokundu. Derya bir çığlık attı. Ani bir hareketle arkasına döndü. Rüzgâr parmağını ağzına götürmüş sus işareti yapıyordu.

- Şşşt benim Rüzgâr.

- Ayy beni ne kadar korkuttun bilemezsin.

Rüzgâr güldü;

- Hehe, demek korktun. Mağaranın girişinde hiç de böyle demiyordun.

- Evet senin elini ne sandım kim bilir... Dilim tutuldu birden.

- Sana duvarı gösterecektim. Baksana ne kadar garip şeyler çizmişler.

- Aaa evet baksana yazılar şekiller duvar boyunca devam ediyor.

Derya ve Rüzgâr el fenerlerini tüm duvarlara tuttular ve gördüklerine inanamadılar. her yer bir harita gibi boydan boya çizilmişti. Hemen arkadaşlarına haber vermek için geri dönmeye karar verdiler. Mağaranın girişine geldiler. Arkadaşları onlardan önce mağara kapısında bekliyorlardı. Onlarda da garip bir hal vardı. Kemal :

- Biz de sizi bekliyorduk. Bilin bakalım girdiğimiz yerde ne bulduk.

Rüzgâr :

- Biz de acayip şeyler bulduk ama önce siz anlatın bakalım.

Özgün:

- Sizden ayrıldıktan sonra girdiğimiz yeri incelemeye başladık. Duvarlarda birbirine benzer bir sürü şekille karşılaştık. Öyle bir iki tane değil nerdeyse tüm duvarlar böyle. Size haber vermek için geldik. Siz ne buldunuz?

Hepsi şaşkınlık içinde birbirine baktılar.

Derya :

- Biz de sizin gördüklerinizi gördük. Etrafta yüzlerce şekil ve resim var.

Geri dönüp birbirlerine gördüklerini göstermeye karar verdiler. Önce sol tarafa girdiler. Derya ışık tutarak şekilleri incelemeye ko-

yuldu. Birkaç dakika sonra Özgün atıldı:

- Arkadaşlar biraz buraya bakar mısınız?

Hepsi ona doğru dönüp baktığı yeri incelemeye başladılar. Yan yana dizilmiş bir sürü şekil vardı. Bazıları karmakarışık görünüyordu. Kimi resim seçiliyor kimi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şimdi de mağaranın sağ tarafına geçtiler.

Kemal:

- Arkadaşlar incelediğim yere bakar mısınız? Sanki bazı şekiller yarım gibi duruyor.

Hepsi dönüp o tarafa baktı. Gerçekten de bazı yazılar ve şekiller silinmişti. Sanki birileri kasten üzerine çizmişti. Hepsi durup resimlere bakarken bir ses duyuldu. Sanki mağara sarsılıyordu. Uğultuya dönüp bakınca bir de ne görsünler; iri cüsseli kapkaranlık bir gölge. Hepsi donup kaldı, çığlık atacak halleri kalmamıştı. Ne yapacaklarını bilemediler. Gölge gittikçe yaklaşıyordu. Hepsi birbirlerine sarılıp olacakları korkuyla beklemeye başladılar. Gölge iyice yaklaşmıştı. Kıpırmızı kocaman gözleri vardı ve sanki hepsine öfkeyle bakıyordu. Çocukların umudu kalmamıştı ve çığlık atmaya başladılar. Ellerindeki taşları fırlatacak ne akıl kalmıştı ne de fikir... Yalnız içlerinden Derya yavaşça hareket edip gölgenin arkasına geçmeyi başardı. Birden önemli bir şey fark etti. Bu ilginç yaratık aslında gerçek değildi. Çünkü siyah elbisenin altından iki insan ayağı görünüyordu. Derya olayı fark edince siyah örtüyü çekti ve görüntü karşısında çocuklar önce şaşkınlıkla sonra kahkahalarla gülmeye başladılar. Aslında canavar kılığına giren iki hayduttan başkası değildi. Siyah örtü ve kırmızı ışık kullanıp mağaraya giren insanları yıllarca korkutmuşlardı. Örtünün açılmasıyla birlikte çocuklar ellerindeki taşları haydutlara atmaya başladılar. Sopalarla da saldırdılar. Haydutların hiç beklemediği bir durumdu. Bir anda ne olduğunu anlamamışlardı. Şaşkınlık ve acıyla kaçmaya başladılar. Çocuklar haydutların arkasından mağaradan çıkıp gördüklerini büyüklerine anlatmaya karar verdiler. Derya'nın aklına bir fikir geldi.

- Arkadaşlar içerde gördüğümüz resim ve şekiller daha geçen yıl keşfedilen Göbekli Tepe'deki şekillere benzemiyor muydu? İsterse-

niz önce Adil Amca'ma haber verelim. Kendisi geçen yıl bu kazılarda görev almıştı. Belki bir fikri vardır.

Çocukların hepsi bu öneriyi kabul etti. Gördükleri şeyleri kâğıda aktarıp hemen amcasına götürdü. Derya'nın amcası önce bir anlam veremedi. Bunun sebebinin de şekillerin bazılarının silinmiş olması olduğunu söyledi. Amcası araştıracağını ve onlara haber vereceğini söyledi.

Aradan birkaç gün geçmişti. Çocuklar gelecek olan haberi sabırsızlıkla bekliyordu. O gün Derya'nın evinde toplanmışlardı. Birden annesinin telefonu çaldı. Arayan Derya'nın amcasıydı. Hemen telefona sarıldılar. Derya hoparlörü açtı. Amcasının sesi heyecanlıydı.

--Deryacığım merhaba, bana verdiğin kâğıttaki çizimleri iş arkadaşlarıma gösterdim. Bu gördükleriniz gerçekten çok anlamlı işaretlemler olabilir. Hatta bize tarihin çok eski devirlerinden sesleniyor olabilir. Çocuklar iyice meraklanmıştı. Amcası devam etti:

--Bugün öğleden sonra kazı ekibiyle birlikte mağaraya gireceğiz umarım olayı aydınlayabiliriz.

Çocuklar sevinçle çığlık attılar. Derya amcasına teşekkür etti ve sabırsızlıkla beklemeye başladılar. Bu konuşmayı dinlerken aslında yalnız değillerdi. Mağarada gördükleri iki adam pencere önüne gelmiş ve her şeyi duymuşlardı. Mağaranın ve içindeki hazinenin ortaya çıkacağını anladılar. Kaçmaya karar verdiler. Hızlıca oradan uzaklaştılar.

Öğle vakti yaklaşmıştı. Güneş gökyüzünde kavruluyordu. Mağara önünde bekleyen çocuklar gelen üç arabayı fark ettiler. Ekip arabalardan indi, Derya'nın amcası çocuklara doğru gelerek,

- Merhaba çocuklar, şekilleri gördüğünüz yere bizi götürebilir misiniz? diye sordu. Çocuklar ekiple beraber mağaraya girdiler ve şekilleri gösterdiler. Amcası;

- Tamam çocuklar bundan sonrası bizim işimiz. Siz benden haber bekleyin.

Çocuklar mağaradan çıktı ve beklemeye başladılar.

Tam iki hafta sonra Derya tüm arkadaşlarını heyecanla eve çağırıldı. Herkes çok meraklı ve heyecanlıydı. Televizyonda girdikleri mağaranın haberini gördüler. Derya televizyonun sesini açtı. Muhabir şöyle diyordu:

- Sayın seyirciler arkamda görmüş olduğunuz mağara çok eski zamanlardan beri var olan şekil ve sembollerle dolu. Uzmanlar buradaki sembollerin yapımında kullanılan aletlerin Göbeklitepe'nin yapımında da kullanıldığını ortaya çıkardı. Üstelik yapanların el izleri ve yapış biçimleri de büyük bir benzerlik gösteriyor. Evet, sayın seyirciler yanlış duymadınız; uzmanlar yaptıkları incelemede bu sembollerin ikinci bir Göbekli Tepe olduğunu ortaya çıkardılar. Tarih bizi yeniden yazacak. İnsanlık ikinci bir Göbeklitepe görecek.

Çocuklar duyduklarına inanamıyordu. Birbirlerine baktılar. Bir sevinç çılgılığı kopardılar. Nereyi keşfetmişlerdi böyle. Özgün birden;

- Arkadaşlar durun sessiz olalım, devamını dinleyelim.

Muhabir devam ediyordu:

- Sevgili izleyiciler, peki yıllarca göz önünde olan bu mağarayı köylüler nasıl fark etmediler? Bunun cevabını da Türk Polisimiz verdi. Arkeologlar mağaradaki bazı yazı ve sembollerin silinmeye çalışıldığını anlayınca güvenlik güçlerinden olayı soruşturmasını istedi. Çıkan sonuç çok çarpıcı. Meğer yıllarca bu hazinenin farkında olan iki kişi varmış. Bu iki adam önceden tarihi eser kaçakçılığı yüzünden hapis yatmış birer sabıkalı. Mağaraya giren köylüleri yıllarca canavar kılığına girerek korkutmuş ve delirtmişler. Bu iki adam mağarada kazılar yapıp bulacaklarını düşündükleri tarihi eserleri kaçırmak için çalışmış. Kaçmaya çalışırken yakalandılar. Şimdi kapalı kapılar ardında işledikleri suçun cezasını çekiyorlar. Mağaraya bir tesadüf sonucu giren dört arkadaş onların planlarını altüst etmiş. Sizler de bu kahramanların kimler olduğunu merak ettiniz mi? Hemen söyleyelim tarihe adını yazdıran bu kahramanları ne siz ne de biz hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Yalnız kendileri buldukları bu hazineyi bilecek ve ömür boyu kendileriyle gurur duyacaklar.

Özgün, Kemal, Derya ve Rüzgâr öğrendikleri karşısında ne hissedeceklerini bilemiyordu. Bir yandan sevinç bir yandan gurur du-

yuyorlardı. Evet, belki meraklarına yenilip o mağaraya izinsiz girmişlerdi ama sonuç inanılmazdı. Sevinç içinde birbirlerine sarıldılar. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da hep birlikte olacaklarına dair birbirlerine söz verdiler.

Ela Şanlıurfa'da

Ela Berfin GÖLLÜ

Özel Saraç İlgı İlkokulu - 4/E

Geçen sene peygamberler şehri Şanlıurfa'ya okulla gitmiştik. Orada ilk olarak Halfeti ilçesini gezmeye gittik. Otobüsle Halfeti'ye yaklaştığımızda gördüğümüz büyüleyici manzara bizi çok etkiledi. Öğretmenimiz bize baraj yapılıncı buradaki yerleşimlerin büyük kısmının suyun altında kaldığını anlattı ve tekneyle buraları gezeceğimiz müjdesini verdi, çok sevindik. Bizi bekleyen tekneye bindik ve nehir üzerinde yolculuğa çıktık. Gördüğümüz en ilginç şey nehrin ortasındaki minare oldu, camiinin geriye kalanı suyun altında kalmış.

Daha sonra Şanlıurfa'nın merkezinde bulunan Balıklıgöl'e gittik, balıklara yem attık, balıklar yem için adeta kapışıyordu. O sırada yanımıza bizim yaşlarımızda bir çocuk geldi ve bize Balıklıgöl'ün tarihini anlatmaya başladı:

- M.Ö. 2100 yıllarında yaşayan Kral Nemrut bir gün rüyasında bir erkek çocuğunun dünyaya gelip krallığını elinden alacağını görüyor. Bu rüyayı gören Nemrut sabah bütün askerlerini çağırır ve bu ay içinde doğacak bütün erkek çocuklarının yok edilmesini ister. Bunu duyan Hz. İbrahim'in annesi Nuna hamileliğini gizler, bir mağarada yaşar ve oğlunu büyütür. Hz. İbrahim o zaman tapılan putlara inanmazmış ve bir gün bu putları kırmış. Kral Nemrut tarafından yakalanan Hz. İbrahim'i Urfa kalesinin üstüne kurduduğu mancınıkla aşağıda yanan ateşe fırlatılmış. Bu sırada bir mucize gerçekleşmiş ve Allah'ın emriyle ateş suya, odunlarda balığa dönüşmüş...

Çocuğun söyledikleri hepimizin ilgisini çekmişti ve çok şaşırmış-

tk. Sonra Ulu Cami'ye eski adıyla Kızıl Kilise'ye gittik. Oradan çıkınca Harran Ovası'na gittik bir süre gezindik, dünyanın ilk üniversitesinin kalıntılarını gördük, oysaki orada develer de vardı aslında binecekmişiz ama zamanımız kalmadığı için binemedik. Daha sonra en çok merak ettiğim yer olan Göbeklitepe için yola çıktık. Ama yol biraz uzun sürdü, çünkü Göbeklitepe bize biraz uzaktı. Yolculuk boyunca yedik, içtik, güldük kısacası çok eğlendik.

Göbeklitepe'ye geldiğimizde çok heyecanlandım çünkü ilk kez gidiyordum. Sonra içeri girdik ama Göbeklitepe'nin internette gördüğüm fotoğraflarından çok farklıydı ve 12.000 yıl öncesi için çok teknolojik bir yeri girdiğimiz yapı. Öğretmene "Burası nasıl Göbeklitepe?" diye sordum. Öğretmenimiz güldü ve dedi ki:

- Çocuklar bu girdiğimiz yer Göbeklitepe kurulduktan çok sonra yapılmış yani burası Göbeklitepe değil. Sadece Göbeklitepe'yi ve yapıldığı zamanı anlatan küçük bir müze.

Öğretmen böyle deyince içim rahatladı, çünkü bütün o fotoğraflar sahte olamazdı. Öğretmenimizin tanımıyla "küçük müze" olan bu yer çok güzeldi ama bu küçük müzede en sevdiğim bölüm duvarlarında görüntüler olan yeri. O kadar güzeldi ki büyülendim sanki. Bu bölümde 3 boyutlu taş ve insan görüntüleriyle geçmiş canlandırılıyordu. Oradaki taşların üzerinden zıpladık. Sonra da asıl Göbeklitepe'ye gittik fakat içine girmek yasakmış. Stadyum gibi bir yerde Göbeklitepe'yi gördük ve etrafında dolaştık. Bütün taşlar "T" şeklindeydi ve üzerlerinde hayvan resimleri vardı. Sonra merak edip öğretmene soracaktım ki öğretmen birisinin kaybolduğunu söyledi ama bize kimin kaybolduğunu söylemeden apar topar koştu. Çok endişelenmiştim ama bu bize daha çok zaman kazandırdı. Biz de arkadaşıyla küçük müzeye bir daha gitmeye karar verdik. Ama ilk önce birisine haber vermemiz gerekiyordu en güvenilir kişinin kim olduğuna baktık ve Mert'e söylemeye karar verdik. Gidip ona:

- Mert, biz hemen küçük müzeye bakıp geleceğiz, öğretmene söylersin.

- Tamam ama çabuk olun öğretmeni bir daha endişelendirmeyelim.

- Tamam çabuk geleceğiz.
- Ben söylerim sizde acele edin.
- Hadi Zeynep hızlıca gidelim

Sonra arkadaşım Zeynep ile birlikte küçük müzeye gittik. Bir daha o her yeri görüntülerle kaplı bölüme girdik. Sonra çıktığımızda bir oda gördük. Öğretmenimiz bizi oraya götürmemiştii çok merak edip bu odaya girdik. Odanın içi çok karanlıktı. Arkadaşım Zeynep'le birlikte elektrik düğmesini aradık. Birkaç dakika sonra Zeynep bana seslendi:

- Buldum, buldum.
- O zaman bas!

Ve sonra sanırım Zeynep bastı ki, bir anda her yer aydınlandı ve gözümüz kamaştı, sonuçta o kadar karanlıkta kaldık. Gözümüz alışınca odanın ortasında bir şey gördük ama üstü örtülüydü. Bir anda Zeynep örtüyü açtı ve örtünün altından çok değişik bir makine çıktı. Ben o kadar sabırsızdım ki hemencecik makinenin üstünde üzerinde " Sakın Basmayın! " yazan düğmeye bastım ama üzerinde "Sakın Basmayın!" yazdığının farkında değildim. Zeynep ne yaptın sen diye bağırdı, ben o anda daha yeni üzerinde "Sakın Basmayın!" yazdığını fark etmiştim. Sonra bir anda makinenin iki anteni birbirine elektrik çarptırmaya başladı, ikimizde çok korktuk ve birbirimize sarılıp gözlerimizi kapattık. Gözlerimizi açtığımızda aynı yerde değildik. Göbeklitepe'deydik ama daha yeni yapıliyordu ya da yıkılmışlardı. Zeynep birini gördü ve ona doğru ilerledi, ben de arkasından gittim tabii.

Zeynep:

- Neden Göbeklitepe'yi yıktınız? Stadyum nerede? Niye üstüne bir şey giymemişsin?

Zeynep adama "Cevap ver" diye bağıırıyordu. Zeynep'e "Bence biz çok eskilere geldik ve bunlarda taş devri filminde gördüğümüz insanlar bak onlar gibi giyinmişler" dedim. Bu söylediklerimden sonra Zeynep bir anda ağlamaya başladı. Ben onu sakinleştirmeye-

ye çalışırken adam bize “Yoksa zaman makinesiyle mi oynadınız?” dedi. Zeynep ağlamayı bıraktı ve dönüp “Evet” diye bağırdı. Adam:

- 30 yıl önceydi burada kazı çalışmalarında görevliydim bir gün çalışma yaparken zaman makinesini gördüm çok merak edip üstündeki düğmeye bastım ve işte buradayım. Ondan sonra hayatımı hep burada geçirdim ve asla çıkmadım.

Bu sözlerin üzerine Zeynep “ Annemi, babamı, öğretmenimi, arkadaşlarımı yani sevdiğim ve beni seven herkesi bir daha göremeyeceğim.” diye ağlamaya başladı.

Adam ona:

- Çocuğum bana bak, gözyaşlarını sil bakayım. Senin adın ne?

- Benim adım Zeynep

- Zeynep’ciğim birincisi ağlayarak hiçbir şey çözülmez. İkincisi mutlaka dönüş yolu vardır, umudunu yitirme. Üçüncüsü imkânsız hiçbir şey yoktur hadi toplanın beraber geri dönüş yolunu arayalım...

Zeynep gözyaşlarını silip “ Yaşa be abi!” dedi.

Ve sonra hep beraber yola koyulduk bir sağa, bir sola, bir sağa, bir sola gittik ama makineyi bulamadık.

Bu sefer ben umudumu kaybedip “ Ne yapacağız şimdi biz, makineden hiçbir iz yok kaybolduk annemi, babamı bir daha göremezsem ne yaparım ben. Yolu bulamıyoruz ya bizde 30, 40, 50 hatta ömrümüzün tamamını burada geçirirsek napacağız biz.” dedim.

Sonra adam “Saat çok geç oldu çocuklar, gelin benim mağarama uyumaya gidelim.” dedi. Zeynep ile ben havanın daha yeni karardığını fark ettik ve ikimizde bir ağızdan “Bence de” dedik.

Adamın gösterdiği mağaraya doğru ve yolda adama “Sizin adınız neydi?” diye sordum. Adam “ Nasıl unutturum benim adım Ömer, önceden söylemediğim için özür dilerim.”dedi ve “Bu arada senin adın ne?” diye sordu.

- Benim adım Ela

Birbirimizle konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışız, adamın mağarasına gelmişiz, çok yorulmuştum hemen kendimi yatağa attım, yatak dediğimde taştan, ev de zaten mağara. Geçmişte olmak ne kadar kötü diye düşünürken uyumuşum bile...

Gözümü açtığımda taşların üzerinde değil koltuktaydım! Bir baktım uçaktayım meğersem hepsi bir rüyaymış? Sonra hemen yanımda oturan arkadaşım Zeynep'e döndüm, şaşkın bir şekilde birbirimize bakıyorduk ve aynı anda bağırdık!

ÇOK ACAYİP BİR RÜYA GÖRDÜM!!!

Şanlıurfa'da Göbeklitepe

Zeynep ELÇİ

İbrahim Tatlıses İlkokulu - 4/C

Hepinize merhaba ben Sevgi. Dördüncü sınıfa gidiyorum ve bir köy okuluna gidiyorum. Maceralarımı kesinlikle duymak isteyeceksiniz. Artık tatil geldi. On beş tatil. Bu tatil Göbeklitepe'ye gideceğiz. Herkes hazır olsun. Göbeklitepe macerası başlıyor.

Bugün karnelerimizi alacaktık. Melek, Mustafa, Esra, Murat ve ben yani hepimiz çok heyecanlıydık . Karnelerimizin yanında öğretmenimizin bize hazırladığı hediyeler de vardı. Ama ben yine de nereye gideceğim merak ediyorum. Arkadaşarımla beraber oyunlar oynadık, ardından da şarkılar söylemeye başladık.

O gün çok mutluydum. Bu yüzden sarı saçlarımı iki yandan örmüş, kâküllerimi kabartmış, kırmızı ayakkabılarımla takım olan tatlı kırmızı elbisemi giydim, hatta kırmızı tokalarımı bile taktım.

O gün herkes çok şıktı. Esra kot pantolon yerine kot eteğini giymiş, Murat havalı bir şapka takmış, Melek o bukleli saçlarını örmüş, Mustafa ise siyah papyonunu takmıştı. Tüm sınıf belki de baloya katılmıştı. Öğretmeni söylememe gerek var mı? O gerçekten çok şıktı.

En sonunda herkes evine dağıldı. Evde heyecanla annemin bana söyleyeceği tatile gitmeyi bekliyordum.

Annem: Biz bu yıl tatilde gideceğimiz yeri senin seçmeni istiyoruz Sevgi. Sence nereye gidelim?

Ben: Hım, anne ben İstanbul'un Boğazını, Ankara'nın Anıtka-bir'ini, Denizli'nin Pamukkale travertenlerini gezdim. Belki de haritadan bakabiliriz. Koşarak haritayı getirdim gözümün önüne Şanlıurfa vardı.

Annem "Olur kızım nasıl istersen" dedi. Çok mutluydum ama anneme bir sorum vardı. "Anne Şanlıurfa'da gezilecek yer var mı nereye gideceğiz? "

Annem "Gidince görürsün Sevgi", dedi. Çok meraklanmıştım. Asıl macera şimdi başlıyordu. Eşyalarımızı toplamıştık birazda yolculuk sırasında yiyecek ve içecek aldık . Arabaya bindik ve yolculuğa başladık.

Yolda bazı dinlenme araları da vardı.

Bir dinlenme arasında yavru bir köpek vardı çok tatlıydı. Çokta üşümüş görünüyordu. Anneme: Lütfen anne lütfen, oda bizimle gel-sin anne. Bak çok üşümüş.

Annem bu ısrarım üzerine:

- Ah peki Sevgi, ama onunla senin ilgilemeni istiyorum, dedi. Bende büyük bir sevinçle "Yaşasın!" dedim çok mutlu olmuştum.

Küçük ve tatlı köpeği Şanlıurfa'ya götürmeden önce yıkadım. Artık daha tatlı görünüyordu. Hem de çok tatlı. Artık arabaya bindik. Ertesi gün Şanlıurfa'ya yetişmiştik. Anneme: "Anne! Anne! Nereleri gezeceğiz? Hemen söyle, dedim. Annem: "Sürpriz olsun gittiğimiz-de görürsün" dedi. Ben de "O zaman ne bekliyoruz? Hadi!" dedim. Annem: "Bugün dinlenelim Sevgi, hadi köpeğini de al gidelim. Bir otele yerleşelim." Annemin dediği gibi dinlendik. Ertesi gün de en erken saatte kalktım. Hazırlandım. Bir dakika köpeğim? Ona ad bile koymamıştım. Biraz düşündükten sonra buldum. Senin adın benekli olsun. Evet evet o kadar tatlısın ki. Haydi, benekli sen de hazırlayalım. Dur! Tasmana adını yazayım. Dedim. Sonra annem de uyandı. Hazırlandılar. Yola çıktık. Sonra taşların olduğu bir yere geldik. Taş-ların üzerinde yazılar vardı ama burası neresi dedim. Annem "Gö-beklitepe Sevgi" dedi.

Anneme: Göbeklitepe'mi aaa! Bir kitapta okumuştum. Göbekli-

tepe tarihin sıfır noktasıymış. Annem: Evet Sevgi Ayrıca Göbeklitepe dünyanın bilinen en eski kült yapılar topluluğundandır. Aa Dünya-daki en eski olan mı? Gerçekten mi? Vay! peki hangi çağdan beri var? dedim.

Merakla annem “Kimileri buzul çağına dayandığını.” söyledi. Ben “O kadar eski mi? Gerçekten çok eskiymiş.” Annem “Bu taşların üzerindeki yazıların bir öykü olduğunu söylüyor. Göbeklitepe’nin kült yapılarının tarım ve hayvancılığa yakın olan son avcı gruplar tarafından inşa edilmiş olduğu anlaşılmaktaymış. Bu bölgenin erken kullanımının günümüzden en az 11.600 yıl öncesine dayandığı söylenmekteymiş.” dedi.

Ben, “Anne Göbeklitepe’yi özel yapan bütün bunlar mı?” dedim. Annem “Evet Sevgi, bütün bunlar ve kazılarda çıkarılan mimari Göbeklitepe’yi özel yapmakta.” dedi.

Gece olmuştu. Otele gidip dinlendik. Benekli’yi yatağına yerleştirdim. Kendim de tam yatağına yerleşecekken odada hiç olmayan bir kapı gördüm. Benekli yerinden kalkıp kapının ardına gitti. “Benekli dur!” Ama durmadı. Onun peşinden gitmek zorunda kaldım. “Aa Benekli aa.” Kapının ardında bir sürü insan sanırsam Göbeklitepe’yi inşa ediyordu. Biraz yaklaşınca bir adamın Göbeklitepe taşlarının birine hayvan şekilleri çiziyordu. Kafam karıştı. Bu adam ne yapıyordu böyle. Sonra birden aşağı düşmeye başladı. Ardından “İmdat, imdat!” diye bağırmaya başladım.

Sonra gözlerimi açtım ve bir bakmışım yataktan düşmüşüm. Hemen kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Sonra annemlerle birlikte kahvaltıya indik. Hemen rüyamı anlattım Annem: “Sevgi eskiden insanlar Göbeklitepe taşlarının üzerini kabartarak ve yontarak çeşitli hayvan şekilleri çizerdiler. Sen rüyada bunu görmüşsün.” dedi. Ben de: “Anne Göbeklitepe taşlarına eskiden neden hayvan şekilleri çizerlermiş?” Annem: “Eskiden insanlar orada bu hayvanların yaşadığını belirtmek için çizerlermiş Sevgi.” dedi.

Kış tatili bitmek üzereydi. O gün son bir kez Göbeklitepe’yi gezdik. Ardından eşyalarımızı topladık. Benekli’ye banyo yaptırdım. Benekli her banyo yaptıktan sonra uyurdu. Herkes hazırlandıktan

sonra havaalanına gittik.

Artık akşam olmuştu. Uçağa bindik. Ertesi gün vardık. Hemen minibüse bindik. Köye gittik. Yarın okul vardı.

O gün güzelce dinlendim. Ertesi gün okula Benekli ile gittim. Ama sınıf karanlıktı. Perdeler örtülmüştü. Kapı kapatılmıştı. Işığı açtığımda herkes aynı anda “İyi ki doğdun Sevgi!” diye bağırdı. Gözümünden mutluluk yaşları dökülüyordu. Benekli sevinçle havalandı. Ardından bütün öğrencilerin ve benim ailem geldi. “Sadece hepimize teşekkürler. Bugün doğum günüm olduğunu unutmuşum”, diyebilirdim Sevinçle ağlayarak.

Hepsi yani tüm arkadaşlarım bana Şanlıurfa hediyeleri almıştı. Sonra annem açıkladı. Gideceğimiz yeri öğretmenine söylemiştim. Kimisi Göbeklitepe taşına benzer kolye kimisi toka almıştı. Ben bugün çok mutluyum. Hepinize teşekkür ederim. Hepsine sıkı sıkı sarıldım. O kış tatil çok güzel geçmişti.

Üç Arkadaş ve Göbeklitepe

Ömer Baran AÇIKADA

15 Temmuz Şehitleri İlkokulu - 4/C

Ömer, Kerem, Muhammed okul gezisi için Göbeklitepe'ye gitmişlerdi. Bizim üçlü bir eseri çok merak etmişlerdi. Yanına gidince esere dokunmaya çalıştılar ancak o esnada birden derin bir çukura düştüler. Çukur o kadar derindi ki düşmenin etkisi ile bayıldılar. Uyandıklarında çok değişik bir yerde gözlerini açtılar. İlk etapta bunun bir rüya olduğunu sanıp paniklemediler. Ama zaman geçtikçe bunun bir rüya olmadığını anlıyorlardı.

Ömer: Ben buranın neresi olduğu için araştırmaya çıkacağım sizde gelecek misiniz?, diye sordu

Kerem ve Muhammed aynı anda:

-“Evet, geleceğiz” dediler gergin bir sesle. Kerem gezerken bir taş kitabesi bulmuştu. Ama okuyamadı. Çünkü not Eski Çivi Yazısı ile yazılmıştı. Alfabe o kadar karışık ki bilmeyen bir insan için sadece çizgilerden ibaretti. Yine şanslılardı çünkü Muhammed Eski Çivi Yazısını biraz çözebiliyordu. Hatta karakterleri çözebiliyordu.

Kitabede:

“Bir maceranın görseli oluşturulmuştu. Ve bu macerada görevler çizilmişti. Kitabede gösterilen görevleri yapmaları gerektiğini anladılar aksi takdirde buradan çıkamayacaklardı.

İlk görev birlikte ekip olarak hareket etmek ve yardımlaşmak ile

ilgiliydi.

Yanlarında bir tanesi 5 litrelik diğeri ise 3 litrelik iki kova bulunuyor. Bu kovalar kullanılarak 4 litre su elde edilmesi gerekiyor eğer istenilen miktarda su mekanizmanın üstüne doğru koyduklarında mekanizma çalışacak ve doğru ise diğer görev için kapı açılacaktır. Ömer, Muhammed ve Kerem birlikte çalışmaya başladılar. 3 litrelik kova doldurulur ve 5 litrelik kovaya dökülür. 3 Litrelik kovayı tekrar doldurur ve 5 litrelik kovaya döktüğümüzde 1 litre su fazla kalacaktır. 5 Litrelik kovayı tekrar boşaltılır ve kalan 1 litre su tekrar 5 litrelik boş kovaya dökülünce 5 litrelik kovada sadece 1 litre kalmış olur. Bundan sonra ise 3 litrelik kovayı alıp doldurduktan sonra içinde 1 litre su olan 5 litrelik kovaya döktüğümüzde toplam 4 litre elde edilmiş olur. Elde ettikleri 4 litre suyu mekanizmanın üstüne koyduklarında başarılı bir şekilde mekanizma çalıştı ve kapı kendiliğinden açılarak diğer göreve geçtiler.

Diğer görev odasına geçtiklerinde bir havuzun oluşunu ve havuzdan karşıya geçmek için bir sandal olduğunu gördüler.

Sandalda yazılan notta 3 ayrı karakter olduğunu ve her bir arkadaşın bu karakterlerden birini seçmesi gerektiği yazılıyordu. Bu karakterler bir kurt, bir kuzu ve bir çuval samandan oluşuyordu. Bu üç karakter bir birine zarar vermeden nasıl karşıya geçilebileceği ile ilgiliydi. Ancak her seferinde yanına bir karakteri alması gerekiyor. Kerem hemen "Arkadaşlar ben bu problemi çözebilirim !" diyerek arkadaşlarına izleyeceği yolu anlattı.

Öncelikle kuzuyu karşıya geçireceğini, böylelikle kurt ve samanın yalnız kalacaklarını ve bir birine zarar vermeyeceklerini anlattı. Daha sonra geri dönerek samanı alacağını söylemiştir. Samanı bıraktıktan sonra kuzu ile yalnız kalmaması için kuzuyu tekrar yanına alarak geri döneceğini ve kuzuyu bırakıp kurtu götüreceğini ve böylelikle tekrar kurt ve samanın yalnız kalacağını birbirine zarar vermeyeceklerini anlattı. En son ise tekrar gelip kuzuyu da götüreceğini ve böylece hiçbirinin bir birine zarar vermeleri için yalnız bırakmayacağını anlatmıştır. Kerem'in anlattıklarını harfiyle uygulayınca bu problemde çözülmüş oldu. Böylece bu aşamayı da tamamlamışlardır.

Son aşama gelindiğinde Önlerinde 4 ayrı kapının olduğunu görürler. Ve bu kapılardan birini seçmeleri gerektiği yazılıyordu. Ancak yanlış kapıyı seçmeleri durumunda sonu hiç de iyi olmayan durumlar ile karşılaşabilecekleri yazılıyordu. Yine işbirliği yaparak ve iyi analiz ederek doğru kapıyı bulmaları isteniyordu.

Birinci kapının üstünde şöyle yazılıyordu:

“Bu odanın içinde yüzlerce zehirli yılan var kapıyı açtığın gibi sana saldıracaklar”

İkinci kapının üstünde ise:

“Bu odanın içinde dipsiz bir kuyu var açtığın gibi içine düşeceksin”

Üçüncü kapının üstünde:

“Bu odanın içinde 1 yıldır aç olan aslan sürüsü var kapıyı açtığın gibi sana saldıracaklar.”

Dördüncü odanın üstünde:

“Bu odanın içinde asit havuzu var kapıyı açtığın anda içine düşeceksin” diye yazılıyordu.

Muhammed arkadaşlarına gelin iyice düşünelim dedi.

İlk kapının arkasında zehirli yılanların olması korkutucu ve tehlikeli görünüyordu. “Bu kapı hiçte iyi fikir değil”, dedi Muhammed.

İkinci kapının arkasında ise dipsiz bir kuyu olması çok tehlikeli diye düşündü.

Üçüncü kapının arkasında bir yıldır aç olan aslanlar da tehlikeli olarak görünüyordu.

Dördüncü kapının arkasında asit havuzu ise hepsinden daha tehlikeli dedi Muhammed.

Sonra Muhammed birden “Arkadaşlar, canlı olan bir hayvan 1 yıl boyunca aç kalmaz ki” dedi ve bu durumda onların çoktandır ölmüş olması gerekiyor. Bence 3. kapının arkasında bir tehlike yoktur o kapıyı kullanalım dedi ve arkadaşları onu haklı buldu. Böylece

3. kapıyı açmaya karar verdiler. Ömer kapıyı açtığında yerde bir sürü kemik vardı ve gerçekten de aslanlar uzun zaman önce ölmüştü. O kapıyı kullanarak devam ettiler.

İlerlemeye devam ettiklerinde hiçbir çıkış yolu göremediler. Ömer duvardan çıkıntılı duran taşın sırtını yasladığı gibi farklı noktalardan odaya su dolmaya başladı herkes suyun aktığı kaynakları elleri ile tıkamaya çalıştı ancak nafile. Herkes yüzerek suyun üstünde durmayı çalıştı su gittikçe yükseliyordu. Ömer çıkıntılı bir taşın tutunmak isterken başka bir mekanizma devreye girdi ve içerdeki suyu bir kanal vasıtasıyla dışarı tahliye etti. Suyun tahliye kanalından herkes dışarı sürüklendi. Bu arkadaşlar inanılmaz bir şekilde beklenmedik bir yol ile dışarı çıkmışlardı. Dışarı çıktıklarında arkadaşlarının hala geziye devam ettiklerini ve onların kaybolduklarından habersiz olduklarını anladılar. Bu üç arkadaş başlarından geçen olayları anlatsalar bile kimsenin inanmayacağını düşünerek aralarında sır olarak kalmasına karar verdiler. Böylece Göbeklitepe maceraları da son buldu.

SON...

Tepede Macera

Mehmet Taha ASLAN

İncirtiova İlkokulu - 4/İ

Bir zamanlar Ankara'da yaşayan bir grup çocuk varmış. İsimleri; Harun, Fatih, Can, Ahmet, Aslı ve Bahar'mış. Bu çocukların grup ismi ise Maceracılar'mış.

Maceracılar bir gün evde otururken televizyondaki bir haber görmüşler. Televizyonda başkan amca'yı görmüşler. Başkan amca bizim çocukları Şanlıurfa'ya çağır'mış ve tam o sırada kapı çalmış bir kutu gelmiş. İçinden bir çömlek çıkmış. Çömleğin üstünde anlaşıl-mayan semboller varmış. Can abisine gidip:

-‘Ağabey bu sembollerin anlamı ne?’ diye sordu.

Abisi:

-‘Hiç bilmiyorum ki Cancığım.’ diye cevap verdi ve kütüphaneye gittiler. Orada Aslı ve Bahar'ı gördüler. Aslı fotokopi çekiyor, Bahar ise kitap okuyordu. Ahmet Aslı'nın yanına gidip “Aslıcığım sen bu işi profesörlere bırak” dedi ve başladı kendi yüzünün fotokopisini çekmeye.

Aslı buna sinirlendi ama belli etmedi ve dedi ki:

-‘Ahmet al sen fotoğraflarını git kitap oku. Bak orada arkadaş-ların var onlara göster.’ dedi ve işine devam etti. Ahmet bu sırada koşarak “Fotokopi çektim a dostlar” diye bağır'dı. Fatih uyurken aniden o sesle uyandı ve “Geldik mi Urfa'ya?” diye sordu komik ve uyuklu bir şekilde. Harun, Ahmet'in fotokopilerine bakarken Fatih'i duydu ve fırsattan istifade ona şunu söyledi “Evet geldik Urfa'dayız.

Hadi in sen biz bavulları alıp arkandan geliriz, sen git dolmuşu durdur.” diye şaka yaptı Fatih’e.

Fatih:

-‘Ha o zaman iyi ben gidiyorum siz arkamdan gelirsiniz.’ dedi ve gitti o sırada giderken “Acaba neden burası tamamen kitap?” diye içinden geçirdi. Dışarı çıktığında:

-‘Ee burası bizim mahalle, demek ki Harun beni kandırmış.’ de-yip marketten bir plastik tavuk aldı ve sessizce kütüphaneye girdi. Tabi ki tam düşündüğü gibi Harun sandalyede oturuyordu. Parmak uçlarında Harun’un arkasına gidip kafasına tavuğu koydu. Harun bu arada hala Fatih’in o şakaya inandığı için ona gülüyordu. Fatih bunu duyunca sinirlendi ama dışa vurmadı ve Harun’un kafasına tavuğu koyduğu gibi masanın altına saklandı. Harun başını öne eğdiği gibi tavuk kucağına düştü. Çok korkarak ve bağırarak:

-Allah! diye bağırdı.

Alın şunu üstümden bu ne böyle! Bağdırdıktan sonra anladı ki bu bir plastik tavukmuş. Fatih dayanamayıp masanın altından çıktı ve gülmeye başladı ve:

-Ha ha

Harun! Bunun plastik olduğunu nasıl fark etmedin? Ötmüyor bile. Bide ben her şeyi bilirim diyorsun. Dedi gülerek.

Harun:

-‘Orada dur bakalım Fatih, ben bir kere her şeyi bilirim demi-yorum. Ödeşmek için bunları demen gerekmiyor. Korktum çünkü aniden kucağıma düştü. Sen söyle böyle bir şey senin başına gel-se korkmaz mısın?’ dedi kızgın bir şekilde. Onların kavgasını Bahar duydu ve onları ayırıp ve şöyle söyledi:

- ‘Durun...Siz İstanbul’daki en iyi dostlarsınız yaklaşıyor mu size söyleyin bana.’ diye kızarak sordu. Konuşmaya Can’da katıldı:

-Yakışmıyor tabi ki Bahar abla. Ağabeylerim siz de hadi öpüşün barışın, e hadi ne bekliyorsunuz? Hadi...

Fatih:

-Özür dilerim Harun. Sana bunu yapmamalıydım.

Harun:

-‘Ben de özür dilerim Fatih sana öyle bağırmamalıydım.’ dedi ve kucaklaştılar.

Bahar:

-‘Hah işte böyle. Artık küsmek yok tamam mı?’ diye söyledi mutlu bir sesle. Sonra hepsi birden masaya oturdu ve konuşmaya başladılar. Konuştukları şey ise Şanlıurfa’ya ne ile gidecekleriydi.

Fatih:

-‘Arkadaşlar siz düşünmeye devam edin ben bir gidip geleceğim. İllerle alakalı bir kitap arayacağım.’ dedi ve gitti. Bu arada Harun:

-Arkadaşlar sizce trenle mi yoksa uçakla mı gidelim? derken Ahmet şunu sordu:

-E Harun bunu söylüyorsun da bu önümüzdeki kâğıtların ne olduğunu söylemiyorsun bunlar ne böyle, ha bide kalem var ne için var bunlar?

Harun:

-Evet, doğru bende neyi söylemeyi unuttum diye düşünüyordum sağol Ahmet. Hemen söyleyeyim bu kâğıtlara uçak veya tren yazacağız. Hangisi 3 oy alırsa onunla seyahat edeceğiz. Hadi yazalım bakalım.5 dakika sonra Harun oyları topladı ve okumaya başladı. Okuduktan sonra kazananı söyledi:

-Evet, arkadaşlar 4 oyla kazanan araç uçak, Urfa’ya uçakla gidiyoruz.

Ahmet “Oley uçuşa geçiyoruz!” diye sevinçle bağırdı ve aniden sevinci yarıya indi çünkü kitap okuyan diğer kişiler şşşt! diye Ahmet’e kızdılar. Bu sırada Fatih geri döndü ve arkadaşlar, arkadaşlar bakın ne buldum bu kitap Türkiye’nin 81 ilini anlatıyor.

Artık hazırız hadi gidelim. Harun “daha dur bakalım Fatih daha

hazırlık yapmadık. Hadi evlere bavulları toplayıp burada buluşalım.” Yarım saat sonra kütüphaneye gelirler ve havaalanına giderler. Havaalanına vardıkların da hemen bilet alırlar ve uçağa doğru koşmaya başlarlar. Ahmet yorulup “Siz bensiz devam edin.” dedi ama Fatih bu duruma karşılık şunu söyledi:

-Devam etmen lazım dostum eğer burada kalırsan ciğer dürüm yiyemezsin. Der demez Ahmet hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı ve uçağa varan ilk kişi o oldu fakat o da ne Ahmet biletini unutmuş. Arkadaşları, Ahmet’i beklemek zorunda kaldı.

Arkadaşları geldiğinde Fatih:

-Ee ne oldu Ahmet girememişsin yoksa kabul edilmedin mi?

Ahmet:

- “Dalga geçme Fatih unutmuşum bileti.” dedi ve içeri girdiler. Koltuklarına oturduktan sonra Ahmet sırt çantasından bir termos çıkardı. “Susadığımızda bunu içeceğiz” dedi. Fatih:

- “E Ahmet termosu getirmişsinde bardağı unutmuşsun. Elimize dökerek mi içeceğiz?”dedi. Ahmet bunun üstüne “Olur mu canım ağzınıza dökerek içireceğim dedi” Fatih’in ağzı bir karış açık kaldı. Ahmet bu sefer ciddi olarak, şaka şaka Can bardak almaya gitti. Fatih “Hm o zaman iyi birazdan içeriz dedi.” Bu arada Can hostese gidip birkaç kâğıt bardak ve kek aldı. Belki çay biter diye bir kutu meyve suyu da aldı. Koltuğuna gittiğinde ağabeylerinin tartışmasını gördü ve onları ayırdı, ağabeyine bunları nereye koyacağını sordu. Harun şuraya koy diye gösterdi. Can: Hangi ildeyiz ağabey? diye sordu. Fatih: Niğde’deyiz Cancığım. 81 ilimizi anlatan kitap diyor ki buranın yöresel yemeği tiritmiş. Ahmet Fatih’in sözünü kesip araya girer ve:

-‘Tirit’ mi? Çok severim.’ derken Harun:

-‘E Ahmetçğim senin sevmediğin bir yemek yok ki.’ diye karşılık verir. Ahmet “Evet doğru” dedi. Fatih öhö öhö diye dikkatleri kendine çektiikten sonra sözüne devam etti:

... Ve Niğde’nin yöresel dansı ise halaymış. Ahmet yine Fatih’in sözünü keserek yine sözünü keserek: “Ben halayı çok iyi yaparım”

der ve çekmeye başlar. Harun:

- "Ee ama bu halay değil ki bu zeybek!" dedi gülererek. Arkalardan birisi:

- "Ya siz hiç susmaz mısınız yürüyen gazeteler." der kızarak. Ahmet:

-Ama ablacım. Derken o kişi yine "Sus bakıyım " der ve Ahmet'e kızar. Bu arada bir anons gelir ve:

- "Sayın yolcularımız! Gece olduğu için uyuyabilirsiniz." dedi anons. Der demez herkes bavullarından battaniye çıkarıp uyumaya çalışır, 5 dakika sonra herkes uyur ama uyumayan biri vardır. O kişi birçok kötü işe bulaşmış, kılık değiştirici Hüseyin Karayel'dir. Hüseyin K., Can'ın elindeki çömleği görür ve almak ister çünkü Şanlıurfa'daki patronu Kemal bey onu istiyordu. Karayel tam alacakken Ahmet uyanır ve Bahar'ın yanına gider. Bahar'a sessizce:

- "Bahar, Bahar..." der. Bahar uyanarak "Ne var ağabey, ya bu saatte ne oldu yine?"

Ahmet:

- Sabah kuru fasulyeyi fazla kaçırmışımda sırtıma vurur musun acaba?

Bahar "Öf ağabey öf" diye mırıldanır. Ahmet, Bahar'a teşekkür etti ve koltuğuna gitti. Bu arada Karayel Ahmet'i gördü ve hemen koltuğun altına girdi. Ahmet koltuğuna geldi.

- "Çömlek, çömleği almış! Yakalayın ağabeylerim." dedi ve koşmaya başladılar. Uçağın bagaj kısmına geldiklerinde kimseyi görmediler. Bagajdan yardımcı pilot kılığına girmiş Karayel çıktı fakat Maceracılar bunu anlamadılar. Karayel:

- (Sesini değiştirerek) Siz burada ne yapıyorsunuz çocuklar? dedi.

Can:

- Biz buraya kaçan Hüseyin Karayel isminde bir adamı arıyoruz gördünüz mü acaba? dedi. Karayel:

-Kimmış bu Hüseyin Karayel dediğiniz adam?

Can:

-Böyle sakallı, derken Ahmet araya girip:

-Sakallı, orta kilolu ve gür saçlı birisi H Karayel dediğimiz kişi.

Karayel:

-‘Ha o Karayel, ben o adamı bagaja girerken gördüm. Tuttum yakasından, verdim sırtına paraşütü açtım kapıyı, attım aşağıya.’ dedi Fatih:

-Vay be! Amma cesaretliymişsin be yardımcı pilot amca. Dedi, dedi ama Harun bir şey fark etti ve:

-‘Arkadaşlar sizce de bu adam H. Karayel’e benzemiyor mu?’ Bunu duyan Karayel korkmuş gibi bakıyordu ve Ahmet:

-Dur bakalım Harun anlarız şimdi. Dedi ve Karayel’in sakalından tutup dönmeye başladı. Karayel “ Ya yavrum bıraksana sakalımı, bak acıyor!” Dedi. Ahmet dönmeye devam ederken Karayel aniden çömleği bıraktı, çömlek bagaja girdi. Can Harun’a:

- ‘Ağabey, ağabey bak çömlek bagaja girdi hadi alalım. Fatih ağabey, Ahmet ağabey siz burada kalın.’ dedi ve ağabeyi ile bagaja girdiler. Bagajda Can, Harun’la beraber aramaya başladılar. Bir 5 dakika sonra bagajın kapısında buluştular, ikisi de bulamamışlardı. Can:

-‘Ağabey biraz sağa çekilsene.’ dedi ve çömleği buldu. Çömleği alıp çıktılar ve Ahmet hala dönüyordu. Karayel kıpkırmızı olmuştu ve Ahmet sonunda Karayeli bıraktı ve “ gerçekten de kendi sakallıymış.” dedi. Karayel, Ahmet’i ve Fatih’i döndürüp yere attı. Sesini değiştirmeden aldınız mı şimdi dedi. Harun,Karayel olduğunu anlayınca yakasından tutup bagaja götürdü ve kapıyı kapattı. İçerde Karayelin tam dediği gibi verdi sırtına paraşütü, açtı kapıyı ve aşağıya attı ve kapıyı kapattı. Bagajdan çıktı, arkadaşlarına “sorun halloldu.” dedi. Hepsi koltuğuna gidip bir güzel uyudular. Sabah bir anonsla uyandılar. Anonsta:

-‘Evet, sayın yolcularımız uçak seyahatimiz 1 saat sonra son bulacaktır. Hazırlıklara başlayabilirsiniz.’ diyordu ve hazırlıklara başlan-

dı. 1 saat sonra uçaktan indiler ve otogara gittiler. Hemen bilet alıp otobüse bindiler. Şoför mola vermeyeceklerini söyleyip yola çıktılar. İlk 1 saat uyudular çünkü çok yorulmuşlardı. Uyandılar ve hepsi hobileriyle ilgilenmeye başladı. Canla Harun satranç oynuyor, Fatihle bahar kitap okuyor, Ahmet'le Aslı'da iddialı bir şekilde koltuktaki tablette kâpışıyorlardı. 1 saatte böyle geçti. Sonunda Şanlıurfa'ya vardılar. Orada onları başkan amca bekliyordu. Onlarla beraber Göbeklitepe'ye gittiler. Orada birer tabureye oturdular ve başkan amca Göbeklitepe'nin geçmişini anlatmaya başladı. Başkan amca:

- Şu taşları görüyor musunuz çocuklar? diye başlayıp devam etti, buradaki tüm taşlar 12000 yıl önce yapıldı ve buradaki her bir taşın bir anlamı var. Mesela bu taş. Bunda bir kertenkele var şu yanındakinde ise bir geyik... Anladınız mı çocuklar? Her bir taşın, her bir resmin bir anlamı var. Bide yarım saat sonra her 20 yılda bir yıldız kayacak. Efsaneye göre bu yıldız için de buğday olan bir amberle bakarsanız bir portal açılıp sizi Göbeklitepe'nin geçmişine gönderirmiş ama tabi ki de bunlar sadece efsane diye anlattı. Can:

- 'Başkan amca bende böyle bir amber var, bunun yanında bir çömlek ve bir madalyonda var.' Sonradan fark ettiğine göre madalyonun içinde bir not var notta:

- Sevgili arkadaşım Can,

Beni bilmediğim kişiler kovalıyor. Sırf bu çömleği almak için. Neyse! Beni buldular görüşmek üzere Can.

Sevgiler: Can

Not: Bu çömleği kimseye verme.

diyordu ve daha fazla yazmıyordu. Ne çömlekle ilgili ne de amberle ilgili bir şey yazıyordu. Bu sırada başkan amca onları evine davet etti.

Ahmet her zamanki gibi "Yemekte ne var? Yemekte ne var?" diye sormaya başladı. Başkan amcada "Şanlıurfa'nın meşhur yemeklerinden biri olan çiğköfte var." dedi Ahmet hemen mutfağa koştu ve sofraya ilk o oturdu.

Herkes yemeye başladı, yemek bittikten sonra yataklarına gidip uyudular. Sabah ilk uyanan Ahmet idi ve salona gitti. Salonda Harun çoktan uyanıp T şeklinde şekiller yapıyordu. Ahmet bunların ne olduğunu sordu. Harun:

-Bunlar Göbeklitepe'nin taşları diye cevap verdi. O sırada başkan amca uyanıp "Çocuklar siz Göbeklitepe'yi gidip biraz gezin." dedi. Maceracılar da gitmeye hazırlanırken başkan amca "Çocuklar dün dediğim yıldız asıl bugün yarım saat sonra kayacakmış." dedi ve Maceracılar gittiler. Göbeklitepe'ye gittiklerinde yıldız kayıyordu. Can boynundaki amberi yıldız tutunca gerçektede bir portal açıldı. Portal açılır açılmaz içine Can, Ahmet ve Fatih hemen atladılar.

Bu arada portal tam kapanacakken içine gizliden karayel de atladı. Bunu Fatih fark etmişti ama söylemedi. Çünkü kim olduğunu tam kestiremedi. Bizim çocuklarda Göbeklitepe'nin 12000 yıl geçmesine ışınlandılar ve önlerine bir amca çıktı. Ahmet buranın neresi olduğunu sordu. Amca "Burası Erdelik Tepesi." diye cevap verdi. Ahmet:

-Peki buradan Göbeklitepe'ye nasıl gideriz amca? diye sordu. Amca da:

-Şu taraftan yok şu taraftan gidebilirsiniz. Hayır o taraftan da değil şu taraftan...Can:

-Ağabey Göbeklitepe sonradan koyulan bir isim. Amca sen Göbeklitepe'yi boşver dedi ve yanlarında yaşlı bir adam belirdi. Yaşlı adam :

-Hey çocuklar siz niye çalışmıyorsunuz? Gidin büyüklerinize yardım edin! diye bağırdı. Çocuklar korkarak hemen taşın yanına geçtiler. Bu arada kel bir adam geldi ve şunu dedi:

-Hey adam sen niye çalışmıyorsun? Git çabuk oraya ve çalış dedi. Karayel:

-Şey Şefim derken kel adam hemen:

-Şef mi? Şefte neymiş? Ben sizin gulu gulu yumbur beyinizim. Karayel:

-‘Özür dilerim Şef ay işte gulu gulu yumbur beyim.’ dedi ve taşın başına geçti, kazımaya başladı.Fakat ne kazıyacağını bulamadı. Ahmet onun Karayel olduğunu fark edince burada ne yaptığını sordu. Karayel “Ne yapayım yavrum sizi görünce portaldan bende atladım. Cevabını aldı Ahmet.Sonra Gulu gulu yumbur bey gelip “ acilen herkes toplansın” dedi.Herkes onun olduğu yere gitti.Gulu gulu yumbur bey:

- Bu bebeğin acil bir şifaya ihtiyacı var ama şifa madalyonu yok ve diğer madalyonlarda yok. Siz dostlarım siz yapmış olamazsınız peki sen, sen kimsin? dedi Fatih:

-Ben Taşçı Bey’im. dedi tanınmamak için.

Gulu gulu yumbur bey :

- Peki biz senle ne yaptık?

Fatih:

-Taş oyduk.

Gul gulu yumbur Bey:

-Evet senle taş oyduk.

Fatih:

-Sipariş dağıttık, misket oynadık, top oynadık...

Gulu gulu yumbur Bey:

-‘Hey sende kimsin? Bunu yakalayın çabuk!’ diye bağırırdı.

Karayel bütün madalyonlar kucağında olarak aralarına geldi ve:

-Onu bırakın suçlu benim çok özür dilerim dedi ve adamlar onun üzerine gitti. Ahmet:

-Durun o suçsuz bırakın onu dedi.Sonra aniden gök taşları yağmaya başladı.Herkes biryana koşuyordu.Gulu gulu yumbur bey , Karayel ve çocuklar bir mağaraya girdiler ve dışarıda Gulu gulu yumbur beyin çocuğu kalmıştı.Karayel hemen dışarı atlayıp çocuğu yakaladı.Sonra çocuğu kucaklayıp takla atarak mağaraya girdi.Mağaradaki herkes onu tebrik etti ve suçluluktan kurtuldu. Gulu gulu

yumbur bey:

-Hadi evime gelinde sizi misafir edeyim dedi ve evine gittiler. Ertesi sabah kahvaltı edip dışarı çıktılar.Gulu gulu yumbur Bey:

-Hadi benimle gelin de taşları dikelim dedi ve gittiler.Beş altı kişi birden bir taşı dikmeye çalışıyordu.Bunların içerisinde bizimkilerde vardı.Gulu gulu yumbur Bey iki taşı kimseden yardım almadan dikince Fatih'in ağzı bir karış açık kaldı.Ahmet de ağzını kapattı.En sonunda bütün taşlar dikildi.Herkes çok yorgun ve acıkmıştı.Bizimkiler dahil herkes evine gitti.Gulu gulu yumbur bey evinde onların geleceğe (12000 yıl sonraya) nasıl gideceğini anlattı.Yarın bu saatte yıldız yine geçecek.Can sen boynundaki amberi o yıldıza bir daha tut ve portal açılışın sonra onun içerisinden geçin ve geleceğe gidin dedi.Ertesi gün kabileyi iyice bir gezdiler.Akşam olduğunda yıldız geçiyordu.Can boynundaki amberi yıldıza tuttu ve portal gerçekten de açıldı.Can ve Fatih açılan portalın içerisine atladılar.Ahmet, Gulu gulu yumbur beyin elini öptü.Gulu gulu yumbur Bey:

-Demek gelecekte de el öpme âdeti varmış dedi. Ahmet:

-Bu adet asırlar geçse de değişmez amcacığım dedi ve atladı.

En sonunda geleceğe yine ışınlandılar.Can ve Harun hemen kucaklaştılar ve başkan amcanın evine gidip uyudular.Ertesi gün de Başkan amcaya veda edip uçakla Ankara'ya geri dönmek üzere yola çıktılar.

Çınar'ın Maceraları

Hatice DÖRTBUDAK

İncirliova İlkokulu - 4/G

Sıcak bir yaz günüydü, kuşların civıltısıyla uyanan Çınar önce gözlerini ovuşturdu ve esnedi çok mutluydu çünkü bugün yaz tatilin ilk günüydü yarın Konya'dan Şanlıurfa'ya taşınacaklardı.

Şanlıurfa'da kuzenleri yaşıyordu o yüzden oraya taşınacaklardı.

Ve mutfaktan bir ses geldi:

-Çınar, Ege kalkın sizi gidi uykucular! der anneleri.

-Tamam, anne kalkıyoruz!, der Çınar.

Çınar yatağını toplar ve elini yüzünü yıkar, daha sonra salona geçer. Annesi patates kızartmasından sucuklu yumurtaya güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Ege ve Çınar annesine der ki:

-Elerine sağlık annecim!

Anneleri der ki:

-Afiyet şifa olsun çocuklar.

Anneleri ekler:

-Çocuklar yemeğinizi çabuk yiyin. Biraz sonra bilet almaya gideceğiz.

Çınar ve ailesi arabaya binerler. Ve doğruca havalimanına bilet almaya giderler.

Yolda giderken Şanlıurfa'nın nasıl bir yer olduğunu düşünürdü Çınar.

Çınar Konyalıydı anne ve babası evlendikten sonra Konya'ya taşınmışlardı.

Biletleri almış markette gidiyorlardı Çınar ve Ege şapka, babasına bisiklet pompası alacaklardı. Alışveriş etmiş eve dönmüşlerdi. Ege aslanlı şapka, Çınar ise kaplanlı şapka almışlardı. Akşam yemeğinde borani vardı. Çınar ve Ege bu yemeği ilk defa görüyorlardı ve Çınar sordu.

-Anne bu yemeğin adı nedir? diye sorar Çınar

Ege ekler:

-Bence tadı çok güzel.

Ve annesi cevap verir:

- Çocuklar bu yemeğin adı borani bu yemek Urfa'nın kültürel yemeklerindedir.

Yarın Urfa'ya gideceğimiz için size bu yemeği yaptım.

Çınar ve Ege tadına bakarlar ve çok beğenirler.

Çınar ve Ege annelerine elerine sağlık derler.

-Afiyet olsun çocuklar der anneleri.

Eller yıkanır, sofralar toplanır.

Anneleri hepsinin bavullarını hazırlarken bir telaşa girer.

Çınar şortunun kemerini koy!

Serkan sende bisiklet pompasını koy.

Çocuklar şapkalar!

Diye telaşlıydı Allah'a şükür en son bavulları hazırlarlar.

Ve uyku vakti gelir.

Çocuklar: erken kalkan yol alır demişler.

Hadi yataklara der babası,

Ve herkes yataklara geçer.

Çınar ve Ege gece sohbetine başlarlar.

Ege Acaba yarın ne olacak çok heyecanlıyım der Çınar.

Abi ben de çok heyecanlıyım hiç uykum gelmiyor der Ege.

Benim de gelmiyor der abi.

Abi aklıma bir fikir geldi.

Kitap okumaya ne dersin? der Ege.

Evet derim der Çınar.

Çınar Urfa'yı anlatan Ege ise Türkiye'm kitabını okuyordu

Ege neden Şanlıurfa'nın adı Şanlıurfa biliyor musun?

Neymiş, der Ege?

Kurtuluş savaşında Urfa Fransızları ve İngilizlerin işgali altındaydı.

Ama Urfa halkı Kuvay-i Miliye ile vatanlarını korudular.

Ali Saip Bey bu kahramanlar arasında 1. sıradadır.

Kurtuluş Savaşı'nın toplantıları da aynı zamanda sıra gecelerinde yapılmıştır.

Bu nedenle Şanlı unvanı verilmiştir.

Vayy Urfa çok milletsever bir şehirmiş der Çınar.

Abi ben de sana bir bilgi vereyim Urfa'nın tarihi eserlerden Balıklıgöl, Göbeklitepe, Ayn Zeliha Gölü, Hz.Eyüb'ün Mağarası var. Hatta Göbeklitepe MÖ. 10.000 de kurulmuş olduğu söyleniyor.

Offff! Yani bu Hz.İsa'dan daha önce der Çınar evet.

Abi evet ama daha bitmedi, der Ege ve tam o esnada bir ses gelir:

Ğuğ pişşş ğuğğ pişşş diye babaları uyuyordu ve birbirlerine iyi geceler dedikten sonra uyurlar.

Çınar rüyasında kendisini bırakıp Urfa'ya gittiklerini görmüştü ve terli bir şekilde ağlayarak uyandı. Annesi ve Ege'yi bir anda karşı-

sında gördü annesi dedi ki Çınar ne oldu altına mı yaptın?

Rüyanda ne gördün bakayım Çınar anlatır ve annesi derki tamam olgum cici oğlum kurban olurum ben sana der. Annesi, bebek muamelen bittiyse saat kaç Çınar saat 4 dü 40 geçiyor annesi ayy bende geç kaldık sandım kalkar elini yüzünü yıkar biraz uzanır ve aklına gelir Ege hani sen dün anlatıyordun ya devam etsene!

Tamam devam ediyorum der Ege. Hz. Eyüp'ün mağarasındaki sular şifalı olduğu için oraya gideriz bu şehir bi nevi peygamberler şehridir ve annesi bir anda telaşa kapılır Çınar, Ege:

“Hadi gidiyoruz.” arabaya binerler yolda giderken yolda çok heyecanlılardır ve ulaşırlar.

Çok mutlu ve heyecanlar uçağa binerler Ege ilk defa Çınar üçüncü defa uçağa biniyordu uçakta hostes hanım sandviç ve süt dağıtıyordu oradan her yer bir resim gibi gözüküyordu

Ve Ege dedi ki abi vay canına ohh bulutlar çok güzel ve Çınar ekler “Aynen harika!”.

Ve bir saatlik yolculuktan sonra varırlar

İlk adımlarını attıktan sonra Sevde ve Fatma'yı karşılarında görürler Sevde'yle Çınar Egeyle

Fatma yaşitti hep beraber anneannelerine gittiler anneanneleri hekim dede mahallesinin

Hayatlı evinde oturuyordu yemek de lahmacun yedikten sonra hep birlikte saklambaç oynamaya başladılar. Sevde saymaya başlar portakalı soydum baş ucuma koydum ben bir yalan uydurdum... ve en sonda Ege seçilir ve oyun başlar Ege saymaya başlar 123456... diye önüm arkam sağım solum sobe saklanmayan ebeee! Fatma ağacın arkasına Çınar merdivenlerin oraya, Sevde ise lavabo girişine saklanmıştı. Fatma bu oyunu çok iyi oynuyordu ebenin yani Ege'nin arkasından gizlice dolaşıyordu. En sonunda Egeyi sobeledi daha sonra Ege arkadan bir kıkırtı duydu ve kıkırtının kaynağını buldu aslında kaynak Sevde'ydi onu ebeledi ve kardeş kardeşe kaldılar. Çınar bir anda koşmaya başladı.

İkisi de duvara doğru el uzatmış koşuyorlardı. Ve en sonunda Çınar kazandı. Sevde ve Ege mağlup, Fatma ile Çınar galip oldular.

Sıra 2.oynamaya, bu oyunun adı beştaş idi. Sevde bu oyunu çok iyi oynuyordu.

Çınar ve Ege bu oyunda acemilerdi ve oyun başladı ve sırayla Sevde, Çınar, Ege ve Fatma oynamaya başladılar. Birleri herkes geçti ikilerde Ege yandı kaldı. Çınar Sevde, Fatma kim yanacak diye çok heyecanlılardı. 3 lerde Fatma yandı. Kaldı iki kişi Sevde ve Çınar bunlar doyaya oynarken en son Çınar yandı, galip Sevde oldu. Oyun bitti hepsi yoruldu hava 43 dereceydi hemen içeri girip soğuk su içtiler. Çınar süngerde yatıyor, Ege ile Fatma lıkır lıkır su içiyorlardı. Sevde vantilatörün başında bekliyordu. Hepsi çok yorgundu ve akşam yemeği vakti geldi, akşam yemeğinde kebab vardı ama acılıydı. Hep birlikte sofraya oturup yemek yediler yemekten sonra anne anneleri onlara hikaye anlatmaya başladı.

Günlerden bir gün bir kral varmış. Bu kralın bir kızı varmış bir gün kral kızına sormuş:

- “Kızım sen beni ne kadar seviyorsun?”

Ve kızı cevap vermiş:

- “Baba ben seni tuz kadar seviyorum” demiş kız .

Kral şaşırılmış ve demiş ki:

- “Kızım tuz nedir, çok seviyorum desen daha iyiydi”

Kralın kızı hizmetçilere demiş ki bir daha yemeklere tuz atmayın, demiş.

Kral tuzsuz yemekleri yiyince anlamış kızının demek istediğini anlamışım.

Kızım haklısın bazen bazı şeylerin önemini göremiyoruz demiş.

İşte bu kadar çocuklar saat geç oldu siz dama çıkın ben şurayı toplayıp gelim.

Ve yataklar serilir gece sohbeti başlar Çınar sorar: “Sevde yarın ne yapacağız?”

Hep beraber balıklı göle gideceğiz herhalde.

Ege ekler bence de Balıklıgöl'e gideceğiz.

Fatma sorar Çınar abi siz bundan sonra burada mı kalacaksınız

Çınar cevap verir galiba sanırım Fatma ekler peki nerde kalacaksınız o konuda bir fikrim yok.

Galiba yeni ev alacağız.

Hep birlikte yıldızları izlerken Fatma bir takım yıldızı görür.

- Sevde abla baksana küçük ayı!

- Aaa bak büyük ayı derken...

Dedeleri kızar!

- "Susun susun" diye bağırır:

Ege ekler:

Dedemde sınıftaki başkanlar gibi susun, diye bağırıyor.

En sonunda uyurlar...

Ve ertesi gün olur. Ertesi gün hepsi uyurken bir ses duyulur:

- Çınar, Ege, Fatma, Sevde !

Kalkın der anneleri ve kalkarlar kahvaltıda bekar kebabı vardır.

Yemeklerini yiyip yola koyulurlar.

Balıklıgöle giderler orda balıklara yem verirler.

Fatma: Ege al sende biraz yem at derken anne ve babalarını kayıp ederler.

Ege: Anne Baba!!!

Sevde: Anne! Babaa!

Çınar : Anne! Babaaa!

Nafile olduğunu görünce banka oturup düşünürler.

O sırada karşılıklarına bir adam çıkar ve sorar:

Merhaba çocuklar ben Bekir Dede, bakıyorum yardıma ihtiyacınız var.

Fatma: Evet Bekir dede der ve ekler kaybolduk, der.

Sevde arkadan onu omuzlarıyla dürter ve toplanırlar.

Sevde: Fatma unuttun mu tanımadığımız kişilerle konuşmuyoruz.

Fatma: Haklısın!

Bekir Dede: Çocuklar anne veya babanızın numarasını biliyorsanız söyleyin arayayım.

Ege ekler: İyide Bekir dede sana nasıl güvenelim?

Çocuklar bana güvenebilirsiniz ben dedenizin arkadaşayım hatta kanıtlayabilirim

Çınar: Kanıtla görelim.

Bekir Sede cebindeki telefonu çıkarır ve fotoğrafları gösterir dedesi ve Bekir Dede'nin resimlerini görürler

Çınar: İyide bizi nereden tanıyorsun?

Dedeniz siz küçükken fotoğraflarınızı bana göstermişti.

Ve Bekir dedenin hayatlı evinin yolunu tutarlar.

Oraya ulaştınca oyun oynamaya başladılar orda kovalamaca oynarlar.

Sayışma yaparlar ve ebe Sevde olur.

Sevde kovalamış kovaladığı kadar en sonunda Egeyi ebeler.

Sevde ile Ege herkesi akalamaya başlamışlar ve fatmayı yakalamışlar.

Ve 3 e 1 koşmuşlar taki anne ve babaları onları araba ile almaya gelene kadar.

Tabi ki biraz azar biraz sevgi iştmişler ama deymiş Bekir amca ile tanışmaya.

Eve dönüp biraz urfa fıstığı yemişler sonra yine başlarlar oyun oynamaya bu sefer Ege nin aklına bir fikir gelir .Ege derki abi unuttunmu biklet ge

Tirdik yaa Çınar:hhaaa şimdi hatırladım babalarını çağırırlar

Ege:baba baba Çınar :ne var çocuklar ne

Baba bisikletler

Serkan bey:tamam çocuklar çıkarıyorum

Ege ve Çınar geri dönünce karşılarında Sevde ve fatmanın sukırtılarını karşılarında gördüler.

Ve yarış yapacaklardı.Hakemleri dedeleriydi.Ve dedesi yerini aldı....1.2.3. Ve Başla

Ege dört tekerlekli bisiklet sürüyordu.Çınar iki Sevde iki tekerlekli bisikletli sürüyordu,aynızamanda Fatmada iki tekerlekli sürüyordu.

Yarış başlamıştı Ege ve Sevde en öndeydi,hepsi var gücüile sürüyordu.Ve yarış bitti.

Kazanan Ege oldu.Yarış bittiğinde saat geç olmuştu ve yemek vaktiydi. Yemekte etli köfte vardı.Hep birlikte afiyetle yediler.Sıra gelmişti hikaye vaktine.

Günlerden birgün bir peri vardı.Bu peri çok aç gözlü ve kıskançtı.Bir tanede hamam böceği vardı.Bu hamam böceği hoşgörülü ve cömertti.

Ormana yeni bir hayvan geldi.Bu hayvan periyle hamamböceğini görünce periyle arkadaş olur.Bu maymun perinin aç gözlü olduğunu görünce şaşırılmıştı ve gittikçe onunla arası bozulmaya başlamıştı. Peri onun kalbini çok kırmıştı. Bundan sonra hamamböceğiyle arkadaş olcaktı.

Çocuklar bu hikâyeden çıkaracağımız ders kimseye önyargılı davranmayacağız. Bu hikayeden sonra hepsinin çok uykusu gelmişti. Yataklara geçip uyudular.

Ertesi gün en erken Fatma uyanmış. Teyzesine yardım ediyor-

du. Hepsi uyandıktan sonra yağlı ekmek yiyip kahvaltı etmişlerdi. Babaları rotayı Göbeklitepe'ye çevirmişlerdi. Arabada Sevede onlara efsaneleri anlatıyor hepsi ürküyordu. Yol çok uzundu o yüzden el kızartması turnuvası yapmışlardı ve en sonda Çınar kazanmıştı. Göbeklitepe'ye vardılar ve içeriye girdiler.

Çınar izlerken kendi kendini kaybetmişti. Çınar: İsa peygamberden önce hepsi hayran kalmış bakıyorlardı. Çok değişikti orda binlerce turist vardı. Sevede ve Ege onlara hello ve hi diye bağırıyorlardı. Orda insan kaybolur. Çınar hayran kalmış bir şekilde yanlışlıkla annesinin eli değil bir turistin elini tutmuştu. Turist ve Çınar farkında değillerdi. En sonunda Sevede fark etti. Hemen teyzesine söyledi. Teyzesi ve tüm aile Çınarı arıyorlardı. Çınar hala hayran kalmış bir şekilde hayvan motiflerine bakıyordu. Ki kadının anlamasıyla başladı. Çınar annesinin yerine bir Rus kadını görünce çok şaşırıldı ve turist sordu:

-Pardon sen kimsin?

Çınar İngilizce dersinin önemini şimdi anlamıştı ve dedi ki :

-I am Turkish.

Turist:

-Hello ve ekler Mom nerde? Diye sorar.

Çınar:

-Mother Father kayıp dedi ve Çınar ekler.Siz Turkish biliyor musunuz?

Turist:

-Yes biraz .

Çınar rahatlamıştı. Bekir dededen sonra turistede güvendi ve Çınar:

-Sizin adınız ne ?

Turist:

-Nadia. My name is Nadia. Bana Nadia abla de .

Çınar:

-Tamam Nadia abla sana mother numarasını versem arar mısın?

Nadia:

-Okey.

Çınar:

-0544...

Nadia:

-Tamam al bakayım telefonu der.

Çınar:

-Anne anne alo alo!

Annesi:

-Oğlum Çınar sen misin?

Babası:

-Noldu Ayşe Çınar mı yoksa?

Annesi:

-Hele dur Serkan!! Oğlum neredesin noldu?

Çınar:

-Anne ben Nadia adlı bir turistin elini tutmuşum.

Annesi:

-Eeee

Çınar:

-Sonra sizi aradım.

Annesi:

-Sen Nadia hanımı ver bana

Çınar:

-Al anne.

Nadia:

-Alo

Annesi:

-Nadia hanım siz Çınarı güvenliğe bırakın.Biz Çınarı almaya geliriz.

Nadia:

-Okey, okey!

Ve telefonu kapatırlar. Ve Çınar der ki:

-Nadia abla annem ne dedi?

Nadia:

-Sen onu da boşver de bir daha gezerken annenini elini bırakma.

Çınar:

-Tamam abla.

Nadia:

-Çınar sen burada bekle ben gidiyorum.

Çınar:Nadia abla dur !

Nadia:

-Efendim?

Çınar:

-Teşekkürler...

En sonunda Çınarlar eve giderler. Saat 19.40 olmuştur.

Dedesi der ki:

-Çocuklar Çınar Ege bu akşam sıra gecesine gideceğiz.

Çınar :

-Ama bugün çok yorulduk dede!

Dedesi:

-Ama olmuş olayı unutma bu kulağına küpe olsun.

Çınar:

-Ama dede...

Ege:

-Abi hadi gel!

Çınar:

-Okey, tamam.

Hep birlikte giyinirler ve arabaya binerler. Çınar dedesine kızmıştır. O yüzden arabada kimse konuşmaz...

Dedesi, Çınar ve Ege sıra gecesine giderler. Çınar ve Ege sıra gecesine gidiyordu...

Çınar ve Ege utana sıkıla içeri girerler ve köfte yağurmaya gelir sıra. Köfteyi dedesi Çınar dede yağuracaktı. Çınar ve Ege dakikada bir su koyuyorlardı.

Sıra gelmişti yemeğe. Erkeklerin hepsi sofraya oturdular. Çınar ve Ege afiyetle karınlarını doyurdular.

Bir tane amca onlara sorar:

-Siz kaçta gidiyorsunuz?

Çınar:

-Ben altıya kardeşim beşe gidiyor.

Dede:

-Çınar bu amcanızın adı Veysi amca

Çınarlarla Veysi amca taşınırlar. Dedesi ve diğerleri Çınar ve Egeye der ki:

-Çocuklar gelin halay çekeceğiz.

Ege halay çeker ama Çınar hala üzgündür...

En sonunda bir iltifat duyunca oynar.

Dedesi:

-Oğlum sen çok güzel oynuyormuşsun hadi gel oyna!

Çınarla Ege döktüre döktüre oynuyorlardı. Saat 10 olmuştu ve tatlı vakti gelmişti. Tatlıda baklava vardı ve yemeğe başladılar.

Yemek biter. Eve dönerler Annesi sorar:

-Çınar efendi bu gecelik yetti mi?

Çınar:

-Yetti, yetti. Der uyuklu uyuklu.

Annesi müjdeli haberi verir .

Annesi:

-Çınar yarın kendi evimize taşınıyoruz. Der

Çınar:

-Ney bu kadar mı ? Ev aldınız mı?

Annesi:

-Evet Çınar

Fantastik dörtlü üzgün bir şekilde uyurlar.

Ertesi gün Çınar kalktığında hangi ay diye sordu kendi kendine.

Ve bugün doğum günü olduğunu hatırlar.

İçeri geldi. Ve bir anda herkes:

-SÜRPRİZ!!!!

Çınar şoktadır.

Herkes ve annesi hediyelerle yanına gelir. Çınar şok olmuş bir şekilde herkese sarılır.

Çınar mumları üfler ve Sevde müziği açar. Ve sıra hediyeleri açmaya gelir.

Annesi gömlek, babası dürbün, Sevde mektup, Fatma mektup, Ege mektup, anneannesi oyuncak araba, dedesi ise kitap almıştı.

Çınar doğum günü çocuğu modundan çıkar ve rotayı mozaik parkına çevirdiler.

Çınar:

- Geldik mi?

Babası:

- Hayır

Çınar:

- Geldik mi?

Babası:

- Biraz kaldı.

Çınar:

- Geldik mi?

Babası:

- Evet.

Ve içeri girerler.İçeride taşlardan yapılmış taşlar vardır.Resimler vardır..Çınar çok beğenmişti.

Dedesı der ki:

- Çocuklar eskiden bu mozaiklerin üzerinde top oynardık. Bu-
raya ev yapacaklardı kazdılar, kazdılar ve bu mozaikleri buldular.
Mozaik müzesinde biraz turladıktan sonra Urfa kalesine yöneldiler.
Hava çok sıcaktı iyi ki şapka almışlardı. Kaleye sadece Çınar ve Sevede
çıkacaktı.

Çıkmaya başladılar. Kaya baya tırtıklıydı. Çınar bundan önce sa-
dece oyun alanlarında çıkıyordu böyle şeylere. O yüzden birbirleri-
ne ip bağlamışlardı. Dikkatli dikkatli gidip kaleye çıktılar. Çınar:

- Sevede manzaraya bak!

Sevede:

- Aynen şahane.

Birkaç öz çekimden sonra saat 6 olur. Eve dönerler. Annesi ve babası kutuları yeni evlerine götürüyorlardı.

Fantastik dörtlü vedalaşır.

Çınar ve Ege hem yaz tatili bittiği için hem de anneannelerinden ayrıldığı için üzgündürler.

VE SON...

SENİN SAYFAN BEN HAYATIMI DÜŞÜNDÜM VE YAZDIM SENDE BURDAN BAŞLA...

Hayalim Gerçekleşiyor

Eray Etkä ATMACA

Ali Baba İlkokulu - 4/E

Çiçeklerin açtığı, kuşların ötüştüğü Şanlıurfa'da Yusuf adında ilkokul 4. Sınıfa giden, derslerinde başarılı bir çocuk vardı. Yusuf'un hayali Şanlıurfa'yı gezmekti. Bir gün okula gitmek için uyanan Yusuf önce elini yüzünü yıkadı sonra kahvaltısını yaptı, daha sonra dişlerini fırçaladı ve okul kıyafetlerini giydi. Artık okula gitmek için hazırды. Annesine görüşürüz deyip evden çıktı. Aşağı indikten birkaç dakika sonra servis geldi. Yusuf vakit kaybetmeden servise bindi. Servisteki boş koltuklardan birine oturdu. Yol boyunca seyreden Yusuf okula geldiğini fark edince çantasını omzuna takıp servisten indi. Hızlı adımlarla okulun kapısına geldi. İçeri girdiği sırada öğretmenini gördü. Yusuf öğretmene günaydın öğretmenim deyip merdivenlere doğru ilerledi.

Merdivenlerden çıkarken yanındaki çocuğun merdivene takılıp düştüğünü gördü. Yusuf hemen çocuğun elinden tutup kaldırdı. Bir şeyin var mı diye sordu. Çocuk "Hayır yok" deyip Yusuf'a teşekkür etti. Yusuf bir şey değil diyerek merdivenlerden çıkmaya devam etti. Merdivenlerden çıkarken başkasına yardım etmenin içini ferahlattığını fark etti. Mutlu bir şekilde sınıfına girdi. Sınıftaki arkadaşlarına günaydın dedi ve sırasına oturdu. Birkaç dakika sonra öğretmenleri kapıda belirdi.

Öğretmenleri içeri girer girmez Şanlıurfa gezisinin yarın yapılacağını, isteyenlerin ailesine söyleyip öğretmene mesaj at-

masını söyledi. Yusuf bu haberi duyunca sevinçten havalara uçtu. Okul çıkışı servise koşarak gitti. Hemen servise bindi beş on dakikalık yolculuktan sonra eve vardı.

Kapıyı çaldı. Annesi hemen kapıyı açtı. Yusuf kapı açılır açılmaz içeri girip annesine Şanlıurfa gezisine katılmak istediğini söyledi. Annesi ilk başta karasız kaldı ama Yusuf'un yoğun isteğine dayanmayıp yelkenleri suya indirdi. Yusuf annesini ikna ettiğine göre sıra babasındaydı. Akşam babası geldiğinde babasına da söyledi. Babası da kabul etti ama öğretmenlerinin sözünden çıkmayacaktı. Yusuf kabul etti. Artık Şanlıurfa gezisine gidebilirdi.

Yarın olduğunda Yusuf'un kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Heyecanından gece uyuyamamıştı bile. Hemen hazırlıklarını yapıp aşağıya indi. Birazdan servis kapıdaydı. Yusuf servise bindi ve okula gitti.

Okula vardıklarında Yusuf heyecanından yerinde duramıyordu. Sınıfına girdikten hemen sonra öğretmeni içeri girdi. Öğretmenleri öğrencileri sıraya dizip sınıftan çıkardı. Birazdan okulun kapısında dılar. Az bekledikten sonra gezi servisi geldi. Yusuf hemen cam kenarındaki koltuğa oturdu.

İlk uğrayacakları yer Göbeklitepe'ydi. Yusuf Göbeklitepe'yi gezmeyi çok istiyordu çünkü hem öğretip hem de eğlendiriyordu. Şoför amca Göbeklitepe'ye vardığında gezi servisinden ilk inen Yusuf olmuştu. Göbeklitepe'yi gezmeye başladıklarında Yusuf merak edip sordu:

-Öğretmenim bize Göbeklitepe hakkında bilgi verir misiniz?

Öğretmen:

-Tabi ki Yusufçuğum, dedi.

Yusuf öğretmeninden bu cevabı aldığına sevinerek öğretmenini arkadaşlarıyla beraber dinlemeye başladı.

Çocuklar, Göbeklitepe ilk tapınak olması dolayısıyla yeryüzündeki ilk inancın merkezi olabilmesi açısından önemlidir. Göbeklitepe'nin inşa edildiği dönemde insanoğlu bitki toplayan ve hayvanları

avlayan küçük gruplar halinde yaşıyordu. Kayalık bölgelerden büyük sütunların ve ağır taşların el arabaları ve yük hayvanları olmadan 2 km taşınarak Göbeklitepe'ye getirilmesi için muhtemelen tarihte insanların ilk defa bu kadar kalabalık şekilde bir arada olması gerekmişti.

Yusuf öğretmenini dinledikten sonra bir soru sordu:

-Öğretmenim bu taşlar üzerinde bulunan figürler nedir? Diye sordu.

Öğretmeni:

-Hemen açıklayayım, dedi.

Taşlar üzerinde işlenmiş akrep, tilki, boğa, yılan, aslan, turna ve yaban ördeği figürleri yer almaktadır. Bir kısım arkeoloğa göre bu hayvan figürleri tapınağı ziyaret eden farklı kabilelerin sembolü olarak nitelendiriliyor.

Bölgede yapılan araştırmalar sonucunda buğdayın atasının ilk olarak Göbeklitepe eteklerinde yetiştigi ortaya çıkarıldı.

Bunları can kulağı ile dinleyen Yusuf hayretler içerisinde kaldı. Tarihi çok eskilere dayanan bir şehirde yaşadığı için kendisini çok şanslı hissetti.

Göbeklitepe'yi gezdikten sonra öğretmenleri, serinlemek için çocuklara meyve suyu ikram etti. Çocuklar meyve sularını içtikten sonra bir sonraki durak için servise bindiler.

Öğretmenleri:

-Urfa peygamberler şehri olduğu için Eyüp Peygamber'in makamını ziyaret etmeden olmaz, dedi.

Makama vardıklarında öğretmenleri çocuklara şunları anlattı:

Eyüp Peygamber peygamberler arasında sabrı ile tanınır. Hastalanıp çile çektiği mağaranın da yer aldığı makam sabır dileyenlerin akınına uğruyor.

Amansız bir hastalığa yakalanan Eyüp Peygamber'in iyileşene kadar kaldığı yer olarak bilinen makam özellikle Hz. Eyüp'ün sabrını

dileyen insanlar tarafından ziyaret ediliyor. Ayrıca Hz. Eyüp'ün hastalığı süresince kaldığı çile mağarası ile hastalığı esnasında tedavi olduğu belirtilen su kuyusu ve Eyüp Peygamber'in sırtını dayadığı sabır taşını da görebiliyoruz. Makamda bulunan ve şifalı olduğuna inanılan sudan içenler camide namaz kılıp dua ediyor, dedi.

Yusuf ve arkadaşları öğretmenlerini dinledikten sonra şifalı sudan içip namaz kıldılar.

Sıradaki yeleri Şanlıurfa Arkeoloji Müzesi'ydi.

Serviste öğretmenleri çocuklara gezinin nasıl geçtiğini sordu.

Yusuf ve arkadaşları gezinin hem eğlendirici hem de bilgilendirici olduğunu söylediler.

Müzeye vardıklarında servisten inip müze kartlarıyla müzeye giriş yaptılar.

Bu müzede Şanlıurfa ve çevresinden çıkan eserler sergileniyordu. Müzede çakmak taşından kesici aletler, deliciler, kaplar, pişmiş topraktan boyalı ve boyasız geometrik desenli seramikler, mühürler, fayanstan yapılmış kolye taneleri; pişmiş topraktan mühür basıklı küp parçaları, silindir ve damga mühürler, madeni eşyalar, takılar ve heykeller vardı.

“Dünyanın gerçek boyutta yontulmuş ilk insan heykeli” olarak bilinen 180 cm boyundaki Urfa Adamı heykeli, müzede özel olarak ayrılan bölümde sergilenmektedir.

Yusuf ve arkadaşları Urfa Adamı heykelini görünce çok şaşırdılar ve uzun uzun baktılar.

Yusuf ve arkadaşları müze çıkışı acıktıklarını fark ettiler.

Öğretmenlerine;

-Öğretmenim biz çok acıktık ne zaman yemek yiyeceğiz dediler? Dediler.

Öğretmenleri:

-Müzenin çıkışındaki lokantada yemek yiyeceğiz, dedi.

Hep beraber lokantaya doğru ilerlediler. Lokantaya vardıklarında garson kalabalık grup için masa ayarlayıp yerlerini gösterdi.

Çocuklar ve öğretmenleri garsonun gösterdiği yer oturup siparişlerini verdiler. Herkesin siparişi lahmacun ve ayran olmuştu. Kısa bir süre sonra siparişler geldi, herkes keyifle yemeğini yedi. Yemekler bittikten sonra gezi servisine bindiler.

Sıradaki durakları Halfeti olacaktı. Halfeti'ye vardıklarında öğretmenleri çocuklara bu tarihi mekânı gezdirip kısaca şöyle tanıttı:

Şanlıurfa'nın bir ilçesi olan Halfeti, yüzyıllardır birçok medeniyete ev sahipliği yapmıştır.2000 yılında Birecik Barajı'nın yapılmasıyla yarısı sular altında kalan diğer yarısında ise yerleşim yerleri oluşturulan Halfeti, saklı bir cennet olarak ilçede en çok ziyaret edilen yerlerin başında geliyor.

GAP idaresi ve Halfeti Kaymakamlığı tarafından ortak olarak yaptırılan Halfeti Köprüsü diğer adıyla "Halfeti Gerdanı" muhteşem bir nehir manzarasına sahiptir.

Buraya kadar gelmişken nehir turu yapmadan olmazdı. Çocuklar ve öğretmenleri nehir turu yaparak bölgenin güzelliğini su üzerinden keşfettiler.

Nehir turu bittikten sonra Halfeti'de karagülü de görme imkânları oldu.

Sadece Halfeti'de yetişen bir tür olan siyah gül, ilkbahar ve sonbaharda siyah renkli çiçekler açıyor. Dünyada nereye dikilirse dikilsin yalnızca Halfeti'de siyah oluyor. Tohumu başka yere ekilince kırmızı açıyor.

Yusuf ve arkadaşlarına bu bilgi de çok şaşırtıcı geldi. Halfeti'den ayrılma vakti artık gelmişti. Çocuklar servise bindiler.

Yusuf sıradaki gezecekleri yeri çok merak ediyordu. Hemen öğretmenine sordu:

-Öğretmenim sıradaki gezeceğimiz yer neresi?

Öğretmen:

-Yusufçuğum sıradaki yerimiz Balıklıgöl.

Yusuf Balıklıgöl'ü duyunca çok sevindi çünkü Balıklıgöl'ü hep görmek istemişti. Az sonra Balıklıgöl'e vardılar. Servisten inip yürümeye başlayınca öğretmenleri anlatmaya başladı.

Çocuklar, burada Nemrut isimli bir kral tüm halkına zulüm etmektedir. Bu dönemde Nemrut'un büyücüsü yanına gelip "bu sene doğacak bir çocuk senin hükümdarlığına son verecek" 'der. Bundan dolayı Nemrut o sene doğan bütün erkek çocuklarını öldürür ancak birisi hariç: Hz. İbrahim

Hz. İbrahim büyüdükten sonra Nemrut ve putlara karşı mücadele eder ve sonunda cezalandırılmak üzere bir mancınığa gerilir, büyük bir ateşe yakılmak üzere fırlatılır. Bunun üzerine Kuran'ı Kerim'de Enbiya Suresi'nde yazan şekliyle Allah(c.c) ateşe "Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve zararsız ol" diye buyurur ve ateş suya odunlar da balıklara dönüşür. O günden bugüne kadar göl ve balıklara zarar verilmez.

Yusuf Balıklıgöl'ün bu kadar ilginç bir yer olduğunu bilmiyordu. Hikâyeyi dinledikten sonra Yusuf yem alıp balıklara verdi. Daha sonra Yusuf, öğretmeni ve arkadaşlarıyla beraber Halil-ür-Rahman camisine girdiler. Burayı ziyaret ederken öğretmenleri buranın bir rahip tarafından Hz. Meryem adına kilise olarak yaptırıldığını daha sonra Abbasi Halifesi Me'mun döneminde camiye dönüştürüldüğünü söyledi. Bu cami halk arasında "Döşeme Camisi" olarak da bilinir.

Balıklıgöl ziyareti bittikten sonra herkes servisteki yerini aldı.

Yusuf öğretmenine:

-Öğretmenim sıradaki yer neresi? Diye sordu.

Öğretmen:

-Harran Evleri Yusufçuğum.

Yusuf Harran Evleri'ni çok merak ediyordu. Sonunda eline böyle bir fırsat geçmişti. Harran Evleri'ne vardıklarında Yusuf her zamanki gibi çok heyecanlıydı. Servisten indiklerinde öğretmenleri hemen

bilgi vermeye başladı.

Harran Evleri kubbeli olup kerpiç ismi verilen bir çeşit tuğla ile yapılmıştır. Harran Evleri'nin bu tarzı ve yapımında kerpiç kullanılmasının sebebi bölgedeki kuraklıktan dolayı ağaç temin edilip evlerin yapımında kullanılamamasıdır. Harran Evleri'nin uzun yıllar boyunca tercih edilmesinin sebebi yazın serin olması, kışın da iyi ısınmasıdır.

Öğretmenleri bitirdikten sonra Harran'ı biraz daha gezdiler. Gezmeyi bitirdikten sonra gezi servisine bindiler. Herkes bindikten sonra servis Harran'dan okula doğru yola çıktı. Yolları bir köyün içinden geçiyordu. Öğretmenlerinin bu köyde bir sürprizi olacaktı. Gezi servisi köye girdiğinde öğretmenleri gezi servisini durdurup inmelerini söyledi. Yusuf ve arkadaşları şoka uğramışlardı çünkü gezi planında burada durmak yoktu. Servisten indiklerinde öğretmenlerinin servisin yanındaki bahçeli bir eve girdiğini, bahçedeki taburelerden birine oturduğunu gördüler. Öğrenciler de öğretmenlerinin peşinden gidip taburelere oturdular.

Yusuf merakını içinde tutamadı ve sordu:

-Öğretmenim bu köyde durup neden bu bahçede oturuyoruz?

Öğretmen:

-Size bir sürprizim var da ondan.

Öğretmen sözlerini bitirdi ve kapıdan çiğ köfte tepsileriyle bir amca geldi. Tepsilerin içi çiğ köfte doluydu. Öğretmenleri Hasan Amca'nın geldiğini görünce hemen çocuklarla tanıştırdı. Çiğ köfte-lerini yediler. Hasan Amca'ya teşekkür edip yollarına devam ettiler.

Gezi servisi okula vardığında herkesin velisi bekliyordu. Yusuf bu güzel gün için öğretmenine teşekkür edip annesinin yanına gitti. Yusuf annesine yol boyunca ne kadar harika bir gün geçirdiğini anlattı. Yusuf da annesi de çok mutluydular.

Doğruluk ve Dürüstlük

Hatice Nuriye ŞAMİL

Ali Baba İlkokulu - 4/C

Ece başarılı ve çalışkan bir çocuktü fakat yalan söylerdi. Ailesi Ece'nin bu durumuna çok üzülürdü. Ece bir gün okuldayken arkadaşılı Elif kantine gitti. Ece Elif'in suluğunu incelemek için eline aldı, nasıl olduysa elinden kaydı ve düşüp kırıldı. Ece çok telaşlandı ne yapacağını bilemedi. Hemen suluğu yerine koyup kendi yerine oturdu. O sırada sınıfa Elif geldi. Suluğunu görünce şaşırđı. Ece'ye dönerek; Suluğüm kırılmış nasıl kırıldı, gördün mü? Diye sordu.

Ece:

-Ee şey ben görmedim ama Asya kırmış olabilir istersen ona sor.

Elif:

-Asya suluğümü sen mi kırdın?

Asya:

-Hayır, ben kırmadım onu da nereden çıkardın suluk Ece'nin elindeydi yere düşüp kırıldı.

Elif:

-Nasıl yani benim suluğümü Ece mi kırdı ama nasıl olur?

Asya:

-Evet, Ece kırdı gözlerimle gördüm.

Elif hemen Ece'nin yanına gidip Ece'ye niçin yalan söylediğini sordu? Ece çok utandı ve sesini çıkarmadı. Elif, Ece'ye suluğumun kırıldığına değil senin bana yalan söylemene çok üzüldüm dedi. Üstelik Asya'yı suçlayarak ona iftira atıyorsun bu yaptığın çok kötü bir davranış dedi. Ece'nin olanlara canı çok sıkıldı fakat arkadaşlarından özür dilemek yerine sessizce gidip yerine oturdu. Ders bittikten sonra Ece sınıftan hızlıca çıkarak kimseyle konuşmadan evine gitti. Annesi ve babası işte olduğu için Ece'yi ablası karşıladı. Ece:

-Abla Erdem okuldan geldi mi? Melis:

-Yok, ablacığım daha gelmedi. Ece:

-Hım iyi bari Erdem yokken ben biraz sulu boya yapayım. Ece sulu boya yaparken, duvara boya sıçrattı. Boyayı silmeye çalışırken boya duvara iyice yayıldı ve çok kötü bir leke oldu. Ece'nin annesi Cansu Hanım eve geldiğinde duvardaki lekeyi görünce bunu kim yaptı diye sordu?

Ece:

-Erdem boya yaparken yapmış olabilir.

Erdem:

-Hayır, anne ben yapmadım ben okuldan daha yeni geldim.

Ece:

-Erdem sen yaptın yalan söyleme.

Erdem:

-Ama abla nereden çıkardın benim yaptığımı? Ben yapmadım ya. Anneleri çocukları sakinleştirip odalarına gönderdi. İşin aslını Melis'e sordu.

Melis:

-Anne bugün Ece okuldan geldiğinde sulu boya yaptı. O esnada Erdem okuldan daha gelmemişti bile. Erdem yapmış olamaz dedi.

Cansu Hanım:

-Tamam, kızım sağ ol. Diyerek Melis'in odasından çıktı.

Cansu Hanım, bu durumu eşi Ahmet Bey'e anlattı. Ece'nin yalan söylemeyi alışkanlık haline getirdiğini, bu son günlerde sıkıştığı her an yalana başvurduğunu söyledi. Ahmet Bey:

-Bu böyle olmaz bu çocuğa iyi bir ders vermek lazım.

Cansu Hanım:

-Daha önce birkaç kez konuştum ama fayda etmedi. Haklısın bir ders vermek lazım. Ama nasıl yapabiliriz? İki de çok üzgün bir şekilde sessizce düşünmeye daldılar.

Ahmet Bey:
dum buldum...

-Bul-

Cansu Hanım:

-Nasıl yani?

Ahmet Bey:

-Eve kamera yerleştirelim ve Ece bize yine yalan söylediğinde açıp izletiriz yaptığının çok kötü olduğunu oda anlayacaktır.

Cansu Hanım:

-Tamam denemekte yarar var. İnşallah Ece için etkili olur.

Ahmet Bey eşiyle plan yaptıktan sonra eve kamera sistemi takırmak için sipariş verdi. Ertesi gün çocukları okula gönderdikten sonra kamera işini hallettiler. Artık Ece'nin hata yapmasını beklemek kalmıştı. Ece'yi suçüstü yakalayıp ona güzel bir ders vermek istiyorlardı. Aradan iki gün geçmişti, Ece okuldan gelmişti, çok yorgundu. Yemeğini yedi, ödevlerini yaptı ve erkenden uyudu.

Cansu Hanım:

Ne dersin iki gündür Ece ile ilgili bir gelişme yok hata yapmadı yani. Tabi bu güzel bir şey.

Ahmet Bey:

-Bilemiyorum inşallah kızımız hatasını anlamıştır ve bu kötü huyundan vazgeçmiştir de bizde yanılmış oluruz. Hafta sonu gelmişti herkes evdeydi. Sabah kahvaltıdan sonra Can-

su Hanım ve Ahmet Bey markete kadar gidip geleceğiz diyerek çocukları evde bırakarak çıktılar. Melis odasına ders çalışmaya girdi. Ece ve kardeşi Erdem saklambaç oynamaya başladılar. İlk ebe Erdem oldu. Ece de saklanmak için annesinin odasına girdi. O sırada Ece'nin gözü bir şeye takıldı. Annesi yeni aldığı güneş gözlüğünü masasının üstünde bırakmıştı. Ece alıp taktı. Niyeti Erdem'in karşısına aniden çıkıp onu şaşırtıp, korkutmaktı. Ece odadan sessizce çıktı,

Erdem'in yanına doğru ilerlemeye başladı fakat gözlük gözünden düştü, üstüne basıp kırdı. Erdem olanlardan habersiz ablasını gördü ve sobeledi. Ablasını sobeleme telaşından dolayı gözlüğü hiç görmedi bile. Ece, Erdem'e hiç çaktırmadan gözlüğü yerden aldı, kendince düzeltmeye çalıştı, hızlıca annesinin odasına girip gözlüğü aldığı yere geri koydu. O esnada kapı çaldı. Ahmet Bey ve Cansu Hanım geldi, marketten aldıklarını mutfağa bıraktılar. Cansu Hanım Ece'yi biraz durgun gördü.

Ece'ye:

- Kızım hayırdır bir şey mi oldu? Neden böyle üzgünsün?

Ece:

-Yok, bir şey anne.

Aslında Ece söylesem mi diye düşündü ama annem, ya kızarsa deyip annesine gerçeği söylemekten vazgeçti. Bir süre sonra odasına giden Cansu Hanım, gözlüğü çantasına koymak için eline aldı, bir de ne görsün, gözlük kırılmıştı. Hemen çocuklara ve eşine sordu.

- "Gözlüğüm kırılmış nasıl olduğunu anlamadım bir gören var mı?" dedi. Kimse görmemiş, nasıl kırıldığını da anlayamamıştı. Ece yine sesini çıkarmadan odasına gitti. Cansu Hanım ve Ahmet Bey olanları anlamıştı. Artık Ece'ye ders verme vakti geldi, onu kırmadan, üzmeden ama bu huyundan vazgeçirecek bir konuşma yapmalıyız.

Akşam yemeğinden sonra Melis ve Erdem'i odalarına gönderip, Ece'ye seninle konuşmamız lazım dediler. Ece, telaşlandı gözlük meşalesinden dolayı benimle konuşacaklar diye tahmin etti. Kendince, gözlüğü benim kırdığımı nasıl olsa kimse görmedi ben kırmadım

derim olur, biter. Diye düşündü. Odaya girdi ve annesinin yanına oturdu. Cansu Hanım:

-Bak kızım! Biz her zaman senin iyiliğini istiyoruz. Seninle daha önceden bu konu hakkında birkaç kez konuştuk fakat gördüğümüz kadarıyla hiçbir faydası olmamış senin için.

Ece:

-Nasıl yani anne ne hakkında?

Cansu Hanım:

-Konunun ne olduğunu biliyorsun kızım.

Ece:

-Şey, anlamadım anne.

Cansu Hanım:

-Gözlüğümü sen mi kırdın?

Ece:

-Yok, ben kırmadım, nasıl kırıldığını da görmedim.

O sırada Ahmet Bey elinde bilgisayarla odaya girdi. Evet, gel bakalım kızım otur yanıma dedi. Ece şaşkınlıkla neler oluyor diye bakakaldı.

Babası görüntüyü açtı ve Ece'ye izletti. Ece çok şaşırıldı ve çok utandı. İzlediği görüntüde, kendisi vardı. Annesinin odasından gözünde gözlükle çıktığı ve gözlüğü onun kırdığı ortaya çıktı. Annesine sarılarak ağlamaya başladı.

Annesi:

-Şu an ağlamak yerine özür dilemen gerekiyor canım dedi. Biz seni rencide etmek için yapmadık. Aksine seni çok sevdiğimiz, değer verdiğimiz için yaptık. Senin her zaman doğru, dürüst bir insan olmanı istiyoruz.

Babası:

-Bu alışkanlığından vazgeçmelisin canım! İnsanın başkalarını

kandırması aslında kendisini kandırmasıdır. Gerçekler er geç ortaya çıkar. Yalan, söyleyen kişiyi hep zor duruma düşürür. Söylediği yalanı kapatmak için başka yalanlar söylemeye mecbur bırakır, böylelikle insan söylediği yalanın esiri olur. Ve kaybeden hep yalan söyleyen olur. Bir hata yaptığında, ondan nasıl kurtulabilirim diye değil, hatamı nasıl telafi edebilirim diye düşünmelisin. Ve hata yaptığın zaman özür dilemesini de bilmelisin. Hepimiz hata yapabiliriz ama önemli olan o hatadan bir ders çıkarıp aynı hatayı tekrar etmemektir.

Cansu Hanım:

-Babanın söylediklerine katlıyorum, canım kızım! Ve bilmen gereken bir şey daha var. Bizim bu dünya da yaptıklarımızı kimse-nin görmediğini düşünsek de aslında bizi her zaman görüp gözetten Allah-u Teâlâ var. Bizim bu kameraya kaydettiğimiz bu görüntü gibi Allah-u Teâlâ da bu dünyada yaptığımız her şeyi kaydediyor. Yani sen yalan söyleyerek insanları kandırdığını düşünsen de aslında babanın da dediği gibi sadece kendini kandırıyorsun. Çünkü gerçekler mutlaka bir gün ortaya çıkıp yalan söyleyeni rezil eder. Bu dünyada da böyledir, ahrette de.

Bütün bunları dinleyen Ece, biraz düşündü annesi ve babasıyla yaşadıkları gözünün önüne geldi.

Önce annesinden ve babasından özür diledi ve bir daha yalan söylemeyeceğine söz verdi. Ece daha önce yalan söylediği arkadaş-larından, kardeşinden ve ablasından da özür diledi. Aslında kendisi de çok rahatlamıştı çünkü yalan söylemek sanki sırtında bir yük gibiydi, onlardan kurtulmuş olmak onu çok mutlu etti. Ve Ece artık kendini çok hafif hissediyordu, tıpkı bir kuş gibi...

YALAN VE DOĞRULUK İLE İLGİLİ GÜZEL SÖZLER

1-"Doğruluk emanet, yalan hıyanetliktir." (Hz. Ebubekir)

2-"Özü doğru olanın sözü de doğru olur." (Hz. Ali)

3-"Dürüstlük pahalı bir mülktür, her insan da bulunmaz." (Hz. Ömer)

4-"Hiçbir miras doğruluk kadar zengin değildir." (Shakespeare)

5-“Doğruluk keskin bir kılıçtır.” (Hz. Ali)

6-“Yalandan kim ölmüş demeyin; güven ölür, sevgi ölür ve dostluk ölür.”

7-“Ya olduğun gibi görün ya da görüdüğün gibi ol.” (Hz. Mevlana)

8-“Yükün dürüstlük ise gücün düşer belki ama başın düşmez.” (İhsan Fazlıoğlu)

9-“Bir insanın sevdiği insana verebileceği en güzel hediye dürüstlüğüdür.” (Erich From)

10-“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol.” (Hud suresi:112)

Tarihsel Bir Yaşam

Zeynep Nur AYDEMİR
Yakup Kalfa İlkokulu - 4/A

Çok eski zamanlarda milyonlarca yıl önce Şanlıurfa'da tarihsel bir yapı olarak bilinen Göbeklitepe'nin tüm hayatını bilen bir çocuk yaşarmış.Bu çocuğun adı o kadar garip bir isimmiş ki kimse tarafından bilinmezmiş.Aslında bu çocuğun ailesi veya arkadaşı yokmuş. Dünyada yapayalnızmış.O yüzden çocuk ara sıra Göbeklitepe'nin yanına gider ve onu daha çok bilmek,araştırmak istermiş.Çocuğun ailesi veya arkadaşları olmadığı halde hayatından çok memnunmuş. Oysa onun hayatında tanıdığı bir tek Göbeklitepe'ymiş.

Bu çocuk Göbeklitepe'nin yanına gidip onu araştırmaktan hiç bıkmazmış.Çocuk hayatından o kadar memnunmuş ki yani ailesi hayatta olsaydı da onları Göbeklitepe'nin yerine koymazdı.Bu çocuğun tek dileği Göbeklitepe'nin hep hayatında olmasıydı.Aslında çocuk Göbeklitepe'yi hiç unutmazdı.Ama olursa bir gün diye korkardı.

Aslında bu çocuğun Göbeklitepe'den sonra bir dileği daha vardı. Ama bu dileği bilinmezdi.İşte çocuğun o günü gelmişti.Göbeklitepe'yi unutma günü.Ama çocuk bunu bilmiyordu.Sadece hissediyordu.Çünkü içinde kötü bir his vardı.Çocuk çok korkuyordu.Çocuk bir sabah uyandığında Göbeklitepe'yi ziyaret etmeyi unutmuştu.Aslında bu çocuk okula da gitmeyi hiç ihmal etmiyordu.

Okulda her gün Göbeklitepe ile ilgili hikayeler yazarmış.Öğretmeni de çocuğun hikayelerini çok severmiş.Yine bir gün öğretmeni çocuktan değişik bir hikaye yazmasını istemiş.Çocukta seve seve değişik bir hikaye yazmış.Çünkü çocuk Göbeklitepe'yi unuttuğu için rahatça yazabilmiş.Öğretmeni de yine her gün ki gibi çocuğun hika-

yesini çok beğenmiş. Ve bu çocuğu bir yarışa koymaya karar vermiş. Ama bu yarışma öğretmenle için çok önemliymiş. Çocuk yarışmaya girdiğinde karşısına Ahmet adlı bir çocuk gelmiş. Çocuk Ahmet'i görür görmez tanımış. Çünkü Ahmet diğer çocuk gibi Göbeklitepe'ye gitmeyi çok severmiş. Ahmet çocuğa karşı geleceğini düşünmüş. Ama çok yanılmış. Çünkü çocuğun hayal gücü çok genimiş. Yarış başladığında iki çocukta hikayelerini yazmaya başlamış. Yarış bittiğinde Ahmet ve diğer çocuk hikayelerini okumuş. Ahmet Göbeklitepe ile ilgili diğer çocuk ise sevgi ile ilgili hikaye yazmış. Yarışı kazanan Ahmet olmuş. Çünkü Ahmet'in yazdığı hikaye daha çekici olmuş. Öğretmeni Ahmet'i ödüllendirmiş.

Çocuk yarışı neden kaybettiğini anlamamış. Ve sonra hatırlamış ki Göbeklitepe'yi ziyaret etmeyi unutmuş. Çocuk buna çok üzülmüş. Çünkü eğer Göbeklitepe'yi ziyarete gitseydi şimdi bu yarışı kazanmış olacaktı. Çocuk üzgün bir şekilde Göbeklitepe'nin yanına gitmiş ve içinden "Göbeklitepe, keşke seni ziyarete gelseydim keşke yarışta hikayemde seni yazsaydım keşke seni unutmasaydım" demiş.

Göbeklitepe birden konuşmaya başlamış:

- Keşke beni ziyarete gelseydin. Eğer gelseydin şimdi bu yarışı kazanırdın, demiş

Çocuk üzgün bir şekilde evinin yolunu tutmuş. Çocuk yatağa uzandığında ağlamaya başlamış. Sonra birden kapı çalmış. Bu Ahmet'miş. Ahmet çocuğa hile yaptığını, yazdığı hikayenin bir kopya olduğunu söylemiş. Çocuk Ahmet'e çok sinirlenmiş ve kapıyı yüzüne çarpmış. Ahmet ağlayarak eve dönmüş. Çocuk hem sinirden hem üzüntüden ağlayarak uykuya dalmış. Ama bir rüya görmüş.

Rüyasında Göbeklitepe'nin parçalara ayrıldığını görmüş ve çocuk bağırarak uyanmış. Gece yarısı koşu koşu Göbeklitepe'nin yanına gitmiş. Korku içinde Göbeklitepe'ye demişki:

- Ben rüyamda seni gördüm, rüyamı anlatayım sana.

Çocuk rüyasını anlatmış ve

Göbeklitepe:

- Belki bir gün rüyan gerçekleşebilir çünkü ben milyonlarca yıl yaşayabildim. Artık benimde göç vaktim gelmiş olabilir. Bazı insanlar bana çok zarar verdiler. Benim artık dayanacak gücüm kalmadı. Dedi.

Ardından Göbelitepe'nin arkasından insanlar gelmiş. Çocuk insanların neden geldiğini anlamamış ve sonra insanlar Göbeklitepe'nin her yanını yıkışlar ve Göbeklitepe'yi yok etmişler.

Çocuk:

- Siz ne yaptınız niye Göbeklitepe'yi yok ettiniz o benim tek arkadaşımı şimdi dünyada tek başıma kaldım dedi.

Ardından Ahmet çocuğun yanına gelerek şunları söyledi.

- Merak etme bu dünyada tek kalmadın Göbeklitepe'e benimde en yakın arkadaşımı. Ama merak etme ne zaman bana ihtiyacın olursa ben senin arkadayım bunu unutma. Dedi.

Çocuk ardından Ahmet'e

- Ben bu dünyada senin gibi birini tanıdığım için çok şanslıyım. Ben seni önceden kötü biri sanıyordum ama sen dünyanın en iyi kişisisin. Ben Göbeklitepe yi çok seviyordum. Ama o artık yok oldu. Biliyorum Göbeklitepe yi sende çok seviyorsun. Ama benim kadar sevemesin dedi.

Ahmet, çocuğun bu lafına çok üzüldü. Üzgün bir şekilde evinin yolunu tuttu. Çocuk Ahmet in peşinden gitti. Çocuk Ahmet in evine girdi. Çocuk Ahmet'e dedi ki :

- Çok özür dilerim.Ben sana öyle demek istemedim.Ben üzünden ne dediğimi bilmiyorum gerçekten.Lütfen beni affet.Söz bir daha seni kıracak sözlerden uzak durarım, dedi

Ahmet çocuğa şunları söyledi:

- Ben her gün Göbeklitepe'nin yanına giderdim.Obenim en yakın dostumdu.Göbeklitepe'yi yok ettiler. Eğer ben seni tanımasaydım şimdi tek başıma kalırdım dedi.

İki arkadaşın da gözleri doldu ve kendilerini tutamayıp ağlama-

ya başladılar. Birden bir ses duyuldu. Bu Göbeklitepe'nin sesiydi. İki arkadaş bu sesi duyunca hemen tanıdılar.

Ses Göbeklitepe'nin ruh sesiydi, iki arkadaş sevinçten ağlamaya başladılar ve çok duygulanmışlar.

Ahmet:

- Sende duyduğum sesi duyuyor musun?

Çocuk:

- "Tabiki de bu Göbeklitepe'nin sesi nasıl duymam!" demiş.

Ahmet ile çocuk Göbeklitepe ile konuşmaya başlamışlar.

Göbeklitepe:

- Çocuklar biliyor musunuz ben sizinle konuşmaktan çok hoşlanıyorum. Ya siz?

Çocuk:

- Tabi ki!

Ahmet:

- Seve seve hoşlanıyorum.

Göbeklitepe:

- Bundan sonra sizinle hep sohbet ederim.

İki arkadaş Göbeklitepe'nin sesini duyduğu için çok sevinmişler. Aslında Göbeklitepe konuştuğunda iki arkadaşın yaptığı bir mucize varmış. Ama bu mucize bilinmezmiş. Bu iki arkadaş düşmanken dost olmuşlar. Aradan uzun yıllar geçmiş. Çocuk ve Ahmet büyümüş ve genç delikanlılar olmuşlar. Ahmet ve çocuk büyüdüklerinde yaptıkları mucizeyi anlamışlar. Ahmet ve çocuk mucizeyi tekrarlamışlar ama bir sonuca varamamışlar.

Ahmet ve çocuk mucizeyi birkaç kere tekrarladıktan sonra içlerine bir şüphe düşmüş. İkisi de bir ağızdan:

- "Acaba neden Göbeklitepe bize yanıt vermedi? Yoksa başına bir şey mi geldi?" diye söylenip durmuşlar.

Sonra gökyüzünden bir mektup düşmüş. Bu mektubu Göbeklitepe yazmıştı. Okuduktan sonra olanları anlamışlar. Üzüntüden resmen birbirlerine laf söylemişler. Göbeklitepe 'nin başına ne geldiği bilinmiyor. Ahmet ve çocuk yakın zamanda yine düşman olmuşlar.

Bu seferki diğerinden çok daha şiddetliymiş. Aslında başından beri bu sır bilinmezmiş. Hangi sır diye sorarsanız Ahmet ve çocuk kardeşlermiş. İşte bu sır. Ahmet ve çocuk kardeş olduklarını bilmiyorlarmış ama en yakın sürede öğreneceklerini hissediyorum.

Aralarındaki bu kavga günlerce sürmüş. Yine bir gün tartışırken Ahmet yanlışlıkla çocuğu yaraladı ve bunu gören Ahmet çocuğu hemen hastaneye yetiştirdi. Birden Ahmet Göbeklitepe'nin sesini işitti. Ahmet öyle sevindi ki çocuğu yere bırakıp Göbeklitepe ile sohbet ettiler.

Göbeklitepe:

- Ahmet hemen git çocuğu kurtar. Sana bir şey anlatacağım.Çocuk senin kardeşin hemen git onu kurtar, dedi.

Ahmet bunu duyar duymaz hemen çocuğu kurtardı ve çocuğa onun kardeşi olduğunu söyledi. Çocuk bunu duyunca sevinçten ağlamaya başladı.Ahmet çocuğun ağlamasına dayanamayıp onu susturmaya çalıştı. En sonunda çocuk susmayınca Ahmet'te ağlamaya başladı.

En sonunda Göbeklitepe yine konuşmaya başladı. Göbeklitepe:

- Ahmet kardeşini susturma. Bırak içini boşaltsın dedi.

Ahmet kardeşine sıkıca sarıldı ve sonra onu eve götürdü. Ahmet ve kardeşi o gün çok yorulmuşlardı ve iki kardeş hiç konuşmadan yataklarına uzanarak derin bir uykuya dalmışlardı.

İlkokul

Şiir

Şanlıurfa'nın İncisi

Gülçin Sena POLAT

Hamurkesen İlkokulu - 4/A

Tarihin ilk antik yeri,
Güneydoğunun en gözde merkezi...
İnsanların akın akın geldiği,
Daha yeni yeni keşfedildi.

Bende gitmek isterim Göbeklitepe'ye.
Varmak isterim geçmişin derinliğine.
Ve görmek isterim atalarımın yazıp çizdiklerini.
Neler yiyip neler içtiklerini.

Bilmek isterim miras olarak bıraktıkları her şeyi.
Manevi değerdir benim için her köşesi.
Taşı toprağı tozu dumanı kıymetli.
Şanlıurfa'nın en nadide incisi.

Sahip çıkalım geçmişimize.
Bırakmayalım hainlerin eline.
Sımsıkı sarıyalım vatanımıza milletimize.
İlelebet mücadele edelim hep birlikte.

Göbeklitepem

Zeynep KAYA

İncirliova İlkokulu - 4/A

Sen tarihimin bir tanesi,
Bilinmeyen mazisin,
İnanışı, sevgisi,
Göbeklitepe'm benim.

Urfa'yı güzel yapan
Her yeri tarih kokan
Bulunmaz Böyle mekân
Göbeklitepe'm benim.

Arkadaşım tarihini tanı
Güzellikleri yarınlara taşı
Urfa'mın şanı
Göbeklitepe'm benim

En Güzel Şehrimiz Şanlıurfamız

Mehmet AYKAÇ
2002 Vakıflar İlkokulu - 4/B

Sensin en güzel şehir,
Öyküleriyle ,yemekleriyle
En iyi adetleriyle
En güzel şehrimiz Şanlıurfa'mız

İyi kalpli insanları
Cıvıl cıvıl bayramları
En güzel kutlamaları,
En mutlu şehir Şanlıurfa'mız,

Başka başka beldeleri
En güzel iş yerleri
Güzel güzel ilçeleri
En büyük Şanlıurfa'm

Tertemiz havası
Yemyeşil doğası,
Masmavidir barajı
En güzel sanatları
Biricik Şanlıurfa'm

Urfa Kalesi , Göbeklitepesi
Urfa'nın en güzel tarihi eserleri
Var mı ondan daha iyileri
En çok turistler oraya gider.
Gelmeyenler boşa gider
Güzelim Şanlıurfa'm .

Ey Urfa

Cemre Su HOROZ

İbrahim TATLİSES İlkokulu - 4/C

Zaman tamam, hüzün vakti Ey Urfa!
Sana geldim kollarını aç Urfa,
İkramlarınla mest et bizi sofranda,
Şanın gibi, anın olsun Ey Urfa!

Zalime mekansın, mazluma beşik,
Sıratın köprüdür durduğun eşik,
Nemrut'la İbrahim sende birleşik,
Şanın gibi canım Ey Urfa!

Nice Firavunlar kalmış ateşte,
Nice İbrahimler yatmış bahçede,
Kaç zulüm bilmem ki sönmüş sinende,
Şanın gibi sevdan olsun Ey Urfa!

Çiğ köfteyi unutursam kızacak,
Göbeklitepe'yi unutursam boğacak,
Hatırdan gönülden bizi atacak,
Şanın gibi dostsun Ey Urfa!

Harran Fakülten ki tarihi değer,
Kubbeli evlerin modaymış meğer
Görülecek yerlere etmeli sefer,
Şanın gibi gezmiş olsun Ey Urfa!

Göbeklitepe

Elvan ÖZYAVUZ

Yunus Emre İMKB İlkokulu - 4/D

Göbeklitepe uyandı uykusundan
Maziyi derinden duyumsayabilir,
Burada her arayan.
Nazar değince taşlara, uzanıp girebilir,
Zamanın ve mekânın koynuna.

Maziden atıye bir yol bulur duygular,
Kendini kaybetmeden.
Öylece selametle varır arayan,
Her menzilde yeşerir duygular.

Biz buradayız diye haykırır yürekler,
Gitmedik buradayız,
Hep buradaydık bu topraklarda.
Var olduk dün ve bugün,
Hep burada, sahibi olduğumuz bu vahada.

Göbeklitepe

Ahsen AYKUTELİ

Cengiz Topel İlkokulu - 4/E

Tarih Urfa'da bir sırdı.
Çiftçi sürerken tarlayı, tarihi gün yüzüne çıkardı..
Bütün tarihçiler hayretler içinde kaldı,
İnsanlık tarihi yeniden yazıldı.

İlk insanlarla biz,
Aynı yetenekteyiz.
Tarih dersini veren
Göbeklitepe'deyiz

Sıfır dediler tarihin noktasına,
Çünkü daha öncesi yoktu.
Urfa'da başlamış insanlık tarihi,
Güzel Urfa'm medniyetler beşiği.

İlk insanla biz,
Aynı yetenekteyiz.
Tarih dersini veren,
Göbeklitepe'deyiz

Ben hep böyle sanırdım;
Taş devrinde insanlar konuşmazdı, yazmazdı.
Yaptıkları eserler gün yüzüne çıkınca,
İnsanlığı şaşırttı.

İlk insanlarla biz,
Aynı yetenekteyiz.
Tarih dersini veren,
Göbeklitepe'deyiz

Güzel Urfa'm

Ceylin Ada MIZRAKLI

İbrahim Tatlıses İlkokulu - 4/F

Eyyüp peygamber makamı,
Bakırcılar çarşısı,
Kabaltı ve Gümrük Hanı,
Özeldir güzel Urfa'mda.

Ulu Camiden çıktım yola,
Vardım Şehri Şuayıp'a,
İlk üniversite Harran da,
Görülür güzel Urfa'mda.

Hızmalı Köprü, Rızvaniye,
Güzeldir Halfeti Karagül ile,
Tarihin doğduğu Göbeklitepe,
Gezilir güzel Urfa'mda.

İsot, fıstık diyarı,
Fistan giyer kızları,
Kelaynak ötüşleri,
Duyulur güzel Urfa'mda.

Çiğköfte, ciğer, boranı,
Ağzı açık ile kapalı,
Zerde ile pilavı,
Yenir güzel Urfa'mda.

Uzun hava ve maniler,
Sıra gecesinde hoyratlar,
Kazancı Bedih' ten türküler,
Dinlenir güzel Urfa'mda.

Kaleden baktım aşağı,
Gördüm Halil-ür Rahman'ı,
Anzilha'nın sevdası,
Yaşanır güzel Urfa'mda.

Peygamberler Şehri

Esra ŞEKER

2002 Vakıflar İlkokulu - 4/B

Şanlıurfa burası tarihin gözbebeği,
Hanları, hamamlar, tarihi konakları,
Balıklıgölü, kalesi bir tarihi efsanesi,
Sen de gel gör ne olur tarihi kokan bu şehri.
Sen de gel gör ne olur peygamberler şehri.

Saklı cennet gibidir Bozova ve Halfeti,
Hiçbir yerde bulunmaz kelaynak çiftlikleri.
Özgün bir mimarıdır Harran'ın kubbeleri,
Sen de gel gör ne olur tarihi kokan bu şehri.
Sen de gel gör ne olur peygamberler şehri.

Hiç kimse de bulunmaz Urfa İsot sevgisi,
Çok güzeldir ciğeri, kebabı çiğköftesi,
Eğlencenin adıdır Urfa Sıra gecesi.
Sen de gel gör ne olur tarihi kokan bu şehri.
Sen de gel gör ne olur peygamberler şehri

On iki bin yıldır ayakta bir tarihin cenneti,
Urfa'nın sembolüdür Göbeklitepe mabedi,
Tarihi bilmen için gelip gezmen gerekli,
Sen de gel gör ne olur tarihi kokan bu şehri.
Sen de gel gör ne olur peygamberler şehri.

Peygamberler Şehri

Taha Batuhan HABİBOĞLU
Karaköprü İMKB İlkokulu - 4/A

Tarihin beşiği, müziğin ili,
Fırat'ın kucağı, bereket eli,
Dostluğun, sevginin, barışın dili
Şehirler içinde cennettir Urfa.

Peygamber vatani; şairler hanı;
Buğdayın, fıstığın anavatani...
Büyüler adeta gören insanı
Şehirler içinde cennettir Urfa.

Her bir ilçesinde ayrı özellik
Balıklıgöl dersen başka güzellik
Medeniyet burada başlamıştır ilk
Şehirler içinde cennettir Urfa.

Urfa'dasın

Helin ÇELİK

Haliliye Yeni Zelanda Matariki İlkokulu - 4/C

Sıcaktır İnsanı Olsa da Mert
Şanlıdır Adın, İnsanı Mert
İşte Karşındadır Asırlık Medeniyet
Urfa'dır Kendisi, Urfa'dasın

Acıdır Kahve Tatlıdır Sohbet
Sıra Gecelerine Çağrılır hoyrat
İşte Karşındadır Şanlı Bayrak
Fırındır, Tepsidir, Urfa'dasın

Güzel Severler, Güzel Olandan
Şalgam İçerler Meze Olandan
Bin Yıllık Hüküm Sürer
Medeniyetin tahtıdır, Urfa'dasın

Sabır Çekip Hakkı Bulandan
Sabır Edelim Hak Olandan
Medeniyet Gelmiş Adı Urfa'dan
Medeniyetin Şehrindedin, Urfa'dasın

Bir Camisi Vardır Balıklıgöl'de
Şanıyla Anılır Yedi Düvelde
Halkının Yoludur O Cami
Türk'ün Öz Vatanıdır, Urfa'dasın

Ortaokul

Hikâye

Şanlıurfa'da Bir Uzaylı

Irmak AKYEL

Ümmülhayr Selma Hatun İmam Hatip Ortaokulu - B/B

Bir ay devam eden yağmurdan sonra nihayet güneş yüzünü gösterdi. Sabah güneşi önceki günden kalan yağmur tanelerini yeryüzünden silmek istercesine doğayı ısıtıyor, doğa da bir an önce canlanabilmek, o devasa renk cümbüşüne bürünebilmek için son hazırlıklarını yapıyordu. Ne de olsa soğuk geçen bir kışı geride bırakmıştı. Dinlenmiş bir doğa, tüm hünerlerini göstermek isteyen bir genç kız gibi sabırsızlanıyordu. Aile güneşli bir pazar gününü piknik yaparak geçirmek istiyordu ve bir ağlayan bir gülen mart ayının ne yapacağı belli olmazdı. Bu fırsat bir süre daha ellerine geçmeyebilirdi

Turna ile Ozan, ikiz kardeşler, ailesiyle birlikte Cumhuriyet Parkı'nda piknik yapmak için hazırlıklara başladılar.

Turna:

- Meyve sepetini, mangal setini aldın mı anne?
- Aldım Turnacım.

Ozan:

- Babacım sen de yakacakları aldın mı?
- Aldım Ozan. Haydi çocuklar ben arabayı getireyim, siz de eşyaları apartmanın önüne indirin bakalım.

Turna ve Ozan:

- Tamam baba.

Turna ve Ozan eşyaları kapının önüne indirip arabanın bagajına yerleştirdikten sonra kısa bir yolculuğun sonunda parka girdiler. Pazar günü olmasından dolayı hafta boyu yorgun düşen insanların dinlenmek için dolup taşıkları bir parktı burası. Bir yandan top oynayan çocuklar, öte yandan kahvaltısını yapmamış aile bireylerine bir şeyler hazırlamak için hareket eden teyzeler, park içerisinde kendine uygun yer arayan parka yeni gelmiş aileler, boş durmayarak top oynayan kızlar, kızların oyunlarını bozmak isteyen erkek kardeşler. ...

Anne Filiz, hazırlıklarını tamamladıktan sonra ikiz kardeşleri ve eşi Halil'i kahvaltıya davet etti. Aylar sonra temiz ve güneşli havada kahvaltı yapmanın keyfini çıkararak Turna ve Ozan, annelerinden izin alarak küçük bir gezi yapmaya karar verdiler. İki kardeş güzel havanın verdiği coşkuyla park alanından uzaklaştıklarını fark etmediler. Az ileride sadece çizgi dizilerde görmeye alışık oldukları bir uzay aracıyla karşılaştılar. İlk başta gördüklerine inanamadılar ama gördükleri şey gerçektir. Uzay aracına yaklaşmak isterdiler ama içlerindeki korku buna engel oldu.

Birden ikiz kardeşlerin kulağına çok değişik bir ses geldi. Anlaşılan biri ya da birileri vardı bu uzay aracının içinde. Korkuyorlardı ve heyecanlıydılar. Acaba uzaylı dedikleri kimseler nasıl yaratıklardı ya da varlıklardı? Dizilerdeki, sinemalardaki kadar ilginç varlıklar mıydı? Onların da gözleri, kulakları var mıydı? Onlar da okula gidiyorlar mıydı? Acaba onlar da arkadaşlarıyla anlaşamadıkları zaman ya da okulda yaramazlık yaptıklarında evde babalarından fırça yiyorlar mıydı? Mesela onların da sevdikleri meyveler var mıydı, onlar da kahvaltı yapıyorlar mıydı? Belki de uzay aracının içindeki yaratık bir çocuk değil yetişkin bir uzaylıydı. Bunca soru zihinlerini kurcalarken birden aracın yanına kadar geldiklerini fark ettiler. Turna:

-Bu bir uzay gemisi!!!!!!

Ozan, Turna'nın ağzını eliyle kapatarak,

- Sessiz ol Turna! Burada biri ya da birileri var belli. Buraya düşmesinin illaki bir sebebi vardır. Gel bir de içine bakalım.

- Offf! Tamam ama bakıp hemen geri döneceğiz. Tamam mı?

- Tamam.

İncelemelere başlamışlardı ki bir de ne görsünler? Her yeri açık pembe, uzun ve yüzü gagasız bir kuşa benzeyen bir uzaylı! Uzay gemisi içerisinde bulunan bir cam kapsülün içerisine gizlenmişti uzaylı. Turna ve Ozan hayretler içerisinde ona bakıyorlardı.

Turna:

- Bbbuu bir uzaylı.

Ozan:

- Kaçalımmm!

Turna:

- Ozan dur! Bu yaratığın buraya keyfi gelmediği kesin. Yüzüne bakınca onun da bizden korktuğu belli. Ya yardıma muhtaçsa? Yazık gel yardım edelim.

Ozan:

- Turna delirdin mi? Ne yardımı, ne iyisi? O bir uzaylı Turna.

- Ama Ozan o evinden çok uzakta ve baksana nasıl da korkmuş. Yazık değil mi?

- Ama...

- Hayır Ozan! Ben burada kalıp ona yardım edeceğim. İstiyorsan sen gidebilirsin!

- Offf ! Tamam ben de kalıyorum Turna.

Turna ve Ozan uzaylıya yaklaştılar. Uzaylı da onlara bakıyordu ve kapsülün kapısı açıldı. Uzaylı dışarı çıktı. İkiz kardeşlerin yanına gelerek "Merhaba ben Maydo." dedi.

Ozan ve Turna şaşkınlık içinde birbirine bakıyor, konuşamıyorlardı. Uzaylı tekrarlayarak "Merhaba ben Maydo." dedi. Turna

yutkunarak “Merrhhhabbaa ben Turna. Bu da benim ikiz kardeşim Ozan. Sen buraya nasıl geldin?” dedi.

Maydo:

- Mars ve Neptün arasında yolculuk yaparken meteor yağmuru yakalandım. Uzay gemim zarar gördü. Sanırım bir daha Mars’a geri dönemeyeceğim.

Ozan:

- Sen Mars’ta mı yaşıyorsun?

- Evet, nereye düştüğümü öğrenebilir miyim?

- Burası Dünya ve tarihin sıfır noktası Göbeklitepe.

Ozan hala olayın etkisindeydi. Konuşamıyordu, hareket edemiyordu. Turna, Ozan’a dokundu.

- İyi misin?

- İyiyim.

- Maydo kötü biri değil. Ona yardım edebiliriz. Babamızla konuşmalıyız. O bir oto tamircisi belki Maydo’ya yardım edebilir. Onu babamıza götürmeliyiz ama nasıl? Bir yolu olmalı.

Büyük bir şaşkınlık ve sevinç içerisinde parka gitmek için yol aldılar. Maydo’yu insanların içerisinde gizleyerek götürmek kolay iş değildi elbette. Ozan, kız kardeşinin hırkasını Maydo’nun kafasına çekmiş, kendi hırkasını da Maydo’ya giydirmişti. Nihayet ailesinin yanına varan kardeşler ailesinin kızgın tepkisiyle karşılaşınca yaşadıklarını tüm detaylarıyla anlattılar. Maydo kafasına geçirdiği hırkayla beklerken kendisini dünyalılar nasıl karşıladıklarını izlemekle meşguldü. Demek ki dünyalılar da kötü değillerdi. İlk defa gördüğü dünyalıları anlamaya çalışıyor, doğaya, binalara, araçlara bakıyor, zihninde bazı hesaplamalar yapıyordu.

Pembe bedeni, gagasız bir kuşa benzeyen yüzü, kıvrıkcık saçları, iri gözleri ve orta boyuyla insanı hayal dünyasında bir yolculuğa çıkarıyordu. Halil ve Filiz ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra bu Mars’tan gelen uzaylıyla tanıştılar. Uzaylının mağdur olduğunun farkındaydı

baba. Uzaylıya bir Urfalı gibi sarılıp hoş geldin dedikten sonra Maydo'ya ve çocuklarına,

-Çocuklar, ben küçükken büyükbabam bana uzaylılarla ilgili hikayeler anlatırdı hep. Ben de uzaylı bir arkadaşımın olmasını isterdim ve hayal ederdim. Küçük yaşta gerçekleşmeyen hayalim şu an gerçekleşti. Sana tabiki yardım edeceğim uzaylı.

Maydo, Turna ve Ozan bu duruma çok sevindiler. Çocuklar babalarının böyle tepki vereceğini hiç tahmin etmemişlerdi. Ozan annesine dokunarak "İyi misin anne?" dedi.

Anne:

- İyiyim.

- Merak etme anne. Biz de Maydo'yu gördüğümüzde böyle hissetmiştik. Alıştık biz. Sen de alışsın.

Halil: Maydo kaç yaşındasın?

- 12.

Ozan, Turna ve ailesi sessizlik içinde ona bakıyordu. Oysa Maydo on iki yaşında bir çocuktü daha. Sonra sorular arka arkaya gelmeye başladı. Annesinin adı neydi, babası sağ mıydı, kaç kardeşlerdi? Maydo hepsine cevap verdi. Maydo sorulara cevap verirken derin bir sessizliğe büründü. Derin bir nefes aldı ve gözleri dipsiz bir kuyuya bakarmış gibi dalıp gitti. Mutsuzdu. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Ailesine, gezegenine dönememe korkusu sarmıştı. Netice de o da bir çocuktü. Bu derin sessizliği annesinin sesi böldü. Ev halkına,

- Haydi çocuklar uyuyun! Sabah uyanınca bir çaresine bakacağız, dedi.

Herkes uyuduktan sonra Turna ve Ozan Maydo için üzülmeye başlamışlardı. Kendilerinin başına böyle bir şey gelse ne yaparlardı? Bir yandan da mutluydular. Çünkü evlerinde bir uzaylıyı misafir ediyorlardı. Misafirlerini en iyi şekilde ağırlamak istiyorlardı. Ona Güm-rük Hanı'nda kahve içirmek, Dergah Çarşısı'nda alışveriş yaptırmak, misafirlerini Balıklıgöl'e, Eyüp Peygamber Makamı'na götürmek

hatta sıra gecesine götürüp ona halay çektirmek istiyorlardı. Uzunluğa lebeni, çiğ köfte, yumurtalı köfte, içli köfte, semsek gibi Şanlıurfa yöresine ait yemeklerden bile tattırmak istiyorlardı. Bu istekler düşüncelerinden geçerken güne buruk aynı zamanda heyecanla veda ediyorlardı.

Güneş, ışığını pencerelerden içeri sızdırırken aile güne o zamana kadar hiç hissetmedikleri duygularla merhaba dedi. Filiz, bir Urfalı aileye yakışır bir şekilde kahvaltayı hazırlamış, çocukları kahvaltıya bekliyordu. Uzunluğun dünyadaki ilk kahvaltısı olacaktı. O da acıkmıştı. Geceyi deliksiz bir uykuyla geçirmiş, güne dinç başlamıştı. Dünyalı dostlarının kendisine hazırladığı sürprizlerden habersiz bir şekilde kahvaltıya otururken ilk çayını yudumladı. Tadı biraz değişikti. Biraz da peynirden tattı biraz da zeytinden. Hoşuna gitmedi değil. Kendi gezegeninde kahvaltı yoktu. Sadece bir öğün yemek yerlerdi. Yemekleri de tek çeşitten oluşurdu. Kendi gezegeninde yetişen ürünler, bitkiler de dünyadakinden farklıydı. Demek ki her gezegenin kendine has özellikleri vardı. Her gezegenin tek ortak noktası, yaşam kaynağı olan Güneş'ti.

Uzunlu, evde dikkatini çeken her ne varsa sordu, isimlerini öğrenmeye çalıştı. Bir süre sorular böyle akıp gitti. Turna gece uymadan önce düşündüklerini ailesine söyledi. İzin aldı. Ailesi de izin verdikten sonra geriye uzunluğu dışarı çıkarmak kaldı. Onu dışarı nasıl çıkaracaklardı? Böyle hırkayla çıkaramazlardı. İnsanlar korkabilir, ona zarar verebilirlerdi. Uzunluğu bir insan gibi giydirmeye, kafasına peruk takmaya karar verdiler ve uzunluğu hazırladılar. Biraz değişik görünüyordu ama sonuçta başarılı olmuşlardı. Önce Göbeklitepe'ye gittiler.

Maydo "Dünyalı dostlarım, buranın siz insanlar için önemi nedir?" diye sordu. Ozan:

- Burası bizim için tarihin sıfır noktasıdır. Dünyada ilk tapınak burada yapılmıştır ve bu tapınak biz insanların tarihi geçmişini değiştiren bir yapıdır, diye cevap verdi.

Turna ve Ozan "Balıklıgöl'e gidip Urfa Kalesi'ne çıkalım." diye fikirlerini söylediler. Uzunlu da onları destekleyerek merkeze geldiler.

Dergah Çarşısı'na geldiklerinde uzaylı etrafını gözlemlemeye devam etti. Her türlü eşyanın satıldığı bir yerdi burası. Kendi gezegeninde görmediği takılar, yiyecekler, süs eşyaları, burnuna hoş gelen yemek kokuları, yöresel kıyafetler, entariler, baharatlar... Uzaylı her şeyi merak ediyor ve öğrenmeye çalışıyordu. Kardeşler, uzaylı arkadaşı ailesine bir şeyler götürsün diye birkaç parça hediyelik eşya satın aldılar. Baharatlardan isot bile aldılar. Onlar da acıyı tatsın bu meşhur tattan mahrum kalmasınlardı. Ciger kebabını yiyip Gümrük Han'ında uzaylı arkadaşına kahve bile ısmarladılar.

Sırada insanlar için önemli bir yer olan Balıklıgöl vardı. Bu yerde yüzlerce insan geziyor ve tarihi mekanı tanımaya çalışıyordu. Suyun içinde özgürce dolaşan balıklar ve bu balıklara yem atan insanlar, balıkların yemleri kapabilmek için verdiği mücadeleye, adını bilmediği cihazın karşısında birkaç saniyelik sessiz duran insanlar...

Bu yerde anlayamadığı bir huzur bulmuştu. Nereden geldiğini bilmediği, daha önce hiç duymadığı ezgiler ona da huzur veriyordu. Neden böyle hissediyordu? Yoksa o ilahi huzur bu uzaylıyı da mı etkilemişti? Göle yaklaştı, kendisine alınan yemden o da balıklara atmaya başladı. Balıkların yarısını izledi. Urfa Kalesi'nin tepesinde bulunan iki koca sütun dikkatini çekti. Uzaylı,

-Dünyalı dostlarım, buranın da bir hikayesi vardır elbet. Şu iki sütunun sizler için önemi nedir?

Turna:

-O iki sütun, bizler için önemli bir insan olan Hz. İbrahim'in şu gördüğün göl tarafına mancınıkla ateşe atıldığı yerdir. Gölün ve içindeki balıkların bir mazisi var.

Uzaylı bu maziye merakla dinlemek istiyordu. Anlatılanları dinledikten sonra insanlar için gönderilen Hz. İbrahim ve zalim Nemrut'u da tanımış oldu. Kötülük ve zulüm her yerde aynıydı demek. Tüm canlılar için aynı şeyi ifade ediyordu. İkiz kardeşler buranın bir peygamberler şehri olduğunu ifade ettiler uzaylıya. Bir yer daha vardı göstermek istedikleri. Sabrın sembolü olan Eyüp Peygamber'in Sabır Makamı'ydı.

Bir kültür harmanıydı Şanlıurfa. Tarih kokan sokakları, modern hayatı gösteren binaları, dini bir hava katan peygamber yapıları bu şehri etkileyici kılmıştı. Sabırsızlanıyordu uzaylı çünkü insanlar için önemli olan bir makamı ziyaret edecekti. Hava da kararmaya başlamıştı. Makama vardıklarında sarının, yeşilin, mavinin avluda bir renk cümbüşü oluşturduğunu; insanların merdivenlerden bir yere indiklerini orada ellerini açarak bir şeyler mırıldandığını gördü. Makama inmeden önce veya oradan çıktıktan sonra duvarlarda asılı duran tabelalardan bir şeyler okuyarak makamla ilgili bilgi sahibi olmaya çalışan insanlarla karşılaştı.

Her ne yazıyorduyorsa o tabelalarda insanları etkiliyordu. Köşede çeşmelerin olduğu yerden insanların su taşıdığını, içerken dua ettiklerini gördü. Her şey çok etkileyiciydi.

Eve dönüp sıra gecesine gitmek vardı sırada. Eve vardıklarında aile büyüklerinin hazırlandıklarını gördü. Yeni dostlarıyla farklı bir yere daha gideceklerdi. Işıklı sokaklardan geçtikten sonra bir mekana girdiler. Yerde oturmuş insanlar müzik eşliğinde eğleniyorlardı. Bulunduğu yerin mahalli şarkıları eşliğinde çiğ köfteler yağruldu, halaylar çekildi ve o eğlence dolu saatlerin de sonuna gelindi. Eve vardıklarında çok yorgun olduklarının farkına vardılar. Çok farklı ve eğlenceli bir gün geçirmişti uzaylı. Arkadaşlarına,

-Bana böyle güzel bir gün geçirttiğiniz için teşekkür ederim. Çok mutlu oldum. Dünyayı, insanları tanıdım. Değerlerinizi, tarihinizi, inancınızı öğrendim, dedi.

Ozan:

-Senin mutlu olmana çok sevindik. Biz de seninle zaman geçirmekten çok mutlu olduk.

Babanın da bir sürprizi vardı. Gemiyi tamir etmiş, kullanıma hazır duruma getirmişti. Uzaylı bunu duyunca çok mutlu olmuştu. Onu da merak eden bir ailesi vardı. Gitmeliydi. Yolculuk için herkesin derin uykuda olduğu bir saati seçtiler. Gece üç gibi gidecekti uzaylı. Tüm hazırlıklar yapıldı, kısa bir süre de olsa uyumak istediler.

Artık gitme saati gelmişti. Maydo arkadaşlarından öğrendiği

gibi veda etmek istiyordu onlara. “Urfa’ya gelen bir ağlar, giden bin ağlar.” diyerek onlara sarıldı ve gözlerinden yaşlar aktı. Mutluydu da. Hiç bilmediği bir gezegende bir ailesi olmuştu. Hepsiyle veda-laştı, vedalaşırken yüreği sızladı, o da ayrılık acısını hissetti. Tekrar geleceğini söyleyerek uzay gemisine binip uzaklaştı. Gökyüzünden kaybolana kadar baktı arkadaşları arkasından.

Turna ikiz kardeşi Ozan’ın, kendisini okula gitmek için uyandır-masıyla yatağından fırladı. Saat sabahın yedisiydi ve güneş daha yeni doğmuştu. Turna önce yaşadıklarını düşünmeye başladı ve sonra gördüğü şeyin bir rüya olduğunu anladı. Mutluydu çünkü rüya bile olsa bir uzaylıyla tanışmış, onu evinde misafir etmiş ve memleketini tanıtmıştı. Rüya bile olsa iyilik ve yardımseverlik kazanmıştı.

Sabır Makamı

Zehra BEYDAR

Akdilek Ortaokulu - B/A

Sevim hastane dönüşü yine çok bitkindi.Vücudu kemoterapiyi kaldıramayacak kadar zayıftı.Arabadan inerken annesi elinden tuttu ve koluna girdi. Ağır adımlarla evin kapısına geldiler.Merdivenleri çıkacak gücü kendinde göremiyordu.Pencerede yolunu gözleyen ablası hemen kapiya koştu.Gülümseyerek kollarını Sevim'e açtı.Sevim annesine yaslanarak ilk basamağı çıkabilmişti ama ikinci basamakta ayağını yerinden kaldıramadı.Daha çıkması gereken altı basamak daha vardı.Hayat denen merdivenin başında sayılırdı ki henüz on bir yaşındaydı.Ablasının ,küçük annesinin,sevgiyle ışıltayan gözlerine bakarak kafasını umutsuzca bir sağa bir sola salladı.Yapamayacaktı.Ayaklarına söz geçiremiyordu.Ne çok isterdi o merdivenleri koşarak çıkmayı ve ablasının omzuna dökülen, ipek,sarı saçlarına başını yaslayıp sımsıkı sarılmayı.Ablası, Sevim'in bu halini görünce dayanamadı.Ağlamak istiyordu ama ağlayamıyordu.Biliyordu ki küçük kardeşlerin karşısında ablalar ağlayamazdı.Çünkü onlar kardeşlerinin önünde her zaman dağ gibi dimdik olmalıydı. Bugüne kadar her mahalle oyununda onu kollamış,her tehlikeye karşı kendini siper etmişti.Şimdi kardeşinin bu hastalığına kendini nasıl siper edecekti?

Sevim başını üzgün bir şekilde yere eğdi. Birden derman bulmadığı ayakları havada kalmıştı.Sanki bir melek onu havaya kaldırmış, uçuyordu.Başını yasladığı omuz,sarı saçların çiçek kokusu ve kulağında şen şakrak bir ses:

- Gel bakalım evimizin çiçeği!

Sevim mutlu olmuştı. Ablası her zaman onu “çiçeğimmm!” diye severdi. Aralarında yedi yaş farkı vardı. Ağladığında, canı yandığında ilk ona seslenirdi. Bugün ise çiçeğinin yaprakları soluyor ve gün geçtikçe ellerine dökülüyordu. Yine de ablasının gülümsemesi, içindeki karabulutları dağıtmaya yetiyordu. Ablasının gözlerindeki ışık ona cesaret veriyordu. Ne de olsa sevginin gücüne hiçbir şey karşı koyamazdı.

Ablası, Sevim’i yatağına usulca yatırdı. Sevim, ablasına teşekkür etti. Ablası Sevim’in üstünü örterken başını okşayarak:

-Şimdi iyice bir dinlen bakalım! Unutma, bu evin senin kokuna ihtiyacı var!

Sevim:

-Ablacığım, ağrılarım olduğu zaman, hemen sabah olmasını istiyorum, geceleri hiç mi hiç sevmiyorum. Sanki güneş doğmayacakmış gibi geliyor.

Ablası gülümseyerek:

-Hangi gecenin sabahı yoktur ki? Sabır biz insanlar için en büyük nimettir çiçeğim. Tohum toprağın altında karanlıktadır ve yeryüzüne çıkmayı sabırla bekler, bunun sonucunda filiz verir. Filiz büyümeyi sabırla bekler, fidan olur, tomurcuklanır. Tomurcuğun içindeki çiçek karanlıktadır sabırla bekler ve açınca güneşine kavuşur. Kainatta güneşine kavuşmayan varlık yoktur. Sen şimdi uyumana bak, çok yorgunsun. Yarın güneş senin için doğacak.

Aradan günler geçti. Sevim’in saçları tamamen dökülmüştü. Ablasına pes etmeyeceğine dair söz vermişti. Aldığı tedavi onu yorsa da sağlığı iyiye gidiyordu. Ablası ve annesi, onu en doğal yiyeceklerle besliyor, ona moral veriyor ve onu mutlu etmek için Sevim’in isteklerini yerine getiriyor. Sevim böyle bir aileye sahip olduğu için çok mutluydu, kendisini bu konuda çok şanslı hissediyordu. O adimini atamadığı merdivenleri gün geçtikçe rahat bir şekilde çıkıyordu. Üzülmediği tek şey saçlarının ve kaşlarının olmamasıydı. Oysaki ablasının saçları gibi upuzun sarı saçları vardı. Masanın üzerindeki çerçeveye baktı. Çok sevdiği ablasının kucağında oturmuştu resimde, ab-

lasının da onun da başında papatyalardan yapılmış taç vardı.İkisi de mutluluktan gülüyorlardı.

Pikniğe gittikleri o gün... Nasıl unutulabilirdi ki o günü? Hayatının en mutlu günüydü. Bahar dallara gelmiş,ağaçlar gelinliklerini giyinmişti.Kuşların civıltıları yeryüzünü sarmıştı sanki.Ablasıyla kırlara koşmuştu, sonra ablası onun ellerinden tutmuş,döndürerek ayaklarını yerden kaldırmış ve havada uçurmuştu.İkisi de hızlı bir şekilde dönüyordu,ikisi de çığlık çığlığa bir martıydı sanki gökyüzünde.En sonunda ablası Sevim 'i yere indirmişti.İkisinin de başı dönüyordu. Sevim başının dönmesine dayanamadı ve tam düşecekken ablası tuttu.Bu sefer ikisi de dengesini kaybetmiş,yumuşak çimlerin üstüne düşmüşlerdi.İkisi de yerdeydi ve çimenlere yatmış, karınlarını tutarak aralıksız gülüyorlardı.Gülme krizi geçtikten sonra yattıkları yerden kalkıp oturdular.Şimdi çimenlerin kokusunu içlerine çekiyorlardı bir de papatyaların. Gözlerinin alabildiği yere kadar papatıyadı her yer. Ablası, Sevim'i kanadının altına aldı ve sırma saçlarını okşayarak söylediği şarkı Sevim'in aklından hiç çıkmayacaktı:

-İpekten sırmadan,tel tel yaratmış,

Telini bir ömre bedel yaratmış,

Sanki vasfi için özel yaratmış,

Dört mevsim bir başka taze saçları.

Ablasının sesinden ne olsa dinlerdi. Hatta onun için annesinden sonra dünyanın en güzel sesi ablasının sesiydi.

Ablası:

-Sevim,papatyaları sever misin?

Sevim:

-Ebette severim ablacığım.

Ablası:

-Peki,sana papatyalardan taç yapmamı ister misin?

Sevim:

-Tabii ki isterim ablacığım!

Ablası gülümseyerek:

-O zaman birlikte uzun saplı papatyalardan toplayalım.

Sevim:

-Yaşasınnnnn!

Birlikte en güzel papatyaları toplamışlardı. Ablasının papatyaları nasıl ördüğünü merak etmişti o da yapmak isteyince ablası ona yardım etmişti. Papatyalardan yaptıkları tacı takıp anne ve babalarına göstermeye gitmişlerdi. Babasının ve annesinin çok hoşuna gitmiş,- bu anı ölümsüzleştirmek için onların birlikte, birbirine sarıldıkları bu fotoğrafı çekmişti.

Aradan uzun zaman geçmişti. Şimdi ablasının şarkı söyleyerek okşadığı saçları fotoğrafta kalmıştı. Ablasının saçlarını okşadıkça kendi saçlarını hayal ediyordu. Ablasının saçları ne güzeldi?Onun dökülmüştü ama ablası da hiç kestirmemişti.Beline kadar uzamıştı saçları.Bir gün yenecekti bu hastalığı.Ablasının dediği gibi güneşine kavuşacaktı.Doktoru da sağlığının iyiye gittiğini söylüyordu.Onun da yeniden çıkacaktı saçları.Yine ablasıyla papatyalardan taçlar takacaktı.Biliyordu ve olacağına inanıyordu.Toprağın altından filizlenecek,tomurcukları çiçek açacaktı.

Birden kapı çaldı. Kapıyı açmak için annesi mutfaktan koşarak geldi. Gelen ablası olmalıydı.Evden bir şeyler almak için dışarıya çıkmıştı.Sevim kendi kendine ablasının neden bu kadar geç geldiğini anlayamamıştı.Bu kadar geç geldiğine göre çarşıda ne varsa almış olmalıydı.

Ablasını görmek için annesinin arkasından kapıya gittiğinde ablasının elinde bir paket vardı. Bunu birine hediye etmek için aldığı parlak paketinden ve üzerindeki paket süsünden belliydi. İyi de bugün kimin doğum günüydü? Sevim düşünmeye başladı. Bugün kimsenin doğum günü değildi. Ablası sıcacık gülümsemesiyle kollarını ona açtı. Sevim ablasının kollarını boş bırakır mıydı hiç? Koşarak ablasının boynuna sarıldı.Ablası elindeki paketi Sevim'e uzatarak:

-Bu hediye senin için çiçeğim,umarım beğenirsin.

Sevim hediyeleri çok severdi. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. İçinde ne olduğunu çok merak ediyordu.Paketi açtı.Bir de ne görsün? Sarı renkte bir peruk.Sevim ne diyeceğini şaşırılmıştı.Ablası ve annesi Sevim'in verdiği tepkiyi gülümseyerek izliyordu.

Ablası:

-Gel, birlikte takalım,dedi.

Sevim'in şaşkınlığı devam ediyordu.Ne yani? Şimdi bir saç mı olacaktı? Ablasıyla birlikte aynanın karşısına geçti.Ablası usulca peruğu Sevim'in başına taktı.Sevim uzun zamandır kendini aynada böyle görmemişti.Yeni saçları omuzlarına geliyordu.Sevinmişti birden.Ama kaşları,kaşları yoktu.Birden yüzü düştü.Ablası durumu fark etti:

-Ben hemen geliyorum,suratını asma sakın!

Ablası elinde bir göz kalemiyle geldi.Sevim'i karşısına aldı ve başladı çizmeye.Artık bir çift kaşı da vardı Sevim'in.Aynaya dönüp tekrar baktı.Eskisi gibiydi şimdi kaşı ve saçları.Ablasına döndü ve sımsıkı sarıldı boynuna:

-Ablacımmm! Seni çok seviyorum.

Ablası:

-Ben de seni kardeşim.

İkisi arasında çok büyük bir sevgi bağı vardı.Sarıldıklarında bir kez daha anladılar ki bu bağın önün de hiçbir engel duramazdı.

Sevim sarıldığında ablasının beresinin altından kesilmiş saçlarının uçlarını fark etti:

-Abla,sen saçını mı kestirdin?

Ablası:

-Evet,çok uzamıştı zaten ağırlığından kurtulmuş oldum,dedi.

Yavaşça beresini çıkardı.Saçları kısacık kalmıştı.Kısa saçlı olmayı hiç sevmezdi ama kardeşi için değerdi.Onun mutluluğuyla mutlu

olmuştı.Kestirdiği saçlarını peruk yaptırmış,şimdi ise kardeşinin başındaydı.

Sevim:

-Benim bu hastalığım yüzünden ben de saçlarımı kaybettim sen de,diyerek ağlamaya başladı.Ablası onu yanına oturttu ve anlatmaya başladı:

-Bak çiçeğim,hatırlıyor musun okul gezisinde Şanlıurfa'ya gitmiştik? Sizin sınıfı geziye götürmedikleri için arkamdan ağlamıştın. İşte o gezide bizi Hz. Eyüp Peygamber'in Sabır Makamına götürdüler.Oraya gittiğimizde benim en çok dikkatimi çeken hastayken çile çektiği mağara olmuştu.Hz.Eyüp çok varlıklı biriymiş.Bu zenginliğin Allah'tan geldiğine inanır ve Allah rızasını kazanmak için harcarmış. Allah sevdiği kulunu çeşitli zorluklarla sınıarmış.Önce hayvanları bir bir ölmüş.Sonra evi yıkılmış ve sadece karısı sağ çıkmış.Bütün çocukları ölmüş.Hz.Eyüp bütün bu başına gelenlere rağmen sabretmiş ve dilinden şükretmeyi bırakmamış.Bunun üzerine Allah onu sağlığıyla sınamış.Hz.Eyüp'ün vücudunda yaralar meydana gelmiş. Uzun süre buna sabır göstermiş ve en sonunda Allah'ı anmak için dilinin dönmesini istemiş ve sırf bu yüzden sağlığına kavuşmak için Allah'a yalvarmış.Allah onun duasını kabul etmiş ve ayağını yere vurmasını,vurduğu yerden çıkan su ile şifa bulmasını istemiş.Verilen emirleri yerine getiren Eyüp Peygamber eski sağlığına ve varlığına kavuşmuş.

Sen de zorluklar karşısında Hz. Eyüp misali sabırlı olmalısın. Şükretmeyi bilmeli ve sabırla selamete ereceğini bilmelisin. Sabır makamı makamlar içinde en yüksek makamdır. Biz de irademizle, gücümüzle o makama ulaşmaya çalışırsak istediğimiz güzelliklere ulaşırız.

Ablası anlattıkça kelimeler nehir misali içine akıyor ve içini ferahlatıyordu. İnanıyordu ki Hz. Eyüp gibi sabredek ve onun gibi bu hatalıktan kurtulacaktı. Sağlığına kavuştuğunda Hz.Eyüp'ün Sabır Makamını ziyaret edecekti

Karaköprü Narlıktır

Berrin KARA

TED Şanlıurfa Koleji Ortaokulu - 8/B

Çatır, çıtır, çutur...

Garç, gırç, garç...

Narin, ayaklarının altında ezilen ve kahve renkli toprağı sonbaharın bin bir tonuna boyayan yaprakları seyretti. Kasım ayının gelmesi ve civardaki fıstık ağaçlarının yapraklarını yere boca ederek çırılçıplak kalmasıyla beraber, bu çeşit sesler duymadan bir sokaktan geçemez olmuştı. Ruha'nın sonbaharları güzeldi. Doğa Ana öldürücü sıcakları telafi etmek isterdi sanki serin sonbahar akşamları ve ılık gündüz güneşleriyle. Yumuşak ve ılık rüzgârları tarlada çalışanların çıplak göğüslerine bir ipek şal gibi sarar, böylece kolay çalışmalarına ve yorulmamalarına yardım ederdi.

Bakışlarını kaldırdığında, güneşin ufuk çizgisine doğru yuvarlanan kocaman bir portakal gibi uzaklaştığını görünce, gerilerek adımlarını hızlandırdı. Güçsüz bacaklarını çizebileceği en büyük daireyi çizmeye çalışan bir cetvel misali açabildiği kadar açarak, kendince her adımda daha çok mesafe kat etmeye çalışıyordu, çok da başarılı olduğu söylenemezdi bu konuda.

Etrafından geçerken nefes nefese kalmış, ondan üç, belki dört yaş küçük kızlar gördü, onlara baktıkça ciğerlerinin aldığı derin soluklarla genişleyip minik bir kuşmuşçasına çırpınan kalbini ezdiğini

sandı, onların yerine üzölmüştü, belki onlarla aynı durumda, hatta onlardan daha şanslı olduğundan.

Gelecek sene reşit olacaktı ya, böyle işlerin ona daha kolay gelmesi lazımdı, yine de sanki vücudu normalde olması gerekenlerin tam tersinde tepkiler veriyor, onu büyümekten çok yaşlanmış gibi hissettiren belirtiler ortaya çıkarıyordu.

Daha on yedisindeydi, bu sene evlenmişti. Gençecik, çiçeği burunda güzel bir kızdı, taç yapraklarından bir tahtta oturan kraliçe arı edasıyla yürüyüşü, ince boynu, soluk kumral renkli saçlarıyla, etrafındaki birçok genç kızdan daha güzeldi ama mutsuzdu. Eh, onun yerinde güzel olmayan bir kız da olsa, mutsuz olurdu tabii.

Güneşin ufuk çizgisinde kaybolduğunu fark ettiğinde, adımlarını son bir gayretle hızlandırdı, muhtemelen yine de beklediği hızda ulaşamayacaktı evine. Yine elle tutulabilir gerginlik odaların duvarlarından taşacak, mahallelerini cınlatacaktı.

Hafif hırıltılı nefesler arasında, eve ulaştı ve kapıdan içeri girerken ayaklarını terliklerine itti. Sessiz ama derin bir soluğu daha genzinden aşağıya yolladı ve elindeki testiye kaynamakta olan çaydanlığın içine boşalttı. Salona doğru seğırtti, avuçlarını tırnaklarına geçirdi ve olacakları beklemeye başladı.

Tahmin edildiği üzere, bıraktığı pozisyonda oturmaya devam eden sevgili kocası Halil, bakışlarını kaldırıp kimin geldiğine baktı, yüzünü çarpıtan öfke ifadesiyle bir anda beyaz teni kıpkırmızı oldu, dişlerini gıcırdattı.

“Neredeydin lan sen?” diye bağırdı sinirle, ayağa kalkıp elini kaldırdığında Narin ürttü ve geri kaçtı.

“Ben- ben...” dedi, kekelemekten, suçsuz olduğu halde suçlu görünmekten nefret ediyordu ama sürekli yapıyordu bunu. “Geldim- geldim işte, suyu koydum, birazdan hazırlarım sofrayı, azıcık sabret sen de.”

Halil, sertçe çenesini kavrayıp hareket etmesini, onun gözlelerinden başka bir yere bakmasını engelledi, derin nefesler eşliğinde geçen birkaç saniyenin ardından kaşlarını biraz daha çatarak ona

baktı.

“Terbiyeli ol,” diye hırıldadı yüzüne karşı. Narin, o böyle yapınca avcısına yakalanmış ve kendini malum akıbete hazırlayan bir hayvan gibi hissetti. “Dilin pabuç kadar olmuş yine, dayaktan da mı uslanmıyorsun sen?”

Narin bir şey söylemedi, kocasının çenesini tutmasının verdiği kontrolsüzlükle yalnızca bakışlarını eğerek alev alev yanan, dokunduğu yere ateşe veren kocasının irislerinden, kınayıcı ve nefret dolu bakışlarından kaçmaya çalıştı. Bir defa daha yutkundüğünde Halil onu omuzlarından ittirdi ve mutfağa gitmesini işaret etti. Kendisi de, Narin salondan ayrılırken, eski yerine, aynı pozisyonda kuruldu.

Narin mutfağa koştu ve hızla çayı demledi, daha sonra çırpınan kalbini sakinleştirmek için duvara yaslanarak elini göğsüne yerleştirdi, derin ve ağır nefesler aldı, kötü hissetmemeye zorladı vücudunu.

Böyle olurdu.

Hep böyle olurdu.

Ya eve geç gelir, ya söylememesi gereken bir şeyler söyler ya da yalnızca Halil’in canının sikkın olduğu bir zamana denk gelip onun tepesini attırırdı. Bu şekilde yine kavga ederlerdi. Gerçi, kocasının ona bağırması ve onun susması kavga etmek sayılır mıydı?

Belki de Halil kendiyle kavga ediyordu, onunla değil.

Her ne olursa olsun, canını yakardı işte, kalbi paramparça olur, göğsü, şakakları ya da Halil’in vurduğu yer neresiyse orası sızlardı. Bugün olanlar diğer günlerin yanında masum bile kalırdı.

Fakat kalbinin acımasının Halil’e duyduğu sevgiyle falan alakası yoktu, yalnızca bir insana böyle davranması, kendisine böyle davranması, insandan sayılmaması canını yakıyordu, neredeyse bir obje, gereksiz bir varlık gibi hissediyordu.

Evleneceğin, Halil’in yüzünü görmemişti. Ailesi çok şanslı olduğunu söylemişti çünkü kendisinden yalnızca iki yaş büyüktü, mal varlığı boldu ve oldukça da yakışıklı, delikanlı bir adamdı.

Küçüklüğünden tanıdığı bazı kızlar gibi kendisinden otuz yaş bü-

yük bir toprak ağasına satılmadığı için haline şükretmeliydi.

Ama mutsuzdu işte.

Halil'i sevmiyordu, ona insan değilmiş gibi muamele etmesinden nefret ediyordu, yalnızca, ona yalnızca biraz daha iyi davranacak biri olsaydı, evleneceği adamın kendisinden otuz yaş büyük bir toprak ağası olmasını umursamazdı.

Ama bu gece, bu gece çilesi bitecekti, her şey sona erecekti, lanetini kıracak, ona dört duvarlı bir hücre gibi gelen, onu esir tutan bu evden kurtulacaktı.

O, tüm bunları düşünürken el çabukluğuyla artık yapmayı ezberlediği işleri yapmış, yer sofrasını çoktan kurmuştu. Örtüyü salının ortasına serdi ve kocasının belki yarım, belki de bir saat önce fırından getirdiği, içindeki biberlerin, patlıcanların çoktan soğuduğu ama hala leziz görünen tepsiyi ortaya yerleştirdi. Yüzüne yayılan ılık gülümsemeye bakılırsa, kocası biraz önce onu paramparça etmeyi hiç umursamamıştı.

“Güzel olmuş, aferin,” dedi kocası, bir lokmayı çiğnerken.

Ellerine sağlık değil, aferin, diye geçirdi içinden Narin.

“Önemli değil,” dedi dışından, düşünceleriyle dış dünyası o kadar farklıydı ki.

Parmaklarına baktı, midesine bir şey yollayacak olsa, heyecandan kusacağına emindi, o yüzden bir şey yapmadı.

Kocası da onun yemek yememesini umursamıyordu zaten.

“Uyumaya gideceğim,” dedi Narin. “Yorgunum.”

“İyi de, sen bu kadar çabuk yorulmazdın,” dedi Halil, onun maki-ne olmadığını anlamamıştı herhalde. Yüzüne bir gülümseme yayıldı genç adamın. “Gebe misin?”

Narin yutkundu. “Hayır.”

“Hemen olsan iyi olur.”

Narin başını olumlu anlamda salladı, sonra odaya doğru seğirtti

ve ağır, koyun yünü yorganların içine gömüldü.

Bugün günlerden salıydı. Ve salı akşamları, Halil kim olduğu bilinmeyen arkadaşlarının birinin evine sıra gecesine giderdi, o yüzden salı geceleri evde yalnız olurdu.

Tam aradığı fırsattı yani.

Evden kaçmak, burada olan her şeyi bırakıp başka bir yere gitmek ve hayatı en baştan inşa etmek, her kadının kolaylıkla yapabileceği bir şey değildi. Hele Narin, bundan ölesiyeye korkuyordu, düşündükçe nefesleri daralıyordu. Yapması iyi olacaktı, her şeyden uzaklaşmak ve bir daha dönmemek aradığı, beklediği şeydi tam olarak.

Kapının çarpma sesini duyana dek bekledi ve Halil'in adım seslerinin uzaklaşmasını dinledi. Yeterince vakit geçtiğinden emin olduktan sonra yataktan kalktı, yol için hazırladığı şeyleri doldurduğu heybesini aldı, odadan ve evden çıkarak gecenin karanlığına karıştı.

Fıstık ağaçları normalde olmayan bir rüzgârla savruluyor, sanki Doğa Ana onun adım seslerini ve ayaklarının altında ezilen yaprakları gizlemeye çalışıyordu. Narin kendi kendine sakince şükretti ve kalbinin ritmini normale döndürmeye çalışarak, hızlandı.

Kimseye yakalanmamak için ağaçların ardından, ışıkların olmadığı yerden gidiyordu, yakalanırsa sonunun ne olacağını biliyordu çünkü.

Hayata henüz atılacakken ölemezdi.

Bir çıtırtı duyduğunda, taş kesildi çünkü bu sefer hareket eden o değildi, bir ağacın gölgesine saklandı ve olacakları beklemeye başladı.

Kolunu kavrayan bir el hissetmeyi beklemiyordu.

Çığlık atacaktı ki, tanıdık bir yüzle karşılaştı.

“Narin?”

Halil'in sesi sert, harfleri nefret ve öfke doluydu, Narin korkuyla ona baktı.

“Ha-Halil?”

“Kaçıyor muydun ulan sen?” diye bağırdı Halil. “Nereye gidiyordun? Yanında kim vardı? Kimin yanına, bir sevgilin var, değil mi? Namussuz, kahrolası...”

“Ha-hayır, ben- ben...” dedi Narin, tüm kelimeleri yitirmiş gibiydi. “Ben...”

“Sen benim karım olamazsın, olamazsın...”

Bundan sonraki kelimelerin anlamını Narin de bilmiyordu, yalnızca çok da iyi şeyler olmadıklarını anlamıştı.

Narin, bir şeyin karanlıkta çaktığını gördü, bir metalin parıltısını. Daha sonra, her şey ne olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı gerçekleşti.

Ilık kan, kıyafetlerini boyadı, Halil’in yüzündeki nefret dolu, isterik sırıtışa bakarken başının döndüğünü hissetti.

“Gitmeyecektin.” dedi Halil. “Sen benim iznim olmadan hiçbir yere gidemezsin.”

Narin ağlamaya, tenini yakan ve kanatan çakı izinin kanamasını durdurmaya çalıştı, nefesleri düzensizleşti ve bakışları karardı.

“Lütfen,” diye inledi boğuk hıçkırıklarının arasından. “Lütfen.”

Halil’in adımlarının uzaklaştığını gördü.

Gördüğü son şey de buydu zaten, bakışları karardı.

**

Ertesi sabah, akşamki çılgınlıkları ve ağlama seslerini duyan komşular, oraya toplandı, olanları bir türlü anlayamadılar.

Dün gece burada genç bir kızın, seslerden anladıkları kadarıyla yeni evli olan şu güzel kız Narin’in, öldürüldüğünden eminlerdi fakat ne ceset, ne de başka bir iz vardı. Götürülmüş müydü? Yakılmış, gömülmüş müydü? Olamazdı ki, hiçbir şey duymamışlardı.

Orada, dün akşamdan beri değişmiş tek şey, fıstık ağaçlarının arasında, bir gecede nasıl bu kadar boy attığını anlamadıkları, daha

farklı, garip, kesinlikle fıstık ağacı olmayan bir ağaçtı.

“Bu da ne?” dedi kadınlardan biri. Ağacın üzerindeki kıpkırmızı, sanki bir yürek misali büyük ve kanlı görünen meyvelerden birini avcuna aldı ve kabuğunun bir parçasını yırtmayı başardı. İçinden dökülen taneciklere pür dikkat, ne olduğunu anlamaya çalışarak baktılar.

Biri taneciklere avcunu sürdüğünde, parmakları kıpkırmızı boyandı ve küçük bir oğlanın sesi yankılandı.

“Nar-Narin Abla’nın kanı!”

Ve böylece, halk bu meyvenin adını Nar koymaya karar verdi, Narin’in adından esinlenerek. O günden sonra ne zaman bir kız böyle bir cinayete kurban gitse, meyvelerin o şekilde boyandığına inanan halk, kanın damladığı yerde bir nar ağacı gördü. Genç kızın ona kötü davranan kocasından kaçmaya çalışırken kanıyla boyadığı toprak, kan rengi, bir kalbe benzeyen meyve, yıllar sonra Ruha’nın sembolü haline geldi.

Nar, iyice büyüdüğü, olgunlaştığı zaman çatlar. Bu, artık dayanmayan ve kırılan kalbi simgeler.

Aynı biçimde kırmızı meyve bir torbaya benzer, bu şekil, Narin’in kaçmaya çalışırken kullandığı heybesini, içindeki tanecikler de yolluklarını betimler.

Ve narın üstündeki küçük, taç benzeri birkaç çıkıntı ise, kraliçe dahi olabilecek bir kızın böyle bir cinayet yüzünden hayata veda ettiğini anlatır.

Yıllar geçtikçe, bu efsane unutuldu. Fakat insanların unutmadığı bir şey vardı.

Bir süre sonra, orada o kadar fazla nar ağacı oldu, etraf onca narla doldu ki, ozanlar, ölen kızlara bir ağıt yaktılar.

Karaköprü Narlıktır türküsü.

Kendi Fırsatın

Zeki Buğrahan SAVAL

TED Şanlıurfa Koleji Ortaokulu - 6/A

Taha gözlerini açtı. Kısık gözlerle önce Yaslıca'ya sonra Fırat Nehri'ne baktı. İkisi de, vuran akşam güneşiyle her zamankinden daha güzel görünüyordu. Sırtını dayadığı ağaç sanki yumuşacık bir yün-müşçesine onu rahatlatıyordu. Yapraklarıyla da onu hem güneşten hem de babasının onu görmesinden koruyordu, her kitap okumak istediğinde buraya gelirdi. Elini yeleşinin cebine sokup kahverengi, ipek bir mendil çıkardı. Mendiliyle uyku mahmuru bir şekilde alını sildi. Yorgun bir şekilde elini yere indirdi. Yerdeki kitabı alıp sayfalarını araladı. Zorlukla birkaç kelime okudu. Tarlaya doğru baktı. Ayağa kalkıp üstünü temizlemek için silkelendi. Yere eğilip kitabını aldı. Biraz ilerleyip yaprakların sakladığı yerden çıktı. Babası ani bir hareketle kafasını kaldırıp ona baktı. Taha ne demek istediğini anladı. "Geliyem" diye bağırdı. Sesi tarlada yankılandı.

Sağa dönüp Fırat Nehrine ilerledi. Kıyıya kadar yaylanarak ilerledi. Eğildi, elini Fırat Nehrinin parlayan serin suyuna daldırdı. Su ile güzelce yüzünü yıkadı. Sudan sonraysa yüzünü rüzgar yıkadı. Eylül'e yaklaştıklarını anlatan rüzgardı bu. Ayağa kalkmadan kitabı iç cebine sakladı. Babasının kitabı göremeyeceğinden emin olduktan sonra ayağa kalktı. Tarlaya doğru yürüdü. Babasıyla göz göze geldi. Babası "Topla şu başakları traktöre yerleştir" derken eliyle de yeşil, eski model traktörü gösterdi. Taha hiç istifini bozmadan "Kerim Amca çağırıyor. Oraya gidiyim." dedi. Babası, Kerim Bey'in adını duyunca irkildi. Elinden gelse küfürler saydıracaktı fakat dili tutulmuşu benziyordu.

Kerim Bey köye yıllar önce ailesiyle taşınmıştı. Çalıştığı üniversisi-

te tarafından Fırat Nehri araştırması için gönderilmişti buraya. Ama sonra öyle etkilemişti ki Fırat Nehri onu emekliliğini burada geçi-
rip hayatın kargaşasını Fırat Nehri ile dinginlemeye karar verdi. Üç
çocuğu da Urfa'da okumuş, orada iş sahibi olmuşlardı. Hepsi mer-
kezdeydi. Karısı da yakın zamanda vefat etmiş, kendisi de bir başı-
na kalmıştı. Tam bir İstanbul beyefendisiydi, eğitimliydi bu neden-
den dolayı tüm Yaslıca ona akıl danıştırdı ama aynı zamanda ondan
korkarlar, onun sözlerini dinlerlerdi. Babası Taha'yı iki yıldır Kerim
Bey'le sadece çay içip sohbet ediyor sanıyordu fakat Taha orada çok
şey öğreniyordu. Okuma yazmayı, iki üç matematik bilgisini, birkaç
fen terimini öğrenmişti şimdiye kadar.

Babası belki korku belki de sinirden sesi titreyerek konuştu:

- Eyi, git gidiysen.

Taha, Kerim Bey'in adını duyan babasının yüzüne yayılan korku-
yu düşünerek mutluca Kerim Bey'in köy meydanındaki evine doğru
pedal çeviriyordu. Meydana geldi. Hava, sanki "Kararıyorum" der
gibi duruyordu. Taha eve girmeden köy kahvesinde tahta bir san-
dalyeye oturup etrafa bakındı. Sadece sabah, akşam ve gece seferi
olan şehir otobüsünün muavininin sesini duydu. İnsanlar sanki acil
yetişmeleri gereken bir yer varmışçasına evlerine yürüyorlardı.

Taha biraz nefeslendikten sonra kalktı. Binaların bulunduğu sı-
raya bakındı. Sonrasında ayağa kalkıp kırmızı demir kapıya doğru
yürüdü. Kapıyı itti. Taha'nın tahmini yine doğru çıktı, kapı kilitlen-
memişti. Bir keresinde Kerim Bey'e kapıyı neden kilitlenmediğini sor-
duğunda Kerim Bey "Bunu asla unutma yavrum, Allah her zaman
kulunu korur." diye cevaplamıştı. Düşüncelerinden sıyrılıp kapıyı bi-
raz daha itti. Sonrasında bisikletini dışarıya bağladı. Kapı yeterince
açılınca avluyu ve iki katlı şirin evi gördü. İçeri girip kapıyı tekrar
kapattı. Avluyu birkaç adımda geçip şirin yeşil evin kapısına geldi.
Evi baştan aşağı süzdü. İki katlı evin ikinci katındaki balkondan dal-
galanan bayrağı baktı. Ayyıldızlı bayrak hep orada dalgalanırdı. Ka-
fasını bahçeye çevirince köşede bitki yetiştirmek için ayrılan küçük
alanı gördü. Ardından tekrar önüne dönüp kapıyı tıklattı. Kibar bir
ses "Geliyorum." dedi, düzgün bir İstanbul Türkçesi ile... Sonrasında
kapı sanki bağırır gibi gıcırdayarak açıldı. Bu kapı bağırarak yılların

yorgunluğunu anlatıyor gibiydi.

Taha gülümseyip Kerim Amcasına baktı. Beyaz saçı ve sakalı özenle taranmıştı, yüzünde yılların oluşturduğu ve şimdi Taha'ya gülümsediği için çok daha kolayca seçilen kırışıklıklar vardı. Taha, Kerim Bey'le göz göze gelince istemsizce gülümsedi. Kerim Bey, Taha'yı içeriye alıp gri bir terlik uzattı. Oturma odasına girdiklerinde düşünceleri Kerim Bey'in sesiyle bölündü. "Geç evladım, otur koltuğa." dedi. Taha Urfa şivesi konuşmamaya çalışarak "Teşekkürler, geçiyorum" dedi. Çünkü Kerim Beyin yanında aynen onun gibi kibar olmak istiyordu. Kerim Bey ona bakıp "Hangi rüzgar attı seni buraya?" diye sordu. Taha "Kitabı bitirdim de onu anlatmaya geldim." diye cevap verdi. Az önceki İstanbul şivesini konuşurken yüzünde oluşan ifadeye benzer bir ifadeyle konuşuyordu şimdi Taha. Sonraki birkaç dakika Taha'nın kitabı anlatmasıyla geçti. Taha sözünü bitirdiğinde Kerim Bey memnun bir ifadeyle başını sallayıp "Bugün oğlum bana şehirden kitap gönderdi." diyerek ayağa kalktı sonra oturma odasını boydan boya kaplayan demir kitaplığa yürüdü. Elini daldırıp birkaç kitap çıkardı ve bir süre kapaklarına bakındıktan sonra turuncu kapaklı bir kitabı Taha'ya uzattı. Taha kitabın ismini okudu: Kürk Mantolu Madonna. Taha teşekkür ettiğini bakışlarıyla anlattı. Sonrasında aniden "Peki Kerim Emmi, şehir nasıl bir yerdir?" dedi. Kerim Bey, Taha'nın amacının en başından beri şehre gidip okumak olduğunu bilirdi. Bir kere Taha'nın babasına Taha'nın okula gitmesi gerektiğini belirtmişti. Babası da "Oğlum da benim gibi başarılı bir çiftçi olacak. Onun aklını karıştırmayın." deyip sonraysa adamı adeta evden kovmuştu. Bundan sonraki birkaç gün boyunca resmen fırtınalar kopmuştu evlerinde. Ve bu olay da herkes tarafından duyulmuştu. Bu nedenle Kerim Bey'den çok korkarlardı. Kerim Bey, Taha'nın sorusunu savuşturarak "Neyse, geç olmuş hadi git evine yavrum babanlar seni bekliyorlardır." dedi. Taha saate baktı, gerçekten doğrudu. Saat altıya çeyrek vardı. Yemek saatine az kalmıştı. Taha ayağa kalktı. Mavi koltuk gıcırdadı. Kerim Bey de koltuğundan kalktı. "Gelecek hafta seni yine bekliyorum Taha'cıgım" dedi. Taha başını sallamakla yetindi.

Eve yetişince hemen küçük kardeşi Elif'in yüzüne büyükçe

bir öpücük kondurdu. Sonra da Elif'i kucağına alıp sofraya oturdu. Yemek çok sessiz geçiyordu. Babası sanki ailenin utanç kaynağına bakıyor gibi bakıyordu yer sofrasında oturan Taha'ya. Taha kafasını yemeğinden kaldırıp annesine baktı. Annesinin yüzü şefkatliydi. Taha'ya sevgiyle gülümsedi ve "Hadi yavrum, ver Elif'i de yemek yedireyim." dedi. Taha, Elif'i annesinin yanına bırakmak için bir hareket etmişti ki aniden yeleğinin iç cebinden bir şey kaydı. Şimdi turuncu kapaklı kitap yerde tüm masadan görülecek şekilde duruyordu. Taha kitabı almak için bir hızlı bir şekilde yere eğildi. Fakat hareket edemedi. Babası onu kulağından tutmuştu bile ve odasına sürüklüyordu. Taha'yı odasına itti ve kapı Taha'nın üstüne kilitlendi.

O gece Elif odaya gelene kadar yani kapı açılana kadar düşünmek için çok zaman buldu. Aslında ona çok zaman gerekmemiştir. Hep aklında olan ama bir türlü cesaret edemediği planı bu gece gerçekleşecekti. Gece Elif'i odaya getirdiklerinde uyuyor numarası yapacaktı ve bu nedenle kapıyı kilitlemeyeceklerdi. Sonrasında Taha babasının ve annesinin uyuduğundan emin olunca kaçacaktı. Hemen yün yatağına girdi. Yaptığı planı düşündükçe alnından soğuk terler iniyordu. Aslında zaten korkmalıydı. Altı üstü 12 yaşındaydı ve büyükşehirde nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Bu düşüncelerinden arınmaya çalışırken bir kilit sesi geldi ve kapı açıldı. Taha gözlerini kapatıp odayı dinledi. Elif yatağına girdi. Kapı kapanmış ama bu sefer kilit sesi gelmemiştir. Kapı sesinden sonra bir çift ayak sesi uzaklaştı, uzaklaştı ve durdu. Sonrasında tüm evin elektriğinin kapandığını belirten şalter sesi duyuldu ve bu sefer iki çift ayak sesi yan odaya girdi. Yarım saat kadar sonra babasının ve annesinin horultusu duyulmaya başlandı.

Taha olabildiğince sessiz bir şekilde yatağından kalktı. Odanın içinde ilerleyip kardeşi Elif'in yanağına büyük bir öpücük kondurdu. Sonra yavaşça tekrar doğruldu. 12 yılın verdiği ustalikle gıcırdayan tahtalara basmamaya çalışarak kapıya geldi. Kapıyı açtı koridor boyu ilerledi. Kapıya geldiğinde bir eksik fark etti. Ne okula kaydolmak için bir kimliği ne de otobüse binecek parası vardı. Aceleyle geri döndü. Yatak odasının kapısını araladı. Odada yavaşça ilerledi.

Babası kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giymişti. Bunu hemen anladı. Çünkü komodinin üstünde pantolon ve bir gömlek vardı. Taha hızlıca ilerleyip elini babasının pantolonunun arka cebine daldırdı. Deri cüzdanı yeterince kavrayınca elini geri çekti. Cüzdanı açıp kimliğini çıkardı. Sonraysa yaklaşık 200-300 liralık banknotlar çıkardı, hepsini iç cebine yerleştirdi. İşini bitirince cüzdanı ve pantolonu üst üste komodine yerleştirdi. Geri dönüp yürümeye başlayınca aniden bastığı bir tahta yüksek sesle gıcırdadı. Kafasını büyük bir korkuyla çevirdi ve korkusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Babası uyanmıştı. Bunu anlayan Taha hızla kapıya koştu. Sonrasında yayından atılmış bir ok gibi evden fırladı.

Etrafına bakındı, gidecek hiçbir yeri yoktu. En iyisi şehir meydanına gidip otobüse yetişmekti. Sol tarafına doğru koşmaya başladı. O kadar heyecanlıydı ki arkasından babasının ve motoru zorlanan bir aracın sesini duyabilmesi için uzun bir zaman gerekti. Şimdi babası ve tarlada çalışan birkaç adam peşinden geliyordu. Taha daha da hızlandı eğer hızlanmazsa traktörle daha hızlı olan babası onu yakalayabilirdi. Ama anlaşılan öfkeden gözü dönmüş babası bunu düşünemeyip traktörden inip koşarak peşine düşmüştü. Taha hızlandı, meydanı görebiliyordu. Otobüs yerinden hareket etmişti ve gidiyordu.

Taha rota değiştirdi. Şimdi herkesin kafasını karıştırarak zikzaklar çizerek koşuyordu. Zifiri karanlığı fırsat bilerek bir köşeye saklandı önce. Balıklıgöl geldi aklına o an. Oradaki Urfa Kalesi. Babası anlatmıştı ona bu hikayeyi ve ağzı açık bir şekilde dinlemişti babasından. Aynen o kale gibi dimdik durmalıydı. Ateşin suya dönüşüp kötülüğü yok ettiği gibi gece de siyah bir çarşaf gibi onu örtmeliydi. Köşeye gelince aklına bir şey geldi. Kerim Amcanın evine geldiğinde bisikletini orada unutmuş geç kaldığı için hemen eve koşmuştu. Kafasını çevirince bisikletini unuttuğu yerde gördü.

Hemen bisikletin kilidini açtı, bisikletine bindi, sürdü sürdü... Hiç arkasına bakmıyordu. Uzunca bir süre yol aldı. Zaman durmuştu. Yorulmuştu. Kimsenin peşinden gelmediğine emin olunca bisikletten inip yere oturdu. Düşünmeye başladı; yarın sabahki otobüs seferini beklemeliydi ama yatacak bir yere ihtiyacı da vardı. Tam o

sırada duyduğu bir sesle kafasını kaldırdı. Gözlüklü bir adam evin kapısından ona bakıyordu. “İyi misin çocuk?” dedi adam. Taha “Çocuk” lafına sinirlense de “İyiyim” diyerek cevap verdi. Adam “Neden evde değilsin bu saatte?” diye sordu. Taha soruyu savuşturarak “Benim Urfa’ya gitmem lazım.” dedi. Adam gülümseyerek “Ben de oraya gideceğim.” dedi. Doğruyu söylemek gerekirse bu durum şu anda Taha’yı hiç ilgilendirmiyordu. Taha bir ses duydu. Bir grup köylü sesi. Hepsi de bir çocuk hakkında konuşuyorlardı. Yakalarlarsa babası tarafından ödüllendirilecekleri çocuk. Taha, başka şansının kalmadığını anlayınca adama olayı anlattı kısaca. Adam çocuğa baktı. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Kararlı bir tavırla “Hadi, gidiyoruz.” dedi. Taha ne olduğunu anlamadı.

Beş dakika sonra ikisi de kapının arkasında bekliyorlardı. Adam evinden bir sırt çantası almıştı. Bir insan kalabalığı her yerde Taha’yı arıyordu. İkisi de kapıya yapışmış dışarıyı dinliyorlardı. Bir süre sonra ses bitti. Adam kafasını salladı. Hızla dışarı çıktılar. Adam “Koş” diye bağırdı. Aynı anda ikisi de koşmaya başladı. Koşarken Taha daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti. Sanki uçuyor gibiydi. Rüzgar yüzünü yalıyor, saçını havaya kaldırıyor. Daha da hızlandı. Sonsuzluğa gidiyor gibiydi ki aniden tökezledi ve gözleri kapandı.

Taha yere düşmüştü kendini topladı. Kısık gözlerle önce Yaslıca’ya sonra da Fırat’a baktı. Artık hepsi onun için bir anı olacağına benziyordu. Doğrusu bunu çok istiyordu. Sırtını her zaman kitap okumak için geldiği ağaca dayamıştı. Tam bunları düşünürken bir çalı hışırtısı duydu. Arasından daha dün gece tanıştığı adamı gördü. Adam Taha’nın uyanıp uyanmadığından emin olmaya çalışıyor gibiydi. Taha doğruldu. Adam da çalılardan arasından çıktı. Taha’ya soran gözlerle bakıyordu. Doğrusu Taha’nın sorulacak daha çok sorusu vardı. Hemen aklında ki soruları adama bir bir yöneltti. “Nasıl buraya geldik, saat kaç, otobüse gidelim mi, ne zamandır buradayız, gece babamlar buradan geçti mi?” bu sorulardan birkaçıydı. Adam sanki sorularla değil de ağır yüklerle karşı karşıyaymış gibi bir hale büründü. Sonra bir solukta çoğunu cevapladı: Taha yolda gelirken düşmüş ve bayılmıştı sonra adam onu buraya taşımış ve burada gizlenmişti. Saat otobüsün sabah seferi için geçti ve akşam giderlerse

yakalanabilirlerdi. Bu nedenle otobüslerin gece seferini beklemeleri gerekiyordu. Sadece bir gece burada yatmışlardı. Taha her bir cevabı birbirinden çok merak ediyordu.

Adam konuşmayı bitirdiğinde Taha'ya bakıp "Aç mısın?...Şeyy... Senin adın neydi?" dedi. Taha adamın yüzünden utandığını anlıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse kendisi de aynı şekilde utanıyordu. Kendine bu kadar yardım eden bu adamın ismini bilmiyordu. Utançla "Taha" deyip sonra soran gözlerle baktı Taha. Adam "Ben Rasim, buraya Fırat Nehri'nin resimlerini çekmek için geldim. Bir fotoğraf stüdyosunda çalışıyorum. Bir müşterimiz için Fırat'ın resimlerini çekmek diye geldim." dedi. Taha sadece başını aşağı ve yukarı sallamakla yetindi. Rasim konuşmayı devam ettirmek istiyor gibi görünüyordu. Hemen "Bence bir hayalinin, yani bir amacının olması güzel... Mesela ben de çok ünlü bir gazeteci olmak istiyorum." dedi. Taha "Güzelmış" dedi gülümseyerek.

Konuşmalarını bir ses duyup böldüler. Arkalarına döndüler. Çalı hışırdıyordu. İkisi de nefesini tutup beklemeye koyuldu. Bir süre sonra çalıda küçük bir kafa görüldü. Küçük beyaz bir köpek kafasıydı bu. Rasim köpeği kucağına almak için dizlerinin üzerinde yürüdü. Köpek hemen Rasim'in büyük ellerinden kaçıp Taha'ya koştu ve kucağına yerleşti. Taha kaldırmaya çalıştı. Fakat Taha'ya büyük gözlerini dikip izlemeye başlayan köpek kalkmak istiyor gibi görünmüyordu.

Taha köpeği boş verip konuşmaya başladı. "Şuradaki ormana gidelim oradan merkeze gitmemiz gerek, benim çok önemli bir işim var. Sonra tekrar buraya döner gece de otobüsle gideriz. Yüzme biliyor musun? Çünkü Fırat'ı yüzerek geçmemiz gerek." dedi. Rasim şaşkın bir bakış attı. Taha sorularını çok hızlı sorduğunu düşündü. Rasim "Tamam gidebiliriz ama gizlice gitmemiz gerek. Bu arada evet ben yüzmeyi 6 yaşımdan beri biliyorum." dedi. Taha Rasim'in yüzüne baktı, sarı saçlarını süzdü. "Acaba kaç yaşında?" diye düşündü. Rasim boğazını temizledi "Tamam hadi gidelim. Ama önce çantamdan bir şeyler alıp atıştıralım." dedi.

Az sonra ikisi de ağacın yapraklarının gizlediği yerin dışına çıkmışlardı. Bir şeyler yemişlerdi. Köpek de karnı doymuş bir şekilde

gölgede uyuyordu. Yüzüne bakılırsa halinden memnundu. Rasim sırt çantasını, Taha ise kimliği ve paraları köpeğin yanına bırakmışlardı. Yürüyerek Fırat Nehri'ne ulaştılar. Önce Rasim atladı. Hızlıca yüzerek karşı kıyıya geçti. Eliyle onu çağırırdı. Taha suya dalınca yüzünü buruşturdu. Kitap! Kitap cebindeyken girmişti suya. Sanki su onun karnına doluyormuş gibi hissetti. Bu duyguyu her pişmanlığında hissederdi. "Olabilir." diye düşündü Taha. Kerim amcasının ona verdiği tüm kitaplar yerine dönmüştü. Bu düşünceyle daha da artan kitabı yerine ulaştırma isteğiyle kulaç atmaya başladı. Kıyıya yetişti. Kafasını sudan çıkardı. Rasim'in elini uzattığını görünce o da uzattı elini. Ağırlığını, eğilen uzun boylu adama vererek sudan çıktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra korkuyla elini cebine daldırdı. Bir süre cebini karıştırdıktan sonra elini çıkardı. Elinde ıslak turuncu bir havluya benzeyen bir şey tutuyordu. Biraz dikkatli bakınca aslında bir kitap olduğu anlaşılıyordu. Taha sayfalarını açmaya çalıştı. Her bir sayfası sırlıslıklamdı. Rasim'e baktı çaresizce. Rasim:

-Ne yapacağız, diye sordu. Taha ise kararlı bir tavırla:

-Ben her zaman kitapları sahibine teslim ederim, bu sefer de edeceğim, dedi. Rasim başını salladı ve yürümeye başladılar.

Yarım saat yürüdükten sonra Rasim ve Taha Kerim Bey'in evinin bulunduğu sıranın arka tarafındaydılar. Her birinin bahçesi taş duvarlar ile kaplı olan evler duvarlarının arkasında çok ışık almayan güzel bir boşluk bırakıyorlardı. Rasim ve Taha sol tarafı taştan, sağ tarafı ağaçtan oluşan sokakta yürüyorlardı. Taha ses çıkarmadan yürüdükçe Rasim kaybolduklarını söyleyip duruyordu. Taha aniden durdu ve iki katlı yeşil eve doğru baktı. Eliyle Rasim'i çağırırdı. Rasim'e "Şu iki katlı yeşil evi gördün mü?" diye sordu. Rasim başını salladı. Taha devam etti "Benim o evin bahçesine girmem gerek. Ama bunun için duvarın üstüne çıkmam gerek. Beni yukarı kaldırebilir misin?" Rasim "Evet, tabii ki bunu yapabilirim" dedi. Taha yine sadece kafasını sallamakla yetindi.

İki dakika sonra Taha Kerim Bey'in bahçesindeydi. İlerledi. Kapının önüne geldi. Kerim Bey'e geçen seferki gelişini düşündü. Mutluydu, ne yaptığını biliyordu, kendinden emindi ama şimdi tam tersi

bir halde buradaydı. Gözünden bir iki damla yaş süzüldü. Bu yaşları parmaklarıyla beceriksizce sildi. Kerim amca'sının onu göreceği son anda ağlamayacaktı.

Kapıyı tıklattı. "Geldim" dedi kibar İstanbul beyefendisinin sesi. Kapı bir tıkırtıyla açıldı. Taha'nın Kerim amca'sı orada, tam karşısında duruyordu. Göz göze geldiler. Taha, Kerim Amca'sına sarıldı. İmkanı olsa bir yıl boyunca öylece durabilirdi. Sonra ikisi de birbirlerini bıraktılar. Kerim Bey'in de Taha'nın da gözleri dolmuştu. Yağmaya hazır bir buluttu sanki. Taha "Ben Urfa'ya gideceğim. Orada okula gideceğim. Merak etme beni Kerim Emmi." dedi. Kerim Bey "Buraya gelmemeliydin, seni her yerde arıyorlar. Baban seni bulana tarladan hisse verecekti." dedi. Sonra ekledi "Buraya niye ve nasıl geldin?", "Kitabı size vermek için arkadan geldim." dedi Taha ve burnunu çekti. Kerim Bey "Kendine dikkat et büyükşehirde. Görüşürüz yavrum." dedi. Taha başını salladı ve sadece "Teşekkürler" kelimesi çıktı ağzından. Başıyla onu selamladı ve bahçeden bir sandalye çekip üstüne çıktı, duvara tırmandı ve atladı. Gözden kaybolmuştu. "İyi şanslar!" diye mırıldandı Kerim Bey tekrardan "İyi şanslar!"

Taha duvardan indiğinde Rasim ona bakıp "Nasıl gitti?" diye sordu. Taha "İyiydi" diye kısa bir cevap verdi. "Hadi gidelim" diye de ekledi. İkisi yürümeye başladı. Yol boyunca ikisi de sessizdi, tek kelime bile etmediler. Bir saat önceki yerlerindeydi ikisi de. Taha yine köpeği okşamaya koyuldu. Köpeğin adını "Pamuk" koymaya karar verdi Taha. Gece yarısına birkaç saat kala birkaç kişi oturdukları yerden geçti. Taha için koyulan ödül hakkında hararetili hararetili konuşuyorlardı ve fısıltılardan anlaşıyordu.

Zamanın su gibi aktığının farkına vardıklarında önemli eşyalarını sudan nasıl geçirecekleri hakkında düşünmeye başladılar. En sonunda kararlarını verip birkaç ölü ağaçtan dal topladılar. Yeteri kadar dal bulununca tarlaların birinden bir ip bulup bağladılar. Artık geçici bir sala sahip olmuşlardı. Salı yanlarına aldılar. Rasim kamerasını çıkarıp ışığını açtı. Saat 11'e kadar sohbet edip bir şeyler atıştırdılar.

Bir süre sonra Rasim'in aklına çok mantıklı bir soru geldi. Taha bunu düşünemediğine şaşırmişti. "Bir köy dolusu insan onu yakalamaya çalışırken nasıl şehir merkezine girip de otobüse binecekler-

di?" Taha hiç düşünmeden hızlıca cevapladı "Otobüs karşı kıyıda ara veriyor. Eğer zamanı denk getirebilirsek otobüse kolayca binebiliriz." dedi. Rasim başka şansları olmadığını düşünerek başını salladı.

Saat gelince salı suya bırakıp üzerine Taha'nın yeleğini ve Rasim'in sırt çantasını yerleştirdiler. Taha yeleği olmadan Eylül rüzgarında üşüyordu. Rasim suya dalıp karşı tarafa geçince Taha eşyaları Rasim'in yanına yolladı ve önemli eşyalar ıslanmadan yerine ulaştı. Taha tam suya dalacakken bir şey unuttuğunu fark edip ağaca geri döndü. Pamuk'u ağaçta unutmıştu.

Tam ağaca girecekken bir ses duydu. Kafasını çevirince Elif'i gördü, şaşırıldı. Ne işi vardı burada? Elif'e doğru yürüdü. Yere diz çöküp Elif'e sarıldı ve sarı saçlarını okşayarak onu öpmeye başladı. Belki de bu kardeşini son görüşü olacaktı. Tam o sırada bir ses duydu ve kolunu bir şey yakaladı. Kafasını kaldırıncı babasını gördü. Şeytani yüzünde bir gülümseme vardı. Demek ki onu yakalamak için en zayıf noktası olan kız kardeşi Elif'i kullanmıştı. Babası şeytani gülümsemesiyle ona bakarak onu eve doğru çekmeye çalıştı. Taha kurtulmaya çalışsa da nafiye. Hiçbir işe yaramıyordu. Taha "Bırak beni, bırak beniii" diye bağırdı. Tam o sırada bir şey oldu ve Taha'nın babası Taha'nın az önceki bağırışından daha da sesli bir şekilde çığlık attı ama sanki o kolunu tutan birinden kurtulmaya çalışıyor gibi değil de acı çekiyormuş gibiydi.

Babası kolunu aniden bırakınca Taha yere düştü. Karşısına baktı ve Pamuk'u gördü. Pamuk, dişlerini Taha'nın babasının bacağına batırmıştı. Pamuk dişlerini çıkardığında babasının bacağından kan akmaya başladı ve yere yığıldı. Taha Pamuk'u kucakladı ve Fırat Nehri'ne doğru koştu. Pamuk'u suya fırlattı. Köpek de aynı Taha gibi yüzerek karşıya geçti. Üçü de arkalarına bakmadan bir bilinmezliğe doğru koştu, koştu, koştu

Taha'nın anlattığı karşı kıyıdaki durağa yettiklerinde şoförün sesi duyuldu "Son çağrı" tam o anda bir şey oldu, Pamuk otobüs kapısının yuvasına atlayıp havladı. Böylece kapının kapanmasını engellemiş oldu.

Taha ile Rasim içeri atladılar. O sırada Pamuk da kapıdan çekildi. Taha ve Rasim şoförden yüz kere özür dileyerek bilet parasını ödeler. Birbirinin yanında olan iki koltuk buldular. Rasim cam kenarına oturup resimler çekmek istedi. Oturdular. Rasim konuşmaya başladı. Yine sorularını art arda sıralayan Rasim'in bir sorusunu bile duyamayan Taha derin bir uykuya daldı. Uyandığında hayalini kurduğu yere sonunda gelmişti ve ona göre eski hayatı bitmiş ve yeni hayatı başlamıştı. Sonrasını öğrenmek ister misiniz?

Taha 12 yaşında bir okuldan burs kazandı, 13 yaşında okumasını engelleyen ailesini şikayet edince kendisi de kardeşi de ailesinin elinden alındı, 14 yaşında kardeşiyle beraber bir aile tarafından evlat edinildi, 15 yaşında Ankara'da özel çocuklara daha iyi eğitim vermek için kurulan bir dernekten burs aldı, 16 yaşında Ankara'da yaşayarak gerçekten sevdiği üvey ailesinden ayrıldı. 17 yaşında Cambridge Üniversitesine girmeye hak kazandı. 24 yaşında ünlü bir holdingin temelini attı. 28 yaşında evli ve iki çocuk babasıydı. 34 yaşında holdingi geniş bir ağa yayıldı ve şimdi hepiniz Fırat'ın bağrından kopan Taha'yı Fırat Holding sahibi olarak tanıyorsunuz. Eğer Taha babasının ona uyguladığı baskının karşısında diz çökseydi şimdi siz onu tanımayacaktınız bile. Eğer kendi fırsatınızı kendiniz yaratmazsanız ortaya atılmış hazır fırsat bulamazsınız.

Bir Rüyanın İzinde

Sude Naz ÇİÇEK

Çamlıdere İmam Hatip Ortaokulu - 6/A

1984 yılı Haziran gecelerinin 22. günüydü. Kavruk teni ve yeşil gözleriyle dünyaya merhaba diyen bir erkek çocuğu belirdi. Bu sevimli çocuk ailesinin ilk göz ağrısıydı. Adını Bâki koydu annesi.

Çocukluğunda sabırsız, atılgan, tuttuğunu koparan bu çocuk, Diyarbakır sokaklarını şenlendiriyordu. Oyun oynamaya, koşmaya, eğlenmeye çok düşkün olan bu çocuk aynı zamanda çok da sevimliydi. Babası, Bâki'nin bu aceleciliğini, sabırsızlığını aşması için 5 yaşlarındayken devrin meşhur bakır ustası İbrahim Halil'in yanına çırak olarak emanet etmişti. Tabii bakır ustasına emanet ederken "Eti senin kemiği benim!" demeyi de ihmal etmemiştir.

İlkokula kadar burada işi biraz olsun öğrenmesi için bırakmıştı babası. 7 yaşına geldiğinde okul saatleri dışında çalışmaya devam ediyordu. Usta İbrahim Halil, bu sevimli çocuğu yeri geldi çok sevdi yeri geldi onun kulaklarından çekti. Ustası onun çok özel bir çocuk olduğunu biliyordu. Böylece usta ve çırak arasında güçlü bir bağ oluştu. Ustasına büyük saygı duyan Bâki, onun lafını her zaman dinliyordu. Ustası zamanla Bâki'deki hoyratlığı yavaş yavaş götürüyordu. Bakır seslerinin tıngırtısından çok hoşlanan çırak, bir ömür boyu bu mesleği sürdürmeyi düşledi.

Günlerden bir gün ustasının dükkânda olmayışını fırsat bilen Bâki bakır tencereleri yontmaya ve desenler vermeye başladı. Başladığı işi yarım bırakmayı sevmeyen Bâki tam da şekil vermeye çalışırken tokmağı başparmağına vurdu. Acı içinde kıvranan Baki ne yapacağını bilemedi ve parmağına buz koymak geldi aniden aklına.

Ustası da kısa zaman sonra geldi ve ondaki kaygı dolu bakışlar gözüne çarptı. Ustası çırağına:

-Hayırdır, bir şeyin mi var? Betin benzin solmuş, dedi.

O da kaçamak cevaplar vermeye başlayınca ustası bir aksilik olduğunu anladı ve o anda Bâki'nin parmağındaki şişliği fark etti.

Ustasına olanları anlatan çırağa sevgi dolu gözlerle baktı ve dedi ki:

-Evladım, daha bu işin püf noktasını kavramadan hemen de sabırsızca işe koyulmuşsun ama sakın ol ve benim tecrübelerime güven. Ben inanıyorum ki sen çok başarılı bir usta olacaksın, yeter ki sabırlı davran.

Ustasının bu öğütlerine ve moral vermesine çok sevinen Bâki teşekkür etti ve bundan sonra aceleci davranmayacağına dair söz verdi.

Zorlu çıraklık safhasından sonra kalfalığı da geçen bu zeytin gözlü genç, artık ustalığa yelken açmıştı. Türlü türlü bakır taslar, çaydanlıklar, fincanlar yapan Bâki, artık ustasının koltuğuna göz dikmişti.

Evlenme çağına yetiştiğinde, ustası onu kendi yeğeni ile nişanlayıp evlendirdi. Zeliha ile evlenen Bâki; çalışkan, başarılı ve çokça sevilen birisi olmuştu. Bu evliliklerinden doğan Dilan isminde bir kız çocuğu dünyaları olmuştu bu mutlu çiftin. Annesine çok düşkün olan Dilan babasına da her zaman ilgi duymuştu. Ailenin ikinci çocuğu da Dilan'dan üç yıl sonra dünyaya gelmişti. Babası, kendisine benzeyen bu oğlana çok sevdiği İbrahim Halil ustasının adını vermişti.

Abla kardeş tüm çocukluklarını birlikte geçirmişler ve birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. İki de birbirinden meraklı birbirinden gizemliydi. Mahallenin en ücra köşelerini birlikte dolaşıp geç saatlere kadar oyun oynuyorlardı.

Abla kardeş aynı okula gidiyordu ve öğrenmeye âşık, araştırmaya, incelmeye, gezmeye de çok meraklıydılar. Babaları da yeni bir bakırcı dükkânı açıp Diyarbakır çarşısında adından söz ettiriyordu.

Ara ara babasının bakırcı dükkânına giden İbrahim Halil orada hoşça vakit geçiriyordu ve hiç anlamıyordu akıp giden zamanın nasıl geçtiğini.

Derslerinde de oldukça dikkatli ve azimli olan bu çocuk, iş birlikli çalışmaktan ziyade bağımsız çalışmayı yeğliyordu. Öğretmenleri ve arkadaşları da ondaki bu sırlı ruh halini fark etmişlerdi bile.

Günlerden bir gün İbrahim Halil, Türkçe dersinin bir metninde Evliya Çelebi'nin at üstünde birçok yeri gezdiğini işitir. Günümüzden 400 yıl önce yaşayan bu âlim ve seyyah onda müthiş bir merak ve ilgi uyandırmıştı. Bir anda kendisini Evliya Çelebi'nin yerine koydu ve ders esnasında zamanda yolculuğa dalıp gitti. Öğretmenin verdiği ilginç bilgileri sorgulamayı ve Seyahatname adlı eseri araştırmayı kendine bir ödev bilmışti.

O gün Türkçe dersinin teneffüsünde öğretmenine, Evliya Çelebi hakkında araştırma yapacağını söyledi ve hangi kaynakların daha güvenilir olduğunu sordu. Öğretmeni ona çeşitli belgeseller izlemesini ve merak ettiği şehirleri bu şekilde daha ilgi çekici şekilde kavrayacağını söyledi. Ablasını da merakına dâhil edip Evliya Çelebi'yi ve Seyahatname adlı eseri inceleyeceklerini planladılar. İşte başlamıştı macera ve merak denizine atılmışlardı kendilerini çoktan.

İbrahim Halil, bir günün gecesinde rüyasında Evliya Çelebi'yi görür ve o gün araştırdığı peygamberimiz ile Evliya Çelebi arasındaki rüya kıssası aklına gelir. Çok heyecanlanan ve ürperen İbrahim Halil, asıl memleketi olan Şanlıurfa ile ilgili şeyler duyar. Ama tabii rüyayı pek de hatırlayamaz. Evet, işte yeni bir merak konusu uyanmıştı bile. Şimdi de sıra Evliya Çelebi rehberliğinde Şanlıurfa idi. İnternet ortamında ve kütüphanedeki ansiklopedilerde Şanlıurfa'yı araştırdı ve ablası da ona yardımcı oldu. Ama başka bir yol denemek istiyordu. Babasının da son zamanlarda Diyarbakır'da işleri pekiyi gitmiyordu ve ekonomik anlamda buhranlı günler yaşıyorlardı.

İbrahim Halil, babasına yaz tatilinde Şanlıurfa'ya gezmek için gitme teklifini ilettili. O da oğluna güzel bir karne getirmesi şartı ile "evet" dedi. O da son sınavlarına başarı ile hazırlanıp sene sonunda "takdir belgesi" getirdi. Yaz tatilinin başladığı günün ertesinde ba-

vullarını hazırlayıp otogara doğru yol aldılar. Şanlıurfa'da da İbrahim Halil'in dedesi ve ninesi ikamet ediyordu. Dedesi ile buluşacak olmanın heyecanı ile yolda hiç uyumadı ve yol boyunca etrafı meraklı gözlerle seyretti. Çünkü Urfa artık onda adeta bir esrarengiz olmuştu. En sonunda Urfa'ya gelmişlerdi ve dedesi de onları otogarda karşılayıp Eyyübiye ilçesine doğru götürdü. Her yere çok dikkatli gözlerle bakan torununa, dedesi bir sürü hikâye anlatacağını söyledi.

Ablası da onun gibi çok meraklıydı ama pek de belli etmek istemiyordu. Heyecanını içinde saklıyordu. Eve vardıklarında Urfa'ya has tepsi kebabını mideye indiren İbrahim Halil, bir an önce dışarı çıkıp kendince keşiflerde bulunmak istiyordu.

Günlerden bir gün tek başına evden çıkıp mahallede dolaştı ve aynı yoldan geri döneceğini düşünüp uzaklaştı. Yorulmasına rağmen Haşimiye Meydanı tarafına gelen İbrahim Halil aynı Diyarbakır Bakırcılar Çarşısı gibi Urfa'da da böyle bir çarşının var olduğunu kendi gözleri ile gördü.

Bir bakıcı ustasını izlemeye koyuldu ve çıkan o tıngırtıya kulak kabarttı. Babası geldi aklına birden. O da bir tabure kapıp oturdu bakırcı ustasının yanına. Bir hoşbeş ettikten sonra kendini tanıttı İbrahim Halil. İşin püf noktalarını soran bu gizemli çocuğa, usta tatin edici cevaplar verdi ve o da mutlu hissetti. Ara sıra babasının tezgâhına gidip onunla vakit geçirdiğinden de bahsetmişti o ustaya. Usta da işini kuyumcu titizliği ile ifa ederken türküler mırıldamaydı da ihmal etmiyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamayan bu gizemli çocuk birdenbire ürperdi, üşüdüğünü fark etti. Dışarı bir bakış attı ve akşam olduğunu anladı. Usta ile tanıştığına çok memnun olan ve içinde kelebekler uçuşan İbrahim Halil, bakırcı dükkânından ayrıldı.

Akşam olmasına rağmen yine yeni yerler görmek istiyor ve bu amaçla Balıklıgöl'e doğru ilerliyordu. Rüyalarındaki mekânlara ulaştığı hissine kapıldı ve birden o anın gerçek olup olmadığını bile düşündü. Ney sesi eşliğinde tarihi yapıları, tutkulu gözlerle gözlemledi. İçinde bir huzur da duyuyordu, uzun zamandır içinde beslediği gizemleri artık gözünün önündeydi. Artık hava iyice kararmıştı ve

korku içinde eve dönmesi gerektiğini düşündü. Babası geldi aklına ve onun kızacağına da tahmin ediyordu. Balıklıgöl'ün dergâhından ayrılırken bir şenlik havası sezdi ve işte bu sıra gecesiydi.

Yine kendini tutamayıp sesin geldiği yöne doğru yol aldı. Davul zurna sesleri eşliğinde insanların halaylarına, uzun havalarına şahitlik etti. Çiğ köftenin içindeki isot kokusu da buram buram burnunu sızlatmıştı.

Saat daha fazla geç olmadan evine gitmeliydi artık. Çünkü babası çoktan küplere binmişti bile. Geldiği yolları pek de hatırlayamayan İbrahim Halil hisleri ile sokakları adımlıyordu. Nihayet evinin sokağına gelmişti ve tedirgindi. Eve doğru koşar adımlarla ilerledi ve babasını evin önünde telefonla konuşurken buldu. Babası onu görür görmez sarıldı ve öptü. Dedi ki:

-Oğlum neredeydin? Meraktan çatladık, başına bir şey geldi diye ödümüz koptu.

Tabii bir yandan da kızgındı ona.

İbrahim Halil de babasına, merakına yenik düşüp evden bir başına çıkıp çok ilgisini çektiği Urfa'nın güzel mekânlarını keşfetmeye gittiğini söyledi.

Babası bu anlamlı cevap üzerine ses tonunu değiştirip ona bir kez daha sarıldı ve gurur duydu.

Hatta oğlunun bu merakına ortak olup birlikte gezmelerini teklif etti.

Oğlu da bu anlamlı öneriye yeşil ışık yakıp hemen o günün ertesinde ablası Dilan'ı da alarak farklı mekânlara gitmek istediğini söyledi.

Eve geldiklerinde dedesi de çok telaşlıydı ve torununu görür görmez boynuna sarıldı.

Bu yorgun ihtiyar, torununa Şanlıurfa ile ilgili bazı kıssalar anlatacağını söylemişti. Yine rehberleri Evliya Çelebi'ydi. Dede ve torun televizyonda yayınlanan Evliya Çelebi'nin Şanlıurfa hakkındaki gözlemlerini seyrettiler. Aklında şimşekler çakan İbrahim Halil, Evliya

Çelebi önderliğinde ve harita eşliğinde gezilecek yerleri belirledi. Tabii bir yandan da içten içe, dedesine artık bundan sonra Urfa'da yaşamak istediğini dillendirdi. Dedesini ve ailesini ikna etmesi gerektiğini düşündü. Babası ve dedesi ile birlikte bir mekân üzerinde durdular. İşte bu mekân tarihin sıfır noktasıydı yani Göbekli Tepe'ydü. İçinden dedi ki:

-Bilinen ilk insanlar burada yaşamışlar. İşte, Urfa'ya yakışan da buydu, bu özel şehir insanlığın da başlangıç noktasıydı.

Gezilecek yerleri sıraya koyan bu meraklı topluluk, peygamberler tarihine de parmak basmışlardı. Hazreti İbrahim ve Hazreti Eyüp'ün de yaşadığı şehirdi Şanlıurfa. Hazreti İbrahim'in kisasını dedesinden dinleyen İbrahim Halil, oldukça şaşırmişti.

Nemrut adındaki zalim bir hükümdar, İbrahim'i kalenin aşağısında bulunan ateşe atmıştı. Çünkü İbrahim putlara tapmamıştı. Ama Allah'ın yardımıyla oradaki ateş göle, odunlar da balığa dönüşmüştü. Ayrıca balıklar da kutsal sayıldığı için yenmiyordu. O güzel peygamber İbrahim'in dünyaya geldiği ve annesinin de onu muhafaza ettiği mağara bu topraklardaydı. Ayn-ı Zeliha Gölü'nden de bahseden dedesi, mırza kahvesinin ne kadar acı olduğunu da tarif etti. Baharatçılar Çarşısı ve hanlar hakkında da bilgi veren dedesi, Evliya Çelebi'den aldığı bu müthiş bilgileri torununa aktardığı için çok mutluydu. Şanlıurfa'nın kalbi, tam olarak buralarda atıyordu ve kalp atışları şehrin tüm güzide mekânlarında hissediliyordu. Evet, şimdi sıra gelmişti Göbeklitepe'ye.

Şanlıurfa'ya 12 km mesafede bulunan Göbeklitepe insanlığın miladı olarak biliniyor. Orada bulunan devasa taşlarda, insan ve hayvan figürleri çiziliymiş. Aynı zamanda tapınak olan bu ünlü mekâna doğru yol aldılar. Araçtan inip bir sürü merdiven çıktıktan sonra tarihin sıfır noktasına ulaştılar. İlk gördüğünde büyülenen İbrahim Halil ve babası çok şaşırmişti.

“Acaba ilk insanlar, bu kadar ağır taşları buraya o zamanın şartları ile nasıl taşımışlardı?”

Bu soru çerçevesinde babası ve dedesiyle görüş alışverişi yapan İbrahim Halil, çeşitli fotoğraflar çekerek anı ölümsüzleştirdi.

Yine Evliya Çelebi'nin rehberliğinde Harran'a doğru yola koyuldular. Dünyanın ilk üniversitesinin kurulduğu bu eski şehirde, zamanda yolculuğa çıkmış gibiydiler. Bir yandan haritalar açtı bir yandan da İbrahim Halil'in yazdığı kısa kısa notlar. Harran evlerini ilk gördüğünde çok garip karşılayan İbrahim Halil, bu yapıların çok sıcak olduğu için koni şeklinde yapıldığını öğrenince bir hayli şaşırılmıştı. Ama bir filozof edasıyla artık şaşırılmaya alışmıştı ve olması gereken de buydu işte.

Evliya Çelebi'nin 17. yüzyılda yaşadığını bilgi edinmiş İbrahim Halil, sanki onu yanı başında hissediyordu. Orada çok güzel vakit geçiren bu meraklı topluluk, artık şehir merkezine doğru geliyordu. Araçtayken Şanlıurfa Kent Müzesi için söz kesilmişti. Bu kadar büyük ve etkileyici olan bu müze yine ilgi uyandırmıştı. İlk girdikleri andan itibaren insan ve hayvan figürlerinden oldukça etkilenmişlerdi. Çünkü hepsi çok gerçekçiydi, balmumu heykellerine ellerini uzatsalar karşılık verecek gibiydi. Yavaş yavaş oradan da ayrılma vakti gelmişti ve son olarak akşam vakti olması münasebetiyle kaleye çıkıp kaçak çay içeceklerdi. Şanlıurfa'nın akşam sefasını kuşbakışı olarak seyrettiler ve hayallere daldılar. Bir yandan da sıra gecesinden gelen özgün sesleri dinleyen İbrahim Halil, adeta kendinden geçmişti.

Evliya Çelebi, Urfa hakkında şöyle demişti:

-Bu Urfa halkı, garip dostu ve gönül okşayan adamlardı. Gece gündüz misafirsiz yemek yemezlerdi.

İşte burası Şanlıurfa, Halil-ül Rahman bereketi ile bereketlenmiş, her köşesinde başka medeniyetin etkisinin mevcut olduğu çok kıymetli şehir.

İbrahim Halil de merakı ve ilgisi sayesinde düşlerinin peşinden gitti ve onda derin bir iz bırakacak olan bu hoş memleketin sırlarına erdi. Tabii ki bu bilgileri aktaracağı bir albüm de tasarladı ayrıca gezdiği yerleri anlatan bir gezi yazısı tarzında metin de oluşturdu. Bunu her daim saklayacağına dair kendine söz verdi. Babası ve ailesi de onun bu merakına ortak oldular ve artık temelli göç etmeyi iyiden iyiye akıllarına yerleştirdiler. Çünkü babasının işleri Diyarbakır'da çok da iyi değildi son zamanlarda. O da son kararını verip babasının

yanında kalıp Şanlıurfa'da bir tezgâh kuracağını planladı. Tabii bu karara en çok sevinen de İbrahim Halil olmuştu. Artık ömrünün geri kalanının bu şehirde devam ettirecekti.

İlerleyen yıllarda bir tur rehberi olmak isteyen İbrahim Halil, böylece bilgilerini ve tecrübelerini yerli ve yabancı turistlere aktaracaktı.

Gözümdeki Nota

Mehlika ERTÜRK

Hatice Kübra Kız Anadolu İmam Hatip Ortaokulu - 7/A

Adım Dila. 12 yaşındayım ve şu ana kadar hiçbir şey göremedim. Evet, ben görme engelliyim. Artık insanların bana gösterdikleri tepkilere alıştım. Sahte üzölmeler, gülüşmeler, küçümsemeler... Sadece bazıları bana acıyor o da çok nadir.

Görme engelliler okuluna gidiyorum ve bu bana acı veriyor. Yan okuldan gülüşmeler, eğlenceli kahkahalar duyunca içim gidiyor. Aynı zamanda çok sıkılıyorum, hayatımda hiçbir eğlenceli aktivite yok. Düşünsenize; film izleyemiyorum, karikatürlere bakamıyorum ve en önemlisi; ben renkleri göremiyorum. Sadece siyah, başka hiçbir renk yok.

İşte size hayatımı değiştiren, bana hayali de olsa renkleri gösteren, beni hayata döndüren şeyden bahsedeceğim. Başlıyorum...

Sıcak bir Urfa günüydü. Kuru sıcak, ortalığı yakıp kavuruyordu. Ben okuldan yeni gelmiştim. Bugün okulda yeni bir konuya geçmiştik: Müzik. En eğlendiğim ve bugüne kadar en ilgi duyduğum ders bu olmuştu. Öğretmenimiz Derya Hoca, bize şarkılar söylemiş ve müzik enstrümanlarından bahsetmişti. Görmesek de az çok anlamıştım. Hepsinin sesini teker teker de dinletmişti. Aralarında en çok ilgimi çeken ve sesi en güzel olan piyano idi. Gerçekten büyülenmiştim. Çok hoş bir melodisi ve harika bir sesi vardı. Akşam anneme çok hevesli bir şekilde bunu anlattım:

-Anne biliyor musun? Bugün müzik konusunu işledik.

-Ya, harika o zaman. Başka ne yaptınız?

-Derya hoca bize müzik aletlerinden bahsetti. Ama piyano adlı aleti çok sevdim. Harika bir sesi vardı!

-Ah piyano muhteşem bir alettir. Gerçekten çok güzel bir sesi var.

-Anne! Bana piyano açar mısın?

-Tabi, açayım hemen. Nerede benim telefonum?

Annem bana “Mozart” adında bir müzisyenin şarkılarını dinletti. Piyanoya bir kez daha hayran kalmıştım. Hatta annemle dans bile ettik. O gün çok eğlenmişim. Gece uyurken bile içim içime sığmıyordu...

Sabah kalktığımda hala içimde atamadığım bir heyecan vardı. Bu nasıl bir şeydi ki beni bu kadar etkilemişti? Sanki piyanoya âşık olmuşum. Görüntüsünü bilmesem de sesi bana yetmişti..

-Dila, akşam anneannene gideceğiz canım. Bu yüzden yedek kıyafet koydum çantana. Ben hocana söylerim, seni giydiren sonra da servise bindirir tamam mı canım?

-Tamam anne. Anne ben hala piyanoyu düşünüyorum. Gece uyurken bile aklımdaydı. Beni çok etkiledi.

-Hımm. Müziği sevdin o zaman.

-Hem de çok sevdim.

-Hadi servisin geldi! Çıkalım dışarıya

Annem beni servise bindirdikten sonra beni öpüp iyi dersler dedi. Servis arkadaşım olan Ceyda’yla müzik hakkında konuştuk. Okula giderken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım...

-Günaydın çocuklar!

-Günaydın öğretmenim.

-Nasılsınız?

-İyiyiz.

-Bugün hangi konuyu işleyelim? Müziğe devam mı edelim yoksa

kitap mı okuyalım?

-Müziik!

-Ooo! Enerjiye bak. Anlaşılan herkes müziği çok sevmiş.İyi o zaman, müziğe devam edelim;

Bugün sizle şarkı söyleyeceğimiz çocuklar. Dün dinledik, bugünde söyleyeceğimiz tamam mı?

-Peki hocam!

Çok heyecanlanmıştım. Dinlediğim şarkıyı şimdide söyleyecektim. Bu harikaydı!

-Hım. Ne söylesek acaba? Yada ilk önce basit olanla başlayalım o zaman. Başlıyorum, hazır mıyız?

-Eveet!

-Ben söyleyeceğim sizde tekrar edin tamam mı?

- Tamam!

Gün boyu çeşitli çeşitli şarkılar söyledik. Yemen Türküsü, Kavurma Koydum Tasa, Memleketim, Ağaç Türküsü, Gesi Bağları...

Ve herkes de çok güzel söyledi. İlk defa bizim sınıfı bu kadar canlı hissettim. Son ders yardımcımız Tuğba abla benim üstümü değiştirdi. Saçlarımı tekrardan güzelce topladı ve bir toka taktı. Onunla bile müzik hakkında konuştum.

Belki müzik sizi biraz sıkılmış olabilir ama o benim hayatımın rengi... O olmasa gerçekten kendimi bir hiç gibi hissedirim. Bu yüzden beni anlayışla karşılayın.

Okuldan sonra 21 numaralı servise binip anneanneme gittim. Gittiğimde annem henüz gelmemiştii.

-Hoş geldin Dila'm. Gel sarılayım sana.

-Hoş buldum anneanne. Annem nerede?

-O daha gelmedi henüz. Ver ceketini asayım.

-Oo! Benim torunum gelmiş. Hoş geldin Dila

-Hoş buldum büyükbaba.

-Nasılsın? N'aptınız bugün okulda anlat bakalım. Ay Melek, şu klimayı arttır biraz lütfen.

-Bugün sadece şarkı söyledik. Çok güzeldi.

-O nasıl işmiş öyle. Ne kadar eğlenceli

-Evet! Ben de çok eğlendim büyükbaba. Büyükbaba, sen piyanoyu biliyor musun?

-Bilmez olur mu? Büyükbaban gençken çok güzel çalardı, diye lafa girdi Melek hanım.

-Ne!? Sen ciddi misin annee?

- Tabi ki. Büyükbabana sor.

-Büyükbaba? Gerçekten çalar mıydın?

- Hıhı. Biz küçükken köyümüze gelen öğretmen, çok güzel çalardı. Bana da öğretmişti. Sonra bir ara kursuna da gittim. İyice profesyonelleştim. Ama artık pek çalmıyorum.

-Ya. Neden ki? Keşke çalsaydın. Çok merak ediyorum o aleti. Keşke bende çalabilsem...

Sonra bir sessizlik oluştu. Ardından büyükbabam konuşmaya başladı;

-Aslında, çok çalışırsan başarabilirsin Dila. Çünkü piyano tuşlu bir alet ve parmaklarını iyi ayarlarsan yapabilirsin.

O an vücudumda bir karıncalanma hissettim. Ben piyano çalabilecektim. O an dünyalar benim oldu. Heyecanla konuşmaya başladım;

- Gerçekten mi büyükbaba? Emin misin?

- Gerçekten Dila, bana inanmıyor musun?

-Bilmem ki. Sonuçta görme engelliyim ve birçok şeyi yapamıyorum.

- Kendini asla engelliyim diye sınırlama Dila. Senden daha kötü

durumda olup da neler yapanlar var. Sporcu olan, şarkıcı olan, resim çizen bile var. Hem piyano o kadar zor değil ki. Sen sadece istekli olmalısın, bu sana yeter canım, dedi Melek Hanım.

- Ama istesem de bunu gerçekleştirecek aletimiz yok ki... Hem annemler ne der onu da bilmiyorum. Ya kabul etmezlerse?

- Melek bizim yazlıktaki piyano hala duruyor mu?

- Galiba evet duruyor. Bak piyanoyu hallettik. Annenle babanı ben ikna ederim. Zaten karşı çıkacaklarını sanmıyorum. Kim kızının ünlü bir piyanist olmasını istemez ki? Değil mi bey?

-Evet hanım. Şimdi Dila, sen piyanoyu öğrenmek istiyor musun? Her şey sana bağlı. Biliyorum zorlanacaksın, ama alıştıktan sonra çok kolay gelecek be torunum.

-Ben çok isterim. Ama büyükbaba sana yük olacağım. Sen de benimle birlikte zorlanacaksın.

- Hayır Dila. Emin ol torunuma bir şeyler öğrettiğim için kendimle gurur duyacağım. Nasıl böyle bir iş yaparken zorlanırım ki?

- Emin misin?

- Tabi ki güzel torunum. Hadi şimdi biraz seninle kelime tahmin etmece oynayalım. Olur mu?

- Ya büyükbaba çocuk muyum ben?

- Kız bu çocuk oyunu değil ki. Başlıyorum.

-İyi madem...

1 saat sonra babam ve annem geldiler. Anneannemin dediği gibi itiraz bile etmediler. Hatta çok sevindiler. Keyifli bir akşam yemeği yedik...

1 hafta sonra piyano geldi. Artık her hafta cuma günü anneannemlere gidiyor ve dedemle birlikte piyano çalışıyorduk.

Başta biraz zorlandım. Ama zamanla alıştım ve bağımlısı hale geldim. Notaların yerlerini ezberlediğim için şıp diye şarkıyı anlıyor ve çalıyordum.

Aynı zamanda bana huzur veriyordu. Canım sıkıldığı zaman onu çalıyor ve rahatlıyordum.

Böylece yaklaşık 7 aydır piyano çalıyorum. Annem ve babam doğum günümde bana bir piyano aldılar. Dünyalar benim olmuştu.

Piyano sesi, gizli yeteneğimi ortaya çıkarmıştı. Sesim çok iddialı değildi ama iyi bir müzik kulağım vardı. Zamanla küçük küçük besteler yapmaya başladım. Okulumuza gelen meşhur bir sanatçı bestelerimi çok beğendi. İstanbul'a döndükten sonrada beni aradı. Şimdi yeteneğimi geliştirmemde bana yardımcı oluyor.

Piyanoyla, zor olan hayatım kolaylaşmadı ama eskiden içimde olan kederli duygular azaldı. Piyanonun kulağıma fısıldadığı seslerle hayatıma renk geldi. Artık daha mutluyum...

(Hic_Ran) Not: Küçük çocuk insanoğlunu ve Anadolu'daki değişimini tarihi, sosyal ve kültürel bir obje olarak simgelemektedir.

İşte Benim Cennetim

İclal Nur KILIÇ

Şehit Abdülselam Halat Ortaokulu - B/H

Yaşlı adam ağır adımlarla tepeye doğru çıkıyordu. Koyunlarını arada bir sayıyor, koyunların eksik olup olmadığını kontrol ediyordu. Keçiler ise her ne kadar sürünün keyfini bozsa da yaşlı adam sürüsüne hakim olmaya çalışıyor, mutlu hayatına yeni adımlar atıyordu.

Yaz mevsimiydi ve her taraf ilkbahardan kalma gümr otlarla doluydu. Etrafta bademe benzer ilginç çalı tipi bodur ağaçlar ve yer yer incir ağaçları vardı.

Adam, ortasında büyük bir ağaç bulunan bir tepeye çıkabilmek için önceden yapılan patika yolu kullanıyordu. İnsanlar bu yollardan geçerken yolun kenarlarında bulunan sahan şeklinde ovulmuş taşlara hayvanlar için yiyecekler bırakıyordu. Herkes tarafından bilinen bu durum, insanlar için bir gelenek haline gelmişti.

Yolun yarısına gelmeden önce de çevresinde benzer yapılar görmüştü. Özellikle suyu her mevsim akmaya devam eden o da büyük-lüğündeki curun¹ çok etkileyiciydi. Fakat yaşlı adam bu taşın diğer taşlardan farklı olduğunu anlamıştı. Çünkü etrafında kabartma hayvan figürlerini fark etmişti. Özellikle yılan kabartması yaşlı adamı derinden etkilemişti.

Yaşlı adam tepeye doğru tırmanırken ayağı taşlara takılıyor, ayaklarını kaldırmakta zorluk çektiği için yoruluyor ve yorulduğu için de aldığı nefes sayısı artıyordu.

Yaşlı adam yukarı çıktıkça etraftaki manzaranın genişlediğini

1 Curun: Taş veya tahtadan yapılmış oluk, kurna

fark ediyordu. Çevrede büyük binalar ve alışveriş merkezleri olmasa da siyah kayalarla dolu olan tepeleri, uçsuz bucaksız ovaları ve kısmen ekilip biçilen arazileri görmek mümkündü.

Yaşlı adam sürüsünü tepeye doğru yaklaştırdı. Belli ki hayvanları gibi kendisi de çok yorulmuştu. Ayaklarını uzatmış, kalbinin sesini dinliyordu. Yaşlılığından ve yorulmasından dolayı kalbi çok hızlı atıyordu. Evden getirdiği değneğini dilek ağacının altına bıraktı.

Yanında getirdiği azığı açtı. Bir tutam arpa unuyla yapılmış ekmeği önceden sağdığı koyunun sütüne banarak yedi. Ardından uykusu gelen adam gözlerini ovuşturmaya başladı. Fakat yapması gereken bir iş vardı.

Evden getirdiği bir tutam keçi kılından yapılmış ipe benzer bezi ağaca bağladı ve cenneti hayal ederek hayatının mutlu, sağlıklı bir şekilde devam etmesini diledi.

Henüz uykuya dalmadan karşısında bir mezar gördü. Bu mezar ya dua edilecek bir mezar ya da onlar için dilek dileycek bir yerdi. Belki de herkesin kendi tanrısına ellerini açıp dua ettiği, tanrılarının daha fazla yaşamasını dilediği bir tapınaktı.

Yaşlı adam yatmadan önce etrafına baktı. Rüzgârın sesi, kendi sesiyle birlikte koyunlarının ve keçilerinin sesini bastırmıştı.

Ağacın ve mezarlığın etrafında çevrede bulunan taşlardan surlar yapmıştı. Bu surlar, ağacı ve mezarlığı korumak içindi. İnsanlar bu alana saygı duyuyor, hayvanların bu alana zarar vermesi bu şekilde engelleniyordu.

Yaşlı adam yediği yemeğin ardından yorgun düşmüş ve üstündeki pelerini yastık yapıp bir kenara kıvrılmıştı.

Rüzgar yaşlı adamın uyumasını engelliyor belki de göreceği rüyasına engel oluyordu. Yorulmuştu, yorgunluktan keçilerini ve koyunlarını unutup uykuya dalmıştı.

Yaşlı adam birden rüyaya daldı. Rüyasında kendini uzun boylu bir çocuk olarak gördü. Çocuk önce kendine baktı, eliyle kendine dokundu, bu kişinin kendisi olduğuna inanmadı. Çünkü değişik ya-

pıda bir vücut yapısı vardı. İnsan olduğunu biliyordu fakat elleri ve ayaklarından çamur damladığı için ne olduğuna karar veremiyordu.

Rüyada olduğunu bilmeyen çocuk etrafta bir hararetli tartışmanın olduğunu işitti. Sesin geldiği yöne doğru gitti. Ne olduğunu kestiremeyen çocuk daha iyi anlayabilmek için sese doğru iyice yaklaştı. Sesler arasında her şeye ve her sese Hakim bir ses vardı. Bu ses diğer sesleri bastırıyordu. Bu sesin sahibi görülmüyordu.

Diğer sesler daha net bir şekilde hissediliyordu. Özellikle yeni ve taze bir sese benzeyen bir ses vardı. Bu ses insanın sesine çok yakındı. Bu kişi ayrıca muazzam özelliklere sahipti. Bu kişi için sonradan duyulanlara göre özü toprak olacaktı. Ama yanında bulunan kişinin, özü toprak olan bu kişiyle anlaşamayacağı belliydi. Çünkü Hakim ses ona özü toprak olan bu kişinin artık hayata başlayacağını ve herkes tarafından bu kişinin kabul görülmesi gerektiğini söylüyordu.

Diğer kişi özü toprak olan kişiyi kabul etmek istemiyor, hayatına ve yaptıklarına tam ters olarak görüyor hatta kendini ondan üstün sayıyordu.

Kendini beğenmiş bu kişi, özü toprak olan bu kişinin varlığını kabul etmiyordu ve kabul etmek istemiyordu.

Küçük çocuk özü toprak olan bu kişinin bir akrabası olduğunu düşünüyordu. Sesleri daha iyi hissedebilmek için daha fazla yaklaşmak istedi fakat Hakim ses o kadar baskındı ki o sesle çocuk geri çekiliverdi.

Tartışma devam ediyordu. Bu bir başlangıç sayılırdı ve belki kazanan veya kaybedenler olacaktı.

Özü toprak olan kişiyi eleştiren kişi Hakim olan kişiye, kendisine daha fazla saygı gösterilmesi gerektiğini, önceden yaptıklarının bir referans olduğunu ayrıca özü itibariyle daha iyi bir kişi olduğunu iddia ediyordu.

Hakim kişi özü toprak kişiye saygı gösterilmediğini görünce sert bir dille bu kişiyi yanından kovdu.

Bu kovulmayı hazmedemeyen, kendini beğenen kişi, kendisine

belirli bir süre verilmesini istedi. Bu süre içerisinde birçok arkadaş toplayacağını ve büyük buluşma gününde çok kalabalık olacaklarını söyledi.

Küçük çocuk bu şiddetli tartışmalar karşısında tir tir titremeye başladı. Olanların kim veya ne olduğunu anlamaya çalıştı. Fakat yaşı itibarıyla oyuncak oynaması gerekirken belki de arkadaşlarıyla oyunlar oynaması gerekirken büyük bir hadisenin içinde kendini buluvermişti.

Bir gün özü toprak olan kişinin kendi vücudundan olan bir arkadaşı oldu. Bu arkadaşını çok sevdi. Günlerce zaman geçirdi. Bulunduğu yer altından ırmaklar akan, incirlerin, narların, rahat döşek ve tahtların bulunduğu bir yerdi. Burada çok güzel zaman geçiriyorlardı.

Bir gün güzel bir meyve ağacının yanına birlikte vardılar. Ağacın meyveleri çok güzel görünüyordu. Hakim kişi onlara “Bu ağaca dokunmayın!” diye uyarıyordu ama bu kişiyi daha önceden kıskanan adam ise yemesinde bir sakınca olmadığını fısıldamıştı. O anda bu meyve her ikisine de hoş görünmüştü.

Bu iki kişi meyveden almaya karar verdi. Meyveyi aldıklarında ise ayıp yerleri birbirlerine göründü. İki kişi birden utanmış ve pişman oldu.

Küçük çocuk gözlerini kapatmış, ayıba ortak olmak istememişti. Fakat olanlar olmuştu. Çocuk ne olacağını merak etmişti.

Hakim kişi, bu iki kişiyi ismi bilinmeyen bir yere gönderdi. Bu yerin büyük bağları ve bahçeleri pek yoktu ama etrafta büyük kum çöllerinin arasında küçük bahçeler bulmak da mümkündü. Belki bu topraklarda veya bu topraklara yakın yerlerde çocuklarını büyüteceklerdi.

Derken günler geçti ve bu kişilerin çocukları oldu, bu çocukların da çocukları oldu. Torunu sayılabilecek bir adam buluştukları yerin kuzeyine doğru bir yerde insanlara yardımcı olmak için yola çıkmıştı. Çevresindeki halk çok kötü tavırlar içerisindeydi. Ayrıca eğlence peşine düşmüş, işledikleri taşların üstüne sürekli dua ediyorlardı.

Bu zalimler arasında bahsedilen kişinin çocuğu belki de karısı dahi zalim sayılabilir.

Rehber olan bu kişi tüm kişileri doğru yola davet etmesine rağmen kimse ona aldırış etmiyordu. Daha sonra kendisinin bu durumu düzeltmeyeceğini anlayınca bir gemi aracılığıyla, birçok sevdiğiyle birlikte oradan uzaklaşmaya karar verdi. Kendisini sevenleri gemide, sevmeyenlerini de geride bırakmıştı çocuğu ya da karısı bile olsa.

Altı aydan fazla süren bu yolculukta, küçük çocuğun bir devenin sırtında kervana dahil olduğu bu insanlar, tüm yemeklerini birleştiriyor ve birlikte yiyorlardı. Bu yemek belki bir kurtuluş yemeğiydi.

Küçük çocuk Cudi denen bir yerde develerin ve diğer hayvanların gemiden indiğini görmüş, inen develerden birinin arkadaşı olan keçi ve koyunla birlikte güzel bir gün geçirmişlerdi. Özellikle minik iki tavşan yol boyunca kendini çok sevdirmişti. Onları hep hatırlayacaktı.

Bu rehber kişinin ardından torunları arasında sayılabilecek bir diğer kişi kuzeye doğru bir mağarada dünyaya geldi. Babasının adı Azer'di. Azer, çocuğu dünyaya gelmeden önce çok zorluklar çekmişti. Çünkü dönemin kralı, ismi çocuğunun ismiyle aynı olan tüm kişileri öldürecek. Bu durumdan korkan ve çocuğunun ölmesini istemeyen Azer, karısını farklı yere göndermiş ve bir mağarada çocuğunun dünyaya gelmesini sağlamıştı. Bu şekilde çocuğunun yaşayabilmesine fırsat sağlamıştı.

Zaman geçmiş Azer'in çocuğu büyümüş ve her şeyi bilir hale gelmişti fakat Azer ile çocuğu her nedense iyi geçinemiyordu. İnanıkları şeyler bazılarına göre birbirinden farklıydı. Belki biri sarı renk diyordu diğeri ise aynı renge mor diyordu.

Çocuk uzun boylu ve güzel yüzlü bir insandı. Babasıyla farklı karakterde olan zeki bir kişiydi. Atalarından da farklı düşünebiliyordu. Bu düşünce yapısı onun ilerde birileri için tehlikeli biri olacağına işaret ediyordu.

Bir gün atalarının inandığı şeyleri baltayla darmadağın etmiş, ataları ve çevresindekiler ona kızınca da baltayı verdiği başka bir

puta “İşte bu büyükleri diğerlerini kırdı.” demişti.

Bu yaptıkları yüzünden kral tarafından cezalandırılmıştı. Kral çevredeki halka büyük bir ateş yakılmasını emretmiş ve bu kişiyi mancınıkla aşağı doğru atmalarını istemişti. Büyük bir şölen, belki de büyük bir zulüm insanoğlunu bekliyordu.

Küçük çocuk olanları bir film gibi izliyordu. Ne olacaktı acaba?

Yolda küçük bir karıncaya denk geldi. Karıncanın su taşıdığını görünce merakını gidermek için karıncaya sordu:

- Ne yapıyorsun burada?
- Su taşıyorum belki adamın kurtulması umuduyla.
- Ama senin taşıdığın su ateşi söndürmeye yeter mi?
- Yetmese de önemli değil, maksat tarafımız belli olsun.
- Bazı insanlar odun taşıyor ama.
- Memleketimin rengi bir değil ki...

Karıncanın söylediklerine karşılık konuşmayı bırakan küçük çocuk soluk soluğa olacakları izliyordu. Mancınık hazırlandı, kontrol edildi ve ardından fırlatıldı. Fakat aynı anda başka bir ses geldi. Bu Hakim sese benziyordu.

“Serin ve selametli ol.”

Ateş verilen emre uymuş ve kimseye zarar vermemişti.

Ateşin ardından bebek yaştaki bir başka çocuk etrafta belirdi. Uzun boylu çocuk dikkatlice çocuğu süzdü ve güzel bir arkadaş olacağına karar kıldı. Belki bu çocukla daha uzun bir deneyim yaşayacaktı.

İki çocuk yan yana geldi ve güzel iki arkadaş oldu. İki nehrin arasında yaşamanın kendileri için verimli olmayacağını düşündüklerinden batıya doğru gittiler.

Yoldan geçerken çocuklar etrafta nehirler, ekinler ve etrafi çevrilmiş güzel meyve bahçeleri gördü. Burası büyük dağların arasında kalmış büyük bir ovaydı ve ortasında yine farklı iki ırmak akıyordu.

Güzel işler yapan kadınlar, erkekler ve bu kişilerin çocukları bu meyvelerden yiyebiliyordu.

Çocuklar yolda giderken dalından meyve koparıp yemek istemiş fakat bu düşünce esnasında karşıdan gelen birkaç adamın sohbeti onları bu işten alıkoymuştu. Sohbetleri çok ilginçti. Bir mağaradan bahsediyorlardı. Bu mağarada yedi genç tatlı tatlı uyuyormuş. Çocuklar söylenenler karşısında çok şaşırılmıştı. Sohbet o kadar güzeldi ki oyun oynamayı bırakmışlar ve olayların ne olduğunu anlamaya çalışmışlardı.

Söylenilenlere göre mağaradaki gençler, çevrede bulunan kişilerin yaptıklarını beğenmediği için tatlı bir köpekle birlikte bu mağaraya sığınmış ve söylediklerine göre asırlar boyu bu mağarada kalmışlardı.

Çocuklar tatlı köpeği görmek istemişse de o anda görememişti. Ayrıca güzel arkadaşı olabileceğini düşündükleri tatlı köpeği görmeden yollarına devam etmişti.

Sol taraflarında büyük sıradağlar vardı. Dağların arkasında şiddetli bir nem hissediliyordu. Beşikte konuşmayı öğrenen bir çocuk için dağın arkasında deniz olduğunu anlamak zor değildi. Ayrıca bu yollardan geçerken göklerin ve çevrede bulunan yapıların ney sesi eşliğinde yeşil renge büründüğünü görüyorlardı. Bazı insanların bir elinin avucunu aşağı, diğer elinin avucunu yukarı bakacak şekilde sallayıp döndüğünü gördü. Çocuklar kendinden geçerken yollarına devam etti.

Günlerce birlikte yol almışlardı. Çocuklardan beşikte konuşmayı öğrenen kişi çok mutluymuş. Bu uzun yolculuktan sonra batıya doğru denize varacaklarını düşünüyorlardı.

Önlerine büyük bir deniz çıkmıştı. Deniz suyu hafif tuzluymuş ve kuzeye doğru gidildiğinde tatlılığı artacaktı. Kıyı boyunca her türlü doğal yapıyı görmek mümkündü. Ayrıca akarsular yavaş akıyor, ağaçların altında insanlar yattıklarında suyun sesiyle ninni tadı alıyordu. İnsanların çöplerini atarken bir arada toplamaya dikkat etmemeye başlamaları da çocukları üzmişti.

Beşikte konuşmaya başlayan çocuk annesini özlemişti. Arkadaşı özlemine unutturmak için onunla oynamak istediğinde, o topraktan kuş yapıp sonra üfleyip uçuruyordu.

Sevdikleri arasında başta tertemiz annesi vardı. Bazı kişiler annesinin kötü olduğunu söylese de annesi çok güzel ve temiz kalpli bir insandı. Bu çocuk annesini görememişti fakat küçük benleri ve uzun saçları küçük çocuğun onu sevmesine yetmişti. Ayrıca küçüklükten beri uğraştığı tahtalarla oyuncaklar yapabiliyordu. Bu sayede küçük çocuğu ve diğer kişileri etkileyebiliyordu.

O gün küçük çocuğun canı sıkılmıştı. Arkadaşından bir oyuncak istemişti. Arkadaşı da kısa sürede tahtayı işleyip oyuncağı arkadaşına vermişti. Çocuk ise sabaha kadar o tahtalarla oynadıktan sonra arkadaşının annesini daha erken bulması için dua etmişti.

Günler geçmişti ve beşikte konuşan çocuk büyümüştü. Fakat bazı kişiler bu kişinin canice öldürüldüğünü söylüyordu. Bu dedikodular arkadaşının canını sıkıyordu.

Bu dedikodulardan sonra küçük çocuk yaşlı bir adama dokunmuştu ve bu adam ağacın gölgesinde uyuyordu. İlk dokunuşta yaşlı adam uyanamamıştı. Ayrıca bu dokunuşla arkadaşını ortadan kaybolmuştu.

Altı yıl sonra, babasını bilmeyen bu çocuğun annesi vefat etmişti. Söylenenlere göre bu annenin mezarı, denizi olan bu şehrin yakınlarında olacaktı.

Küçük çocuk yine yalnız kalmıştı. Yürüyerek deniz kenarına gitti ve ufuk çizgisiyle denizin birleştiği manzaraya karşı durdu. Çok güzel bir sahil vardı. Tertemiz bir kum ve güneşle birlikte arkadaşının bıraktığı tahtalar onun güzel vakit geçirmesine yetiyordu. Birkaç çocuk daha orada oynuyordu fakat yedikleri yiyecek ve içeceklerin çöplerini denize atıyorlardı. Küçük çocuğun uyarısıyla birlikte çocuklar çöpleri denize atmamaya başlamıştı. Fakat bu durum yine de küçük çocuğun hoşuna gitmemişti.

Günler geçtikçe küçük çocuğun boyu kısalıyordu fakat kendi adımlarının yerine aklını kullanabilecek oyuncaklar çevresinde üre-

tiliyordu. Ayrıca gelen haberlerle birlikte yeni oyuncular ortaya çıkıyor, çocukların çoğu bu eşyalardan faydalanıyordu.

Yeni elbiseler, yeni giysiler ve yeni ayakkabılar çıkmıştı. Artık yılın ayakla ya da ağaç kabukları ile yapılan ayakkabıları giyme devri bitmişti. İnsanlar derilerden ayakkabılar yapıyor ve bunları giyebiliyordu.

Çocuk bu değişimler arasında kendini yalnız hissediyordu. Bu yalnızlığın verdiği hissiyatla güneylerden gelen bir haber aldı. Etrafta birçok mucize gerçekleşmişti. Herkes, doğmadan önce babasını kaybeden bu çocuktan bahsediyordu.

Çocuğun yüzüne bir mutluluk gelmişti. Çünkü mucize bekliyordu ve mucizelere inanıyordu.

Belki onu görürüm veya onunla arkadaş olurum diye hareket ediyordu. Fakat bu kişinin çok uzakta olduğunu düşünüyordu ve ni tekim hayati boyunca onu göremeyecekti.

Çocuk o kadar üzülmüştü ki tam da umutsuzluğa düştüğü bir anda yanına yaşlı bir kişi yaklaştı ve kulağına fısıldadı:

“Evladım, biliyorum onu görmeyi çok istiyorsun ama şunu bil ki güzel işler yaparsan öldüğünde sevdiğin kişilerle birlikte olabilirsin.”

Çocuk şaşırılmıştı. Dünyanın oyunculardan ibaret olduğunu düşünen çocuk için belki uyanma vakti gelmişti. Fakat belki de yeterli bir bilgiye ve güce sahip değildi.

Yaşlı adam ardından şunları ekledi:

“Belki bu sevdiğin kişi buraya gelmeyecek fakat bu toprakları ve bu toprağın insanını çok sever. Özellikle Konstantiniyye’yi fetheaden komutanı ve ordusunu övdüğünü duydum. İstersen bu kişiyi de bulup arkadaş olabilirsin. Belki bu kişiler seninle aynı dili konuşan insanlardır ve seni de kendi dünyalarına katmana fırsat verirler.”

Çocuk söylenenleri derin derin düşündü.

Belki de hayatında ilk defa olgun bir karar verip farklı bir yere gidecekti. Söylenen şehre gitmek için bir kervan buldu. Bu kervana gizlice katıldı ve denilen yere bir eşeğin sırtında bir haftadan fazla

bir süre yol kat etti.

Yolda bu çocuğu fark eden kervanlar ilk başta çocuğa eziyet etmek istemişse de çocuktan bir zarar gelmeyeceğini düşünerek çocuğu kervana kabul etmişlerdi.

Fakat yolu bitirmek üzereyken kervanın karşısına büyük bir kanal çıktı. Bu kanal iki büyük denizi birbirine bağlıyordu. Kervanlar yabancı bir devlete buğday, arpa, üzüm ve diğer yiyecekleri taşıyordu. Bu kervanlar ürünlerinin karşılığında karşı devletten para ya da başka ürün alıyordu.

Kervanlar ürünlerini sattıktan sonra bir günlerini bu deniz kıyısında geçirmeyi istiyordu. Çünkü denizin karşısında güzel ve görkemli surlar, kaleler ve saraylar vardı.

Küçük çocuk istediği kişiyi bulamamıştı. Etraftaki kişilere sordu. “Ben böyle birisini arıyorum.” dediğinde insanlar önceleri anlayamamış ardından herkesin tanıdığı bir hocaya göndererek bu sorunu çözmeye çalışmışlardı.

Çocuk tek başına bu kişiyi nasıl bulabilirdi ki?

Ümidini kırmak istememiş yoluna devam etmişti. İlk başta kafası karışmış ama daha sonra insanlara sora sora bu kişiyi bulacağını düşünmüştü.

Yolda geçen insanlara önce bu komutanı soruyor, cevabı verilmeyince bu komutanın danıştığı bir hocasının olduğunu ilave ediyordu. Bu şekilde daha kolay bulunacağını düşünüyordu. Fakat birçok kişi bu çocuğun deli olduğuna inanmaya başlamıştı. Çünkü yaşı itibarıyla herhangi bir gücü olmayan birisinin komutanla hocayla ne işi olurdu ki?

Çocuk vazgeçmek istemiyordu. Yolda dilenen, kervancıların alışveriş yaptığı devlet görevlilerinin elbiselerine benzer elbise giyen bir kadın gördü. Kadına:

“Ben komutanın hocasını arıyorum.” dedi. Yaşlı kadın önce çirkin bir kahkaha attı ardından ekledi:

“Bu memlekette yönetici değişecek fakat biliyorum ki bana bu

ülkede hak ettiğim saygı daha da artacak.”

Çocuk söylenenlere anlam veremiyordu. Kafası karmakarışık. Bulmak istediği bir komutan vardı ve belki de düşüncelerini bu kişiye ifade ederek mutlu olacaktı. Belki bunun da ötesinde o kişiyle arkadaş olmak isteyecekti.

Çocuk ısrarcı bir şekilde bahsedilen komutanı aramaya devam ediyordu. Kervanların bulunduğu yerden güneydoğuya doğru birkaç gün süren bir yolculuğun ardından sisli bir nehir buldu. Burada bir gün boyunca dinlendi. Çok temiz ve duru bir suyu vardı. Güneyden doğup kuzeye doğru denize dökülen bu nehrin tadına doyumaz bir havası vardı. Ancak zaman aleyhine işliyordu.

Çocuk burada duramazdı. Yapması gereken işler vardı. Yoluna devam etti iki gün sonra bir evliyanın hanesine yetişti. Evliya önce çocuğa baktı ve iyice inceledikten sonra;

- Buraya niçin geldiğini biliyorum dedi. Bizim bir talebeyi arıyorsun değil mi?

- Beni nereden tanıyorsunuz efendim, ayrıca talebenizi aradığımı nereden anladınız?

Evliya gülümseyerek devam etti:

- Fakat senin istediğin talebem burada değil, ben aradığın kişinin babasıyla geldiğin yabancı devletin gerisinde bir yerde konuşmuştum. Beşikteyken babasına bir şeyler fıııldadım.

- Nasıl olur bu?

- Aradığın kişi şu anda altıncı dilini öğrenmeden önce sefere gidecekti. Eğer yetişirsen belki ona ulaşabilirsin.

Söylenenlere göre bu komutan çok zeki ve genç biriydi. Meraklı ne zaman son bulacaktı diye düşünüyordu. Geldiği yöne doğru yine yola koyuldu. İlerlediğinde çok büyük savaş hazırlıklarının yapıldığını gördü.

Gözlerine inanamıyordu. Hep bir ağızdan aynı inanç ifadeleri çıkıyordu. Her insan bu savaşın galibiyetine yürekten inanıyordu.

Bir rüya gibiydi. Çünkü gemilerin karadan yürütüldüğünü karşı taraftan görüyordu. Top sesleri, mancınık, ok, yay ve kılıç sesleri etrafı kuşatmıştı. Etraf alev alev yanıyordu. İnsan sesleri göklere kadar yükseliyordu. Çocuk bulduğu küçük bir sandal aracılığıyla tehlikeli olduğunu bildiği halde karşıya geçebilmişti.

Çocuk nereye bakacağını şaşırılmıştı. Çünkü her tarafta farklı bir savaş sahnesi, belki de her tarafta gözyaşlarını tutamayacağı bir yiğitlik destanı yazılıyordu.

Belki de yaşlı çirkin kadının söyledikleri gerçekleşecekti. Bu toprakların yöneticisi başka biri olacaktı ama görünüşe göre kendi devletinden daha saygılı kişiler bu topraklara göz kulak olacaktı.

Çocuk titrek ve derin nefeslerinin ardından sancakları kontrol ediyordu. Savaş devam ederken yaralı halde bulunan bir kişinin sancağı diktğini ve birlikte zaferi kutlamaya başladıklarını gördü.

Çocuk ne yapacağını şaşırılmıştı. Öncelikle bayrağı asan kişinin komutan olduğunu düşünmüştü. Fakat yanına gittiğinde bayrağı diken kişi, komutanın kendisi olmadığını, başkası olduğunu söyledi. Bunun üzerine çocuk, komutanı aramaya devam etti.

Çok büyük bir parkın içerisinde geçerek büyük bir saraya ulaştı. Sevinç kutlamaları etrafta görülüyordu. Küçük çocuk askerlerin arasından sıvışmış ve padişahın tahtına varabilmişti.

Padişaha varmadan önce yüzünün gerildiğini ve değiştiğini gördü. Bu çocuk genç bir delikanlıya dönüşmüştü. Padişahla yani komutanla aynı yaşta gözüküyordu.

Padişah ile delikanlı karşı karşıya geldi. Padişahın karşısına küpe ile çıkan bu gencin nasıl buraya kadar geldiğini merak eden padişah;

— Görüyorum ki küpe takmışsın, hayırdır delikanlı?

Kulağında küpe olduğunu fark etmeyen delikanlı;

— Nasıl olur efendim, bu bana ait değil, dedi.

- O zaman bu küpeyi senden almamı ister misin?

- Tabi ki efendim.

Küpeyi aldıktan sonra padişah devam etti:

- Bu küpeyi köleler takar, bu toprakların asıl sahipleri, ne benim atalarım ne de benden sonrakiler olacaktır. Bu küpeyi torunuma bırakacağım der ve ekler “Senin duanı da sevdiğinin mezarına torunum aracılığıyla ulaştıracağım.”

Delikanlı duydukları karşısında çok sevindi ve mutlu oldu. Küçükken sevdiği fakat göremediği bir kişiye selamı gidecekti. Belki de oyuncaklarından sonra en mutlu olduğu sahnesi bu sahne olacaktı.

Delikanlı artık yorulduğunu hissetmişti. Dinlenmek için kuzeydeki denizi takip etti. Giderken insanların farklı teknolojik alet ve oyuncaklar kullandığını, denizlerin daha fazla kirletildiğini önceki insanlara göre çevreye daha fazla zarar verdiğini fark etti. Delikanlı insanların elinden bırakmadığı oyuncaklarına ve marangoz arkadaşından kalma oyuncuğuna baktı. Oyuncaklar birbirinden farklıydı. Akıllar oyuncaklara değil, oyuncaklar akıllara sahip çıkmaya başlamıştı. Artık belki de çocuklar bu şekilde mutlu oluyordu.

İyice ilerledikten sonra bir fındık bahçesi gördü. Bahçenin içi tertemizdi belki ilk günkü tazeliği üzerindeydi. Delikanlı çok mutlu olmuştu. İçinden “Keşke hep böyle aynı kalabilseydi, o zaman benim cennetim olurdu.” dedi. Bu ifadeyi derken elini konuşan dudaklarına attığında yaşlandığını hissetti. Daha sonra gülümseyerek demek ki insan kendini değiştirmekle başlamalı bu hayata dedi ve ekledi: “Belki o zaman burası benim cennetim olur.” dedi.

Ilık bir hava ile bahçenin altındaki bir ağaca uzanan birdenbire yaşlanan adam oracıkta uyuyuverdi. Daha sonra bir elin kendine dokunduğunu hissetti. Belki bu kişi marangoz arkadaşındaydı ama yaşlı adam uyanmak istemedi.

Üçüncü defa bir dokunuş gerçekleşti. Yaşlı adam bu dokunuşla uyandı ve elini tekrar dudaklarına attı, salyasını sildi. Ağzını silerken elinde pirinç tanesinin düştüğünü gördü. Üstüne baktığında üstünde sadece “İnsan” yazılı olduğunu gördü.

Ardından kendine geldiğinde güneşin altında kaldığını, keçi ve koyunlarının kaybolduğunu fark etti.

Ayağa kalktı ve doğuda ovaların arkasındaki dağlara baktı. Kuzeye doğru uzanan kocaman dağların arkasında yatan denizlerin ve akarsuların güzelliğini düşündü. Sonra batıya baktı ve marangoz arkadaşıyla kat ettiği yolları ve zenginliğini hayal etti. En sonda ise uzun uzun rüyasını hatırlayarak etrafına son bir defa baktı.

Ardından dilek ağacına yasladığı değneğini alarak "İşte Benim Cennetim" dedi.

Abla Ne Olur Gitme!

Mina Nur VARLIK

Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu - 5/F

Öğretmen tahtaya bir şeyler yazıyordu. Sonra bir öğrenci parmağını gururla kaldırdı. Soruya cevap vermenin mutluluğuyla oturdu yerine. Sonra tekrar aynı şey... Bu şekilde ilerliyordu ders. Tüm bu düzen içerisinde arka sıralarda oturan birisi vardı. Sanki eli, ayağı, kolu, bacağı orda; ruhu bambaşka yerde olan birisi. Neden sonra derin bir nefes aldı. Bir hayal âleminden uyanır gibiydi. O an kendine gelmişti. Okuldaydı, son dersteydi.

Ne zamandır böyle geçiyordu günler. Önceleri hevesle katıldığı dersler yoktu artık. Dakikalarını saydığı, ne zaman bitecek dediği bir dersten diğer derse doğru sürüklenip gidiyordu.

Ama bugün başka bir şey vardı. Son ders geçmek bilmiyordu. Kolundaki babasının ona onuncu yaş gününde aldığı saate göz ucuyla baktı. Neyse ki zilin çalmasına beş dakikadan daha az bir süre kalmıştı. Saatin parlak yüzeyinde parmaklarını gezdirdi. O an aklına gelmişti: O saati koluna taktığı an... Çok değil geçen seneydi. Eve bütün arkadaşlarının geldiği bir doğum günüydü. Pastasını üfleyince babası ve annesi hediyelerini verip evden ayrıldılar. Bir tek ablası kalmıştı aileden. Eee ne de olsa en iyi arkadaşydı ablası. Gönüllerince eğlendiler, doyusıya yediler. Tüm arkadaşları abla kardeşe imrenerek bakıyorlardı. Bu şekilde anlaşılan, birbirine arkadaş olan bir abla kardeş zor bulunurdu bu devirde. Sonra herkes bir bir dağıldı. Abla kardeş elbirliğiyle evi düzenlediler, temizlediler. O gün bekli de geçirdiği en güzel günlerden biriydi.

Yine dalıp gitmişti işte. Zilin sesini duyduğunda çantasını kap-

tığı gibi nefesi kesilene kadar koşmaya başladı. Çıkış ziliyle beraber okul kapısına yönelen öğrencileri bir bir aşip ana caddeye yöneldi. Acelesi vardı işte, neden anlamıyorlardı? Bir an önce eve gitmeliydi. Bu yüzden vücudundaki bütün enerjiyi dizlerinin üzerine yüklemiş, hızlı hızlı ilerliyordu.

Kararlıydı. Ablasına yeni aldığı kitabı okuyacaktı. Çünkü ablası okumayı çok severdi. Aslında kitap seçimleri oldukça farklıydı. Ablası daha çok gerçekleştirebilecek olayların anlatıldığı romanları severdi. O ise fantastik olaylara kendisini kaptırıyordu. Birlikte yaptıkları okuma saatleri inanılmaz keyifli geçiyordu. Gerçi artık kitap zevkini değiştirme kararı almıştı. Ablası için onun sevebileceği kitaplara yöneliyordu.

İki haftadır harçlıklarını biriktiriyordu ablasının sevebileceği kitabı alabilmek için. Kırtasiyenin rafında görünce 'İşte ablam buna bayılır!' dedi. Bu yazarın diğer kitabını çok sevdiğini duymuştu. Ama parası yoktu alacak. Annesinden, babasından istese anlayacaklardı. O yüzden kafaya koydu. Kendisi alacaktı kitabı. Ve iki haftanın sonunda yine bir okul çıkışı kırtasiyeden alabilmişti.

Eve yaklaştığında ayakkabılarının bağcıkları çözülmüş, montu ise çoktan elinde çanta gibi sallanıyordu. Bu yüzden üzerini değiştirmek fazla vaktini almamıştı. Dolabı açıp hızla kıyafetlerini değiştirdi. Annesi evde yoktu. Bu sabah teyzesine gideceğini söylemişti. Ev çok sessizdi ve bu durum onun işine geliyordu. Önce yatağın altına sakladığı yeni aldığı kitabı çantasına attı. Sonra mutfağa girdi. Buzdolabından ekmeğin arasına koyabilecek peyniri ve domatesi çıkardı. Hemen kendisine bir sandviç yaptı. Sonra çantasına kitabı ve sandviçi attığı gibi kapıya yöneldi. Babasının işinden dolayı ne zaman işte ne zaman evde olduğunu kimse bilemezdi. Ama bu durum işine yaramıştı. Kapıdan çıkarken anahtarını almayı unutmamalıydı. Sonuçta eve geldiğinde annesinin ve babasının onun evden ayrıldığını anlamaması gerekiyordu. Sokağa şöyle bir göz ucuyla baktı. Annesinin yakın komşusu camda değildi. Eğer camda olsaydı hemen annesini arardı ve bütün planı alt üst olurdu. Çünkü annesi bir yere gideceği zaman kendisine göz kulak olma görevine komşu teyze verirdi. Ve komşu teyze de görevini layıkıyla yerine getirmek için

aba harcardı. Ama neyse ki komşu teyze bugün o kadar dikkatli değildi.

Allah'tan gideceği yer çok uzak değildi. Hemen iki sokak arkada-ki ara yoldan kendine bir kestirme bulmuştı. Bu yolu bulduğundan beri en az on dakika daha az yürüyordu. Bu da gittiği yerde on beş dakika daha fazla kalması demekti.

Annesi, babası ve en çok da babası buna karşı gelse de yine de gizli gizli evden kaçıp oraya gidiyordu. Her defasında onu uyarıyorlardı. Bu konuda ona karşı anlayışlı davrandılar ama bir keresinde babasının sesini yükselttiğini hatırladı. Annesi ise bunun sonucunda onu doktora götürdü. Hâlbuki O, hasta değildi ki. Özlemek hastalık mıydı?

Hem kitaplarını orda okuyunca daha iyi anlıyordu. Tıpkı bir zamanlar ablasıyla yaptığı okuma saatlerinde olduğu gibi. Şimdi sadece yer değişmişti. Olay yine aynı olay, kişiler yine aynı kişiler... Aa evet, zaman da değişmişti. Bir buçuk yıl gibi kısa ama bin yıl gibi uzun bir zaman...

Tüm bu düşüncelerle birlikte nefes nefese kalmıştı. Şu yokuşu da çıkınca geldi sayılıyordu. Bu kitabı ablası için almıştı. Ve onunla birlikte okumasından daha doğal ne vardı ki? Ona bu güzel alışkanlığı ablası kazandırmıştı. Her kitap yeni bir dünya, yeni bir hayat demişti bir keresinde. Yeni hayatları tanımak istersen kitap okumalısın. Her yeni hayatta kendini daha iyi bulacaksın da demişti.

İşte bu yüzden, okuyordu. Kendisine, ablasına daha çok yaklaşmak için durmadan okuyordu. Okudukça ablasının ne kadar haklı olduğunu düşündü. Kitap okumayı ne kadar sevdiğini fark etti. Sınıfında kitap okumayı sevmeyen arkadaşlarını düşündü. En kısa zamanda onların da kitap okumayı sevmeleri için elinden geleni yapacağını kafasına koydu. Ablasının yaptığı gibi yapabilirdi. Onlara sevdiği kitaplarından ödünç verirdi. Bazı hikâyelerin başlarını okuyup onları meraklandırırdı. Tüm bunları ablası da ona yapmıştı çünkü.

Nihayet geldi. Evet, yokuşu da çıkmıştı. Çok yorulmuştu. 'Olsun!' diye düşündü. Sonunda gelmişti ya. Güneşin altın ışıklarının beyaz

mermer üzerindeki yansıması gözlerini kamaştırdı. Gözlerini kıstı. İçi sevinç doluydu. Muhtemelen ablası da onu gördüğüne sevinmişti. Güneşin sıcaklığına meydan okuyan yalnızlığın soğuk-luğunu vardı mermerin üzerinde, parmaklarını gezdirdi. Ablasına 'Merhaba!' demekti bu. Her geldiğinde önce mermere dokunurdu ablasının saçlarına dokunmuş gibi.

Derin bir nefes aldı. Çok işi vardı. Önce mermerin tozunu aldı eliyle. Ablasının ismini daha rahat okuyabiliyordu. Bir de o unutamayacağı tarihi... Sonra biraz ilerde olan çeşmeye gitti, çeşmenin yanındaki su şişelerinden birini ağzına kadar doldurdu. Toprak üzerindeki zararlı otları eliyle yoldu. Bunu babasından görmüştü. Babası ve annesiyle geldiğinde annesi bir köşede içini çeke çeke Kur-an'ı Kerim okurken babası ise mezar üstündeki zararlı otları çekip atıyordu. Bunu yaparken gözünün yaşını siliyordu. Ama onu izlediğini görünce yüzünde yalancı bir gülümsemeyle baktı. Belki de babasının ağladığını gördüğü az zamanlardan biriydi.

Mezarın üstündeki çiçeklerin kokusunu içine çekti. Daha üç gün önce gelmişti. 'Ne çabuk uzuyor bu otlar!' dedi kendi kendime. Halbuki ablası hiç sevmezdi düzensizliği, bakımsızlığı. Hep özen gösterirdi kılığına, kıyafetine. Saçları her zaman mis gibi kokardı. Buradaki çiçeklerin kokusu ablasının saçlarını hatırlatıyordu. Otları temizleyip çiçekleri sulayınca işi bitti. Sonra derin bir nefes aldı: 'Hoş buldum abla!' Ablası hep öyle karşılardı çünkü onu: 'Hoş geldin canım kardeşim.'

Çantasından sandviçini çıkardı. Bir ısırık aldıktan sonra kenara koydu. 'Sen benim hiç aç kalmamı istemezsin diye evden getirdim.' dedi. Ablası hiç kıyamazdı ki küçük kardeşine. Sonra bir hızla çantastan yeni aldığı, ablasının seveceğini düşündüğü kitabı çıkardı. Sırtını yandaki ağaca yasladı. Soğuk ve beyaz mermere bakarak:

'Aldığım hikâyeyi umarım beğenirsin ablacığım. Küçük bir çocuğun öyküsünü anlatıyor. Aslında bu hafta başka bir kitap daha okudum. Ama sen onu beğenmezsin diye bunu aldım. Bu arada yine annemden ve babamdan habersiz geldim. Hiç bana kızma. İzin istesem vermeyeceklerdi, sen de biliyorsun. Onları da anlıyorum. Ama ne yapalım işte? Neyse bu kadar gevezelik yeter. Ben kitaba 178

başlayayım, sen de beni dinle ablacığım.’

Kitabı okurken içinin geçtiğini ve uyuduğunu fark etmedi. Rüyasında yine son dersteydi. Ders çok eğlenceli geçiyordu. Öğretmeni hem etkinlik yaptırıyor hem oyun oynatıyordu. Sonra bir yerde söz bana geldi. Verdiğim cevap tüm sınıfı güldürmüştü. Son ders zili çalınca arkadaşşımla birlikte çıkış kapısına yürüdüm. Arkadaşım:

- Akşamüstü ödevlerimizi yaptıktan sonra dışarıda oynayalım mı? dedi. Bense hem yürüyor hem de kolumdaki çantadan bir şeyler çıkartmaya çalışıyordum:

- Çok isterim Cansu ama bugün ablamla okuma saati yapacağız. Ablam dün bana bir kitap almış. Artık çocuk kitapları okumaktan sıkıldığımı söylemişim. O da bana ‘Eylül’ adlı bir kitap almış. Artık böyle Türk Klasikleri kitapları okumalısın Defneciğim, dedi. Çok merak ettim kitabı. Seninle yarın öğleden sonra oynayalım olur mu?

Cansu elimde tuttuğum kitaba bakarak:

- Olur, tabii. Yarın oynarız. Hem kitabını bitirirsen bana da ödünç verir misin? Ablanın önerdiği kitabı ben de çok merak ettim.

Cansu’ya: Tabii, neden olmasın, dedim. Yol boyunca derslerden ve oyunlardan konuşarak ilerledik. Evin sokağına girince Cansu’dan ayrıldım. Karnım guruldamaya başlamıştı. Eve geldiğimde anneme çok acıktığımı söyledim. Annem bana yemek hazırladı. Ben de o arada üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkadım. Mutfağa gidip annemin hazırladığı enfes yemekleri bir çırpıda yedim. Annem acelemin farkındaydı:

- Ne oldu Defne? Acelen ne kızım? diye sordu. Bir yandan yemek yiyor bir yandan da anneme cevap veriyordum:

- Anne, ablam gelmeden onun aldığı kitaba başlamalıyım. Geldiğinde hem şaşırır hem de onu mutlu ederim.

Annem aramızdaki bu ilişkiye çok seviyiyordu. Ablam bana hep sevgiyle yaklaşmıştı. Ben de ablama karşı saygı duyuyordum. Üstelik çok da seviyordum. Yemeğimi bitince annemden izin isteyip

telefonuyla ablamı aradım. Telefonu kapalıydı. Galiba müsait

değil diye düşündüm. Odam gidip ablamın aldığı 'Eylül' kitabını çıkardım. İlk sayfayı çevirdim. Sonra bir sayfa daha, sonra bir sayfa daha...

Epey bir zaman geçtikten sonra kafamı kitaptan kaldırdım. Ablamın çıkış saati gelmesine rağmen ablam gelmemişti. Oturma odasına gittim. Babam gelmişti. Babama 'Hoş geldin babacığım.' dedim. Babamla biraz sohbet ettik. O bana okulla ilgili sorular soruyordu. Benimse gözüm kolumdaki saatteydi. Ne olmuştu? Ablam gelmemişti. Sonra babam da endişelenmeye başladı. Annem, bir yandan ablamı arıyor bir yandan da dua okuyordu. Babam:

- Bu böyle olmayacak. Gidelim, iş yerine bakalım. Ne oldu bu kıza böyle? Hiç böyle yapmazdı, dedi.

Annemle birlikte hemen üzerimize montlarımızı aldık. Aşağıya indiğimizde babam arabayı çalıştırmıştı. Mesafe yakın olmasına rağmen yollar çok uzun gelmişti gözüme. Ve ablamın iş yerinin sokasına döndük. Yolda büyük bir kalabalık vardı. Bir ambulans yolun ortasında durmuş, polisler etraftaki kalabalığı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Meraklı kalabalık bir çember yapmış olan biteni izliyorduk.

Babam arabayı yolun sağ tarafına çekti. Hepimiz hızla indik. Kalabalığa doğru yürümeye başladık. Kalabalığın içine daldık. Yerde kanlar içinde birisi yatıyordu. Annem bir anda feryat etmeye başladı. Yerde yüzüstü yatan kişi ablamdı. Annem ablamı sırtüstü çevirdi:

- Kızım, yavrum, Gülperi'm Ne oldu sana böyle? Yardım edin, ne olur yardım edin!

Babam bu arada bir ambulansa bir polislere doğru koşturuyor, çare arıyordu. Bense o anda deprem oluyormuşçasına şoka girmiştim. Ellerim titriyordu. Ayaklarımın altından yer bir anda kaymış gibiydi. Ablama doğru bir iki adım attım. Ayaklarımın bağı çözülmüş gibiydi. Ablamın kanlı saçlarına dokundum. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Donmuş bir şekilde ablamın yüzüne bakıyordum.

Ambulans görevlileri annemin kollarının arasından ablamı alıp, sedyeye koydular. Bense hala yerde oturmuş ablamın gidişini izli-

yordum. Ablamı ambulansa koydular. Bizi de hemen bir polis arabasına bindirdiler. Hastaneye doğru yola çıktık. Annem, ablamın yanında ambulanstaydı. Yol boyunca babam hıçkırarak ağlıyordu. Bense hala şokta olan biteni izliyordum.

Hastaneye geldiğimizde ablamın kalbi çoktan durmuştu. Yolda ambulans görevlileri müdahale etse de ablamı kurtarmamıştı. Hastane kapısında ablamın cansız bedeni ambulandan çıkardılar. Annem ve babam ablamın yüzüne, ellerine dokunarak ağlıyordu. İşte o an anlamıştım ablam ölmüştü. Yanımda beni teselli etmeye çalışan insanlara ölümün ne olduğunu sormak istiyordum. Ölen insana ne olurdu ki? Bir daha gelmez miydi ablam?

Bir boşluk içersene düştüm. Amansız bir yalnızlık ki tarifi imkânsızdı. İçimde bir boşluk vardı. Ablam gitmişti. Ve benim ellerimde ablamın kanı vardı. Ablamın asla gelmeyeceğini bilmek kulaklarımda bir uğultuya sebep oluyordu.

Ablamın ölümünden üç ay geçmişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Kitap okurken artık hiç heyecan hissetmiyordum. Annem, babam; benim iyiliğim için ayakta durmaya çalışıyorlardı. Ama ben iyi olmak istemiyordum. Artık mutlu değildim. Annem ve babam iyileşmem için beni psikoloğa götürüyorlardı. Ama benim ruhum iyileşemiyordu. Ablamı çok özliyordum.

.....

Bir anda sıçrayarak uyandım:

- Abla, abla ne olur gitme!

Nefes nefese kalmıştım. Yine o günü hatırlamıştım. Ablam gitmiş ve ben yalnız kalmıştım.

Sonra bir anda kolumdaki saate baktım. Hava kararmak üzereydi. Ve annemle babamın gelmesine çok az kalmıştı. Bir an önce eve gitmeliydim. Hemen ayağa kalktım. Üstümü başımı silkeledim. Çantama kitabımı koyup mezarın basına gittim:

- Ablacığım, artık gitmem gerek. Yine geleceğim. Biliyorsun, annem babam beni burada görseler çok üzülürler. O yüzden daha

fazla kalamıyorum. Merak etme bu kitabı bitireceğim ve bir dahaki gelişimde yeni bir kitap getireceğim. Yine birlikte okuruz olur mu?

Mezar taşında parmaklarını gezdirip oradan uzaklaştım. Ablamın yanında kitap okumanın verdiği mutlulukla eve doğru yola çıktım.

Sihirli Ağaç

Ebru İŞBİLEN

Bahçelievler Ortaokulu - B/E

Bundan bir asır önce bir kız varmış. Kızın adı Yaprak'mış. Yaprak 12 yaşında bir kızmış. Bir gün okul harçlıklarını biriktirmeye karar vermiş. Biriktirdiği parayla da bir ağaç almayı istiyormuş. Yeteri kadar para biriktirince de bir selvi ağacı almış. Selvi ağacını alma sebebi de selvi ağaçlarının hiç yapraklarını dökmemeleri ve sadece mezarlıklarda bulunmalarıymış. Bu selvi ağaçlarının boyları 30-35 metreye yakın olurmuş, bazıları da 30-35 metreyi geçermiş. Her neyse selvi ağacını almış ve bir sevinç, bir mutluluk evine gitmiş ama hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmış. Babası, Yaprak'ı azarlamış. Babası kızına ağacı götürüp geri vermesini söylemiş ama Yaprak, babasının dediğini yapmamış ve selvi ağacını almış, yaşadıkları köydeki bir dağın yamacına çıkmış ve ağacı oraya dikmiş. Selvi ağacını dikerken de ağaca söz vermiş: "Her zaman bir kovayla gelip ağacı sulayacakmış ve ne olursa olsun ağacı görmeye gelecekmiş" Gerçekten de sözünü tutmuş. Her okul çıkışı selvi ağacını sulamaya gidiyormuş. Ağacı suladıktan sonra selvi ağacının yanında yarım saat veya bir saat oturmuş ve hayal edermiş: Ağaç büyüyüp kocaman olacak ve onun dallarına salıncak yapacak ve o yaz aylarının sıcak günlerinde ise gölgesine sığınarak güneşten korunacaktı. Yaprak, çok hayalperest kişiliğe sahip bir kızmış. Zaman zaman da ağacın yanına üzgün, sevinçli, mutlu vb. duygularla gelirmiş. Yaprak'ın yanında selvinin çok büyük önemi varmış. Yaprak'ın hayatında en önemli şey bu selvi ağacı olmuş. Gel zaman git zaman selvi kocaman bir ağaç olmuş; tabii, Yaprak da büyük bir genç kız olmuş.

Selvi ağacının yanında hayal etiği her şeyi gerçekleştirmeye ça-

lışıyormuş. Yaprak, ara sıra delilikler eder, ağaca sarılırmış ama ağaç büyük olduğu için artık ağacı sarmalayamıyormuş. Bir gün Yaprak, okul çıkışı her zaman yaptığı gibi ağacın yanına gelmiş ama bu sefer hiç olmadığı bir şekilde üzgün gelmiş. Dediğim gibi bazen Yaprak'ın delilikleri tutuyormuş üzgünken bile. Yaprak, üzgün bir şekilde ağacı kollarıyla sarmalamaya çalışmış ve selvi ağacını ilk defa sarmalamış. Bu selvi ağacının hiçbir ağaçta olmayan bir özeliği varmış. Yaprak'ın aldığı selvi ağacı, sevdiği biri üzgün ise ağaç da bazı belirtiler vererek üzüntüsüne ortak olurmuş. Yaprak, ağaca sarılırken şunları söylemiş selviye: "Bugün benim en mutsuz günüm, bugün babamın öldüğü gün ağacım." diyerek ağaca sarılmış ve daha sonra cenazenin yapıldığı yere gitmek için ağaca veda etmiş. Bu olay olmadan önce ise Yaprak, ağacın dallarına salıncak yapmaya karar vermişti ama yapamayacaktı artık. Çünkü Yaprak'ın başka işlerle uğraşması lazım. Evin sorumluluğu Yaprak'ın üzerine kalmıştı sonuçta. Babası ölmüş, birinin eve bakması lazımdı. Cenaze işleri bitmiş ve Yaprak evine gitmişti. Ertesi sabah olmuş, ağacın yanına gelmiş ama ummadığı bir şeyle karşılaşmış: Ağacın hiçbir dalı yokmuş, tek bir sopa parçası toprağa saplanmış gibi duruyormuş.

Önce ne olduğunu anlamamış ve elinde olan su kovası yere düşmüş, hemen ağacın yanına gitmiş ve bir kez daha şoka uğramış. Çünkü ağacın bir bölümü çürümeye başlamış. Yaprak, günlerce evde ağlamış. Babasından sonra en kıymetlisi olan ağacı ne hale gelmişti ama buna bir anlam veremiyordu. Çünkü ağacına gözü gibi bakıyordu; suyunu, gübresini her şeyini hiç eksik etmiyordu. Yaprak, en sonunda şunun farkına vardı: Kendisini toparlaması lazımdı. Babasından sonra ağacını da kaybedemezdi. Her gün ağacının yanına gidip ağacına bakıyordu ama ağacını bir türlü iyileştiremiyordu. Yaprak'ın hayatı şöyle böyle derken geçip gidiyordu. Aradan tamı tamına bir sene geçmişti ve Yaprak, olgun bir genç kız olmuştu. Bir de Yaprak, şunun farkına varmıştı: Ağacına ne yaparsa yapsın ağacı iyileşemeyecekti. Yaprak da bu arada öğretmen olmuştu. Öğrencilerini çok seviyordu ve çok şefkatli bir insandı. Yaprak'ın bir tane öğrencisi vardı. Yaprak, öğrencileri arasında ayrımcılık etmezdi ama bu öğrencisi, Serpil, diğer öğrencilerinden farklıydı. Bir gün Yaprak hiç kimseye bahsetmediği selvi ağacını Serpil'e anlattı. Serpil, aklı

başında ve doğru konuşan bir öğrenciydi. Serpil, hocası Yaprak'ı dinledikten sonra ona şöyle bir soru yöneltti:

“Hocam, siz babanızı hangi tarihte kaybettiniz?”

Yaprak şaşırıldı. Bu soruyu sormasının amacının ne olduğunu Serpil'e sordu.

Serpil, Yaprak'ın şaşıracağı bir cevap verdi:

“Hocam, selvi ağaçları çok özel ağaçlardır.”

Yaprak, cevabını aldı ve artık babasının ölüm tarihini Serpil'e söylemeliydi, söyledi de.

“Babamın ölüm tarihi 2 Nisan 1992.” dedi.

“Peki, hocam siz bu tarihte hiç ağacınıza gidip sarıldınız mı veya buna benzer bir şey yaptınız mı?” diye sordu.

Yaprak, “Evet.” diye cevap verdi.

“Ama bunun benim anlattıklarım ile ne alakası var?” diye Serpil'e sordu.

Serpil, “Selvi ağaçları insanları dinleyebilir ve duygularımıza ortak olabilir.” dedi ve daha sonra “Hocam, 2 Nisan'da ağacınızın yanına gidin ve ona 2 Nisan 1992'de sarıldığınız gibi sarılın. Ağacınıza sen nasıl güzel bir ağaçsın, seni seviyorum deyin ve ağacınızı sulayın. Bunu yaptıktan sonra eskiden ağacınızın altında kurduğunuz hayalleri tekrar tekrar hatırlayın ve yapmaya çalışın.” dedi. Yaprak, Serpil'e “Senin bu söylediklerini deneyeceğim.” diyerek Serpil'i evine bıraktı. Gerçekten denedi ve sonunda beklenen gün geldi. 2 Nisan günüydü. Yaprak, ağacın yanına gitti ve ona sarıldı.

“Sen çok iyi bir ağaçsın, seni seviyorum. Beni duyduğunu, duygularımı hissettiğini biliyorum.” Ağacına sarılmayı bıraktı ve eski günlerde yaptığı gibi ağacının altına uzandı, gözlerini kapattı.

Eski hayallerini düşündü: Ağacın dallarına salıncak kurmuş, kocaman yaprakların altında güneşten kavrulmaktan kurtulmuş ve ağacın altında uyuyakaldığını hayal etmişti. Gözlerini açtı ve evine gideceği zaman da ağaca veda etti. Ertesi sabah elinde su kovası

ile eski günlerdeki gibi ağacını sulamaya gelmişti. Serpil'in dedikleri doğruydu, ağaçlar da biz insanların duygularını anlayabiliyordu. Yaprak'ın biricik selvi ağacı da 2 Nisan günü Yaprak'ın duygularını anlamış ve onun derdine ortak olmuştu. Yaprak, sevinçten tekrar ağaca sarıldı ve o gün hiç ummadığı bir şekilde mutlu olmuştu. O gün Yaprak, bir karar verdi, ağacını sevimli Serpil'le tanıştıracaktı. Yani anlayacağınız Serpil'i selvinin yanına getirecekti. Yaprak'ın anlamadığı tek şey bu olanlardı. Serpil, nasıl olur da selviyi eski haline getirebilirdi. Aslında Serpil bir periydi, öyle bir periydi ki bakmaya kıyamazsınız. İsteddiği zaman insana dönüşüyor, istediği zaman ise hiç kimsenin olmadığı bir yerde periye dönüşüyordu. Aslında selvi de sihirliydi, yani periyle bir ikiliydiler. Çiçek yani peri her canlının duygulara ortak olduğunu anlatmak için selvi ağacı ile birlikte Yaprak'a gelmişlerdi. Daha bunu Yaprak bilmiyordu, öğrenecekti gerçekleri. Serpil'in bir peri olduğunu, Çiçek'inde selviyle bir bağlantısı olduğunu öğrenecekti ama sırası değildi. Bunu zamanında öğrenmesi lazım Yaprak'ın. Yaprak'ın bir seçim yapması gerekecekti.

Seçim çok zor. Ya selviden vazgeçecek ya da selvi ve Çiçek ile her yeri gezebilecek, insanlara her şeyin duygularının, duyularının olduğunu gösterebilecekti. Seçim Yaprak'ındı. Her neyse, gelelim konumuza. Yaprak, Serpil'i ne zaman selvinin yanına getireceğine karar veremedi. Okula gitti, Sepile sordu: "En sevdiğin gün hangisi?" diyerek. Serpil, "Perşembe." dedi. Daha sonra bunu neden yaptığını anlamadan Yaprak'a gözlerini dikerek baktı. Yaprak da anladı neden Serpil'in öyle baktığını ve şöyle dedi:

"Seni ağacım olan selvi ile tanıştıracığım yani seni onun yanına götüreceğim ve senden bir gün belirlemeni istedim." dedi. Serpil'in belirlediği gün ise iki gün sonraydı, beklenen gün geldi. Okul çıkışı Yaprak ve Serpil selvi ağacının yanına gittiler. Vakit geçirdiler ve bir anda Serpil periye dönüştü, selvi ağacı da ışık saçmaya başladı etrafı. Yaprak, ne olduğunu anlamadı. Çiçek yani Serpil, Yaprak'a dönüp bütün gerçekleri anlattı. Serpilin aslında bir peri gerçekte ise adının Çiçek olduğunu, selvi ağacının da sihirli bir ağaç olduğunu söyledi. Yaprak ise Çiçek'in söylediklerini tekrar etti: "Ve yani Serpil, sen aslında bir perisin; gerçek adın ise Çiçek. Ağacım sihirli bir ağaç."

diyerek bayıldı. Gözlerini açtığında ise selvi ağacı ile Çiçek, Yaprak'ı uyandırmaya çalışıyorlardı. Yaprak uyandı ve bu olanların gerçek olup olmadığını son bir kez daha sordu.

Sordu ama bu kez Çiçek cevap vermedi. Selvi ağacı cevap verdi ve bu yaşanan her şeyin doğru olduğunu söyledi. Yaprak, bir şok daha geçirdi; selvi ağacı konuşabiliyordu.

“Se-se-selvi, s-sen ko-nu-nuşabiliyorsun.” dedi ve selvi de onayladı.

“Evet, konuşuyorum.” dedi. Oradan Çiçek araya girdi ve “Seçim yapmalısın!” dedi. Yaprak, “Anlamadım, ne, ne seçimi?” diyerek tekrar sordu. Çiçek şöyle dedi:

“Ben ve selvi bir ikiliyiz; insanlara her canlının duyduğunu, konuştuğunu, duygularının olduğunu anlatmak için seçilmiş kişilerin yanına gidiyoruz ve sana yaptığımız gibi onlara da seçim yaptırıyoruz. Senin gibi birçok insanın yanına gittik. Ben ve selvi senden istediğimiz gibi onlardan da seçim yapmalarını istedik ama seçim yapmadılar. Şimdi, sana soruyorum bizimle gelersen sen de benim gibi bir peri olursun, eğer gelmek istemiyorsan her şeyi hafızandan sileriz.” dedi. Şunu da ekledi: “Eğer bizimle gelersen bunu yapan ilk kişi olacaksın yani bizimle gelen ilk kişi olacaksın.” dedi ve karar vermesini istedi. Yaprak, normalde mantığıyla karar veren bir insandı ama bugün mantığıyla değil kalbiyle karar verdi. Upuzun bir yolculuğa çıktılar, yeni insanlarla karşılaştılar, yeni yerler gördüler. Bir de Yaprak, selvi ağacının dallarına salıncak kurmak istiyordu, yaptı, Bazen uçmaktan yorulduğunda salıncağa oturup dinleniyordu. Ve çok mutluydu. Bir periydi artık Yaprak da.

Güneydoğu'da Bir Medeniyet

Helin ASLAN

Kengerli Ortaokulu - B/A

Tam iki aydır bugünü bekliyordum. Babamın yurtdışına bir iş gezisine gittiğini öğrendiğimde inanılmaz sevinip uzunca bir çığlık kopardım ve hemen telefonuma sarılıp İstanbul Üniversitesini birlikte okuduğum, Şanlıurfa arkadaşımı -Zilan'ı- arayıp "Ziloş' um, sonunda geliyorum. Babam yurtdışına çıktı bu hafta boyunca seninleyim. Bavulumu hazırlıyorum, yarın sabah ilk uçakta Urfa'dayım." dediğimde Zilan da sevinçten bir çığlık koparmıştı. Aslında babamdan gizli gitmenin iyi bir fikir olmadığını farkındayım ama sürekli televizyonlardan gördüğüm, gazetelerde karşılaştığım Güneydoğu'nun bu güzel kentini merak ediyorum ve görmek istiyorum. Açıkçası gönlümde yatan bu istek, kısıtlama ve karşı çıkmalara karşı galip gelmişti. Fakat konuyu babama açtığımda bu isteğime şiddetle karşı çıkmış ve beni asla oralara bir başıma göndermeyeceğini söylemişti.

Babamın unuttuğu ya da göremediği bir şey vardı. Ben artık çocuk değildim, yirmi yaşında bir genç kızdım. Kendi kararlarımı alabileceğim, başımın çaresine bakabilecek yaşıydım. Ne pahasına olursa olsun gidecektim. Müjdeli haberi arkadaşşıma verdikten sonra ihtiyacım olan her şeyi bavulumla doldurdum. Sırt çantama ise tableti mi, fotoğraf makinemi ve dürbünümü koydum. Annem, babamdan gizli gitmem konusunda fazlasıyla tedirgindi. Çünkü ikisinin

de doğuya karşı önyargıları vardı. Ben önyargılarımı üniversite okurken en yakın arkadaşım, Zilan, sayesinde kırmıştım. Zilan anlatkça doğu kültürüne; törelerine, ağalık sistemine vs. aklınıza gelebilecek bu kültüre ait her şeye inanılmaz büyük bir merak duymaya başlamıştım. Yaptığım hiçbir araştırma bu merakımı dindiremiyor. Oradaki her şeyi bizzat görmek, keşfetmek istiyordum. Zaten benim oldum olası en büyük hayalim bir gazeteci olmaktı. Ama babamın ısrarı yüzünden hukuk bölümünü okumuştum.

Heyecandan uykuya dalmakta zorlansam da sonunda uyumuş ve sabah bir kalp çarpıntısıyla uyanmıştım. Hemen hazırlanmaya koyuldum. Ben hazırlanırken annem sürekli arkamda dolanıp:” Meyra bak, dikkat et kendine oralarda, telefonunu hep açık tut, sürekli haber ver, başına bir şey gelse babana ne derim döndüğünde...” diye söylenip durdu. Annemi karşıma aldım, iki elini tuttum: “Anneciğim, lütfen endişelenme. Artık küçük bir Meyra yok karşında, hiçbir şey olmayacak söz veriyorum, dedim. Annemin, seni ben bırakırım gibi ısrarlarına rağmen annemle vedalaşıp taksiye bindim.

İstanbul havalimanına varmam bir buçuk saatimi almıştı. Oysa bu yolculuk en fazla otuz beş dakika. Kahrolası İstanbul trafiği... On beş milyon insanın yaşadığı, gürültünün ve robotlaşan insanların sokaklarda başkalarından bir haber yaşamının sürdürdüğü bir insan topluluğuna dönüşen, onca güzelliğine rağmen artık bu trafik yüzünden yaşanılmaz hale gelen bir kent düşünün. Ne yazık ki burada yaşıyorsanız artık ayak uyduruyorsunuz bir şekilde. Ben de bu trafiği tabii ki hesaba katarak ayarlamıştım her şeyi. Havalimanına yetiştim. İstanbul’a ait her şeyi geride bırakıp Güneydoğu’ya- Şanlıurfa’ya- gitmek için uçağa bindiğimde saat 06.00’daydı. Daha önce ailece birçok ülke ve şehir gezmiştik ama hiçbiri bu kadar beni cezp etmemişti. Yolculuk boyunca kitap okudum, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Hostesin; “Lütfen kemerlerinizi bağlayın, inişe hazırlanıyoruz.” deyiş bile bana heyecan vermişti.

Uçağın dışına attığım ilk adımla yüzüme inanılmaz bir sıcaklık çarptı. Oysa daha saat 07.30 civarındaydı. Şanlıurfa’nın Türkiye’nin en sıcak ili olduğunu Zilan’ın İstanbul soğuğundan sürekli yakınmalarından biliyordum. Şanlıurfa havalimanından bir taksiye atlayıp

il merkezine doğru ilerledim. Geldiğimi henüz arkadaşşıma söylememiştim. Saat daha çok erkendi. Onları rahatsız etmek istemiyordum. Otelde kalmayı düşünüyordum. Önce otele gidip yerleşecek daha sonra arkadaşşıma geldiğimi haber verecektim. Şivesini Zilan'a benzettiğim taksi şoförü "Ablam nereye gidah?" diye sorunca "EL Ruha Otel" dedim. Yaklaşık iki kilometre yol gittikten sonra koca bir tabelada: 'Şehir merkezine 40 km.' tabelasını görünce otuz dakikalık bir yolumuz kaldığını anladım. Şanlıurfa'nın simgelerinden biri olan İstot Heykeli şehir merkezine giden yolun başında bulunuyor. Yaklaşık otuz dakika boyunca gördüğüm tek şeydi. Dümdüz araziler ve fıstık ağaçları... Yol boyunca gözüme çarpıyordu. Tarım bu şehrin gelir kaynağıydı. İlerledikçe gelişen, büyüyen tertemiz bir kent olduğunu görüyordum. Bu şehir hakkında çok şey biliyorum çünkü çok fazla araştırma yaptım.

Peygamberler şehrine adım adım yaklaşıyordum. El Ruha oteline yaklaşmıştık. Orada karşımıza bir AVM çıktı. Baktığımda asla İstanbul kadar kalabalık olmayan bir şehir, dedim içimden. "Eyyübiye tarafı aha bu taraftır Hoce." dedi taksici. 'Hoce' derken, dedim içimden. Çok da sorgulamadım. Kafamı çevirdiğimde mağaralar, inler, eski taş binalar vardı. Her binada farklı bir gizem vardı sanki bu eski yapı olmalarından kaynaklanıyordu. Çok geçmeden muhteşem bir konağı andıran otantik yapıdaki bir binanın önüne durduk. Kalacağım otelin bu kadar müthiş bir yapıya sahip olduğunu bilmiyordum. Sadece şehrin merak ettiğim, görmek istediğim yerlerine yakın olduğu için aceleyle seçmiş, yer ayırtmıştım ve fotoğraf makinemle çektiğim ilk fotoğraf bu otelin dış görünüşü oldu. Bavulum odama taşınırken arkadaşşım Zilan'a mesaj atıp Urfa'da olduğumu ve bir otele yerleştiğimi söyledim. Otelin içi de dışı kadar müthiş ve göz alıcıydı ama ne yazık ki bu keyfi fazla süremedim. Zilan ve babası bütün ısrarlarıma rağmen otelde kalmama izin vermediler. Onların kültür ve geleneklerinde misafir evde ağırlandırmış. Ne kadar güzel bir adet. Oysa babam şehir dışından gelen akrabalarımızı bile bir otele yerleştirdi. Gerçi bize akrabalarımız bile doğru dürüst gelmezdi.

Zilan'ın evi avlusu olan iki oda ve mutfaktan oluşan, kocaman

taşlardan inşa edilmiş şirin bir evdi. Öyle sıcak, öyle samimi karşıla

dılar ki beni kendimi çok mahcup hissettim. Bir an Zilan İstanbul'a bize misafirlige gelseydi ailem onu nasıl karşılardı, diye düşündüm. Benim ailem akrabalarını bile bu kadar sıcak karşılamazlardı. Zilan benim geldiğimi öğrendiğinde annesine haber vermiş. Annesi, bu kadar kısa sürede mükemmel bir sofraya ile karşıladı bizi. Urfa'ya özgü ağzı yumuk, patlıcan kebabı, lebeni, çiğ köfte, borani... Tüm yöresel lezzetler bir aradaydı. Zilan'ların maddi durumlarının iyi olmadığını biliyordum. Giymiş olduğum kısa şortumun bulunduğu ortama uygun olmadığını düşündüm.

Zilan'a bundan dolayı ailesinin rahatsız olup olmadığını sordum. Ve Zilan bana: "Ailem insanların giyimiyle ilgilenmezler ve rahatsız olmazlar." dese de ben üzerime daha rahat kıyafetler giydim.

İnanılmaz sıcak ve doğal bir ortamda önce kahvaltı yaptık, ardından çay içtik. Zilan'ın ailesinden izin alıp dışarıya çıktık. İlk durağımız Hz. İbrahim'in ateşe atıldığında odundan balığa dönüştüğü rivayet edilen, milyonlarca balığın bir arada bulunduğu Balıklıgöl'dü. Şanlıurfa Kalesi'nin üzerinde bulunan ve şehrin simgeleri haline gelen koca iki direği anımsatan Hz. İbrahim'in oradan sallandırılarak şu an balıkların bulunduğu yere doğru ateşe atıldığı bilinir. Balıklı göl benim gibi birçok yerli ve yabancı turisti de ağırlar.

Kale ve Balıklı Göl arasında bulunan küçük bir gölü andıran insanların içinde çay ve kahve içtiği bu yer gözüme takıldı. Zilan'a dönüp bu yerin ne olduğunu sordum. Zilan, o göle "Aynzeliha Gölü" deriz, dedi. Hz. İbrahim'i ateşe atacak olan acımasız Nemrut'un kızının bu duruma ağlamasıyla akan gözyaşlarının göl olma hikayesi. Öğrendiğim bu bilgi beni müthiş heyecanlandırdı. Uzunca bir geziden sonra kalenin içinde bulunan gizli bir merdivenden indik ve orada buluna bir güvenlik görevlisi bize bu merdivenin daha da aşağıya gittiğini ama görevli harici kişilerin girmesinin yasak olduğunu söyledi. İşte o an keşke gazeteci olsaydım, dedim. Kalenin içindeki gizemli yerleri görememek beni üzse de şehrin çarşına gitmek beni keyiflendirdi. Yol boyunca tüm bakırcıların bir arada olduğu bakırcılar çarşısı, burnuma çarpan buram buram isot kokusu... Isot, önemli dedim içimden. Kurutmalıklar, hediyelikler yolu... Bir sürü hedi-

yelik eşya aldım. Arkadaşıma aldığım şalın aynısını kendime ve

anneme de aldım. Aynı zamanda eli boş geldiğim ev sahiplerimi de unutmadım. İçlere doğru girdiğimizde tarihi Gümrük Hanı'na geldik. Zilan: "Hazır mısın benim güzel İstanbullum, hayatındaki en güzel menengiç kahvesini içmeye?" dedi. Kahve sevdiğimi de biliyor tabii... Fıstık kahveye de eklenmiş. İçimden, isot ve fıstık gerçekten önemli, dedim. Mis gibi sıcacık, üzeri ezilmiş fıstıklarla kaplı kahvelerimiz geldi. Yumuşak içimliydi kesmedi, iki fincan içtim. Eee, nereye Urfa güzeli? dedim. Bugünlük yeter, dedi. İçimde inanılmaz gezme arzusu fakat ayakkabının içine zor sığan ayakkabılarım... Eh madem, yeter o vakit dedik.

Akşama doğru eve döndüğümüzde ikimizde yorgunluktan bitkin haldeydik. Akşam yemeğinde Urfa yöresine ait bir sürü yemek vardı. Hele o lahmacunlar yok mu... Annem eve döndüğümde bir deri bir kemik kızını yanakları etli görünce eminim 'Arada bir yollasak mı seni?' diyecekti. Tıka basa doyurduğum karnım çatlamak üzereydi, yemekler müthişti. Bir yandan da iki odalı evde nasıl yatacağız diye endişe duysam da Zilan'ın iki erkek kardeşinin babaannelerine gönderdik. Zilan'ın anne ve babası küçük kızlarıyla birlikte kalırken Zilan ve ben diğer oda da kaldık. Yere güzelce döşekler serildi. Annem gün boyunca sürekli arayıp durdu. Ona inanılmaz yerler gezdiğimi ve birçok şey kaçırdığını anlattım. O ise endişeliydi. Mutluydum. Yeni tanıdığım bu kültürün ne kadar kıymetli olduğunu fark etmiştim. Urfa'yı çok sevmiştim. Buradaki insanlar saf, temiz kalpli, henüz mayalarına pislik katılmamış insanlardı. Yarın Göbeklitepe'yi gezmeye her şeyiyle orayı keşfetmeye gidecektim bir haftanın çok çabuk biteceğini biliyordum. Bir gün geçmişti bile. Sabah çok erken uyandım. Bu şehirdeki saatlerimi uykuyla geçirmek istemiyordum. Uykulu gözlerle dinlediğim ezan sesi içime işliyordu. Neden bilmiyorum ama gözlerim doldu. Karşı odanın kapısı açıldı. Zilan'ın babası açıldı. Oysa saat dört civarıydı. Uyku tutmadı.

Abdest almak için uyandığını namaza durunca anladım. Ardından Zilan'ın annesi de abdest almak için uyandı. Zilan'ın başucunda duran çalar saat çalmaya başlayınca o da hemen kalktı. Uyandığımı bilmiyordu. Sessizce, ayakuclarına basarak odadan çıktı. Abdestini

alıp o da geldi ve namazını kıldı. Namazını kıldıktan sonra Kuran

okuyan birinin sesi geldi. Zilan pencereyi açınca babasının Kuran okuduğunu anladı. Uzun süre dinledim, dinlerken gözlerim doldu. Ne dediğini anlamasam da çok etkilendim. Kuran dinlerken uykuya daldık. Uyandıığımızda saat sekiz olmuştu. Müthiş bir kahvaltı hazırdı. Közlenmiş biberler, patlıcanlar, sıcacık ekmeğin kokusu...

Beklenen an gelmişti. Tarihin sıfır noktası, 2019 Göbeklitepe yılı ilan edildi. Göbeklitepe binlerce turisti ağırladı, insanlık burada başladı, inançlar burada vücut buldu... gibi sayısız haber demec... Merak duygusu olmayanlara dahi bu duyguyu hissettirecek, beni tarihin derinliklerine götüreceği o mükemmel eserler.

Kahvaltı yapıp heyecanlı kâşifler olarak dışarıya çıktığımızda Zilan: Göbeklitepe buraya uzak bir yerde, dedi. Nasıl gidecektik? Uzun uğraşlar sonunda bir taksi bulduk. Atladığımız gibi Göbeklitepe'ye ilerledik. Urfa'nın 15 km güneydoğusunda yer alan, Neolitik Döneme ait en eski ibadethane olarak kabul edilen, etrafında herhangi bir yerleşim alanı bulunmayan, doğal bir tepenin üzerinde yer alan tapınağın çevresi taşlarla çevrilidir. Toplamda seksen dönümlük bir alana sahip olan bu sit alanı Kültür Bakanlığınca 2009 yılında 1. dereceden sit alanı, haline getirilmiştir. M.Ö. 10. Yüzyıla ait Cilalı Taş Dönemini yansıtan en önemli bulguları arasında çöl varanı sürüngen kabartmaları, ağzı açık ve turna, leylek, tilki, yılan, akrep, yabani koyun, aslan, örümcek ve kafası olmayan insan kabartması vb. heykelle birçok tarihi eser ortaya çıkaran bir yerdir.

Sonuç olarak mimarlık tarihi insanlığın avcı ve toplayıcı toplulardan yerleşik topluma geçmesi ile başlar. Göbeklitepe' de bulunan 12.000 yıllık yapılar mimarlık tarihinin başlangıcı olarak kabul edilmiştir. İnsanoğlunun tek tanrılı dinlerinden önceki çok tanrılı döneme ait ilk tapınağı M.Ö 4000 yılına ait Malta adasındaki tapınak olarak biliniyormuş. Ancak Göbeklitepe Tapınağı'nın tespiti ile bu bilgiler gerçekliğini yitirmiş ve insanlığın ilk tapınağının günümüzden 12.000 yıl öncesine ait Göbeklitepe Tapınağı olduğu bilimsel verilerle kanıtlanmış.

Zilan bu bilgileri göğsünü gere gere söylüyordu. Kültürüne ve

tarihin eserlerine çok değer veren bir kızdı. Bu şehre -gezdiğim bu yerlere- aşık olmuştum. Ama ne yazık ki İstanbul'a geri dönmek 193

zorundaydım. Babam yarın sabah gittiği iş gezisinden dönüyordu. Erken dönmek zorunda kalmıştım. Haberi alınca Zilan'ın nasıl üzüldüğünü fark ettim ve tabii ailesinin de... Sadece iki gün tanıdığım bu insanlardan ayrılmak çok üzüyordu beni. Taksiye atlayıp havaalanına doğru giderken arkamda bir şehir değil bir medeniyet bıraktığımı farkındaydım.

Ve içimde kendimi esir gibi hissettiğim İstanbul artık benim daimi memleketim değildi. Ben Meyra. Bir karar alarak İstanbul'a geri döndüm. Artık bir avukat adayı değil bir gazeteciydim.

Baş Tacısının Urfa

Ezel BEŞALTI

Geçit Ortaokulu - B/A

Offff ... Ne kadar sıkıcı ya bu iş yerimdeki arkadaşlarımla samimiyetsizliği!

Aman aman az önce o korkutucu korna sesleri... Sadece az önce de değil, hep bu işkenceye maruz kalıyorum. İş yerimde mutsuzum, işimi sevmiyorum, kimse gülmüyor. Her gün günaydın kelimesini ipe çekiyorum ama maalesef yok. Sohbet eden kişiler yok, patronumuzun bir azarlayışı var, her gün adeta cehennemdeymişim gibi hissediyorum.

Biz insanlar her gün sosyallikten çıkıyoruz, bu beni kahrediyor. Neden biriyle konuştuğumuzda hep “ Bizim zamanımızda böyle değildi, dünya çok değişti. ” denir? Keşke bu cümleler kullanılmasa, eskide olan o güzellikler şimdi de olsa...

Saat 15.30 olmuş. Çok şükür mesai bitti. İş yerinden çıktım, yürüyorum. Başımı yukarı kaldırdım. Kaldırmaz olaydım, yine o kara bulutlar gökyüzünde. Keşke o kara bulutlar olmasa. Maalesef fabrika dumanlarından başka bir şey değil. Yürürken temiz bir nefese bile muhtaç oluyorum bazen. Biz insanoğlu nasıl becerdik dünyamızı kirletmeyi? Bundan dolayı aşırı utanç duyuyorum.

Yürüyorum, yürüyorum. Gökdelenler içime sıkıntı veriyor. 40. kata kadar nasıl dayanıyorlar? Eskiden ne güzelmiş; bahçeli evler, insanlar arasında komşuculuk varmış. Keşke eskiye dönsek . Düşünsenize bir hafta sonu mahallecek pikniğe gidiyoruz. Cıvı cıvı kuş sesleri, rengarenk çiçekler , yemyeşil çimler... Çocuklar; balkonlar-

dan özgürlüğe kavuşmuş zıplıyor hopluyor, abiler salıncak yapmış, babalar mangal yakıyor, anneler salata malzemelerini doğruyor. Sonra anneler ‘ Mangallar oldu, hadi sofraya!’ diye bağılıyor. Çocuklar ‘Yaşasın, yaşasın!’ diyor. Ah, dedim ahh! Biliyorum, söylediğim belki klişe gelecek ama bunun hayalini ve daha birçok şeyin hayalini kuruyorum.

Eve geldim, ışığı açtım. Çantamı, montumu koltuğa fırlattım. Hemen pencereyi açtım, aşağıya baktığımda iki çocuk parkta kavga ediyordu. İçim daraldı bu manzaradan. Hemen kapattım pencereyi. Karnımdan bazı sesler gelince koşa koşa mutfağa gittim. İki gün önce yaptığım dolmayı ısıttım, üstüne de yoğurt koydum. Aceleyle yedim. Dar koridorumdan yürüyerek ileride sağ köşedeki odama girdim. Girer girmez lavanta kokusu burnuma geldi. Sabah çarşaf değiştirmiştim, onun kokusuydu. Hemen yatağa uzanmak istedim. Yeni aldığım kitap yatağımın üstündeydi “Gezmek Ne Güzel Şey” adlı kitaba şöyle bir göz gezdirdim. Sonra bir anda:

“Ya ben neden bir haftalığına yeni bir yer görmeye, gezmeye gitmiyorum?” dedim kendi kendime.

Evet evet, güzel bir fikirdi ama nereye gitmeliydim bilmiyordum. Bu kadar bunaldığım yerden neresi güzel gelirdi acaba? diye düşünmeye başladım. Aniden televizyonda izlediğim reklam geldi aklıma. 2019 Göbeklitepe Yılı... Heyecanla dedim ki: “Neden Urfa olmasın?”

Bu fikir beni inanılmaz heyecanlandırmıştı ve son zamanlarda aklıma gelen en güzel şeydi bu. Biliyorum, basit gibi geliyor ama beni çok etkilemişti.

Bu sabah tekrar işe gittim. Patronum Şevket Bey’in yanına gitmek istedim. Şevket Bey; orta boylu, ince bıyıklı, burnu kemerli, göbekli biraz da ne birazı baya baya sinirli biriydi. Yanına sürekli gitmemizden rahatsız olur, “Arkadaşlar, arkadaşlar seviyeyi koruyalım.” derdi.

Masamdan kalktım, içimde korkuyla yavaş yavaş Şevket Bey’in odasına tam yönelmek üzereydim ama bir an duraksadım ve kendi kendime dedim: Ya yanlış bir şey söylersem! O an içime bir cesaret gelerek: ‘Yaparsın.’ dedim. Tedirgin tedirgin kapısının önüne geldim,

elim titreyerek Şevket Bey'in özel yapımı ahşap kapısını çaldım ve içeriden gelen 'Gelin!' sesiyle Şevket Bey'e doğru adım attım.

'Şevket Bey, kusura bakmayın efendim, rahatsız ediyorum ama sizden bir ricam olacak .' dedim. Gözlerini bana dikerek: ' Buyurun, iki dakikanız var, sizi dinliyorum.' dedi.

Bunu duyduğum an odayı terk etmek geldi aklıma, hem de kapıyı çarparak ama yapamadım, ekmeğe yeniden elli kuruş zam geldiği o an aklıma gelince. Sesimi yumuşatarak:

'Efendim, annem ameliyat olacak o yüzden bir haftalığına izin verebilir misiniz?'

Klasik bir yalandı ama etkiliydi günümüzde. Söyledim söyleme-sinde de devamını nasıl getirecektim? Bir sorsa 'Nesi var, hangi hastane?' falan filan...

Sakin bir sesle :

'Peki.' dedi. Şaşırdım o anda bu cevabı beklemiyordum. Ne bileyim kızacaktı sonra da odasından kovacaktı falan ama olmadı. Sadece 'Peki.' dedi.

Şimdi yanında sevinsem ilk kez annesi ameliyat olacak biri seviyor derdi. Titrek bir sesle:

- Teşekkür ederim, dedim. Çıktım odadan. Kapının önünde seviniyordum, havalara uçacaktım nerdeyse. Çalışma arkadaşlarımın gözüne çarptım, herkes bana bakıyordu. Acaba kapının önünde, hele hele Şevket Bey'in odasının kapısının önünde, bir insan neye sevinebilirdi? Neyse, yerime geçtim, gözüm bir yandan da saate bakıyordu. Artık bitsin diyordum, bitsin.

15.29 bir dakika sonra mesai bitecek. Hey şanlı mı Şanlıurfa beni bekle!

55,56,57,58,59. '15.30' bitti.

Hemen koşa koşa eve geldim. Elim titreye titreye anahtarını kapının deliğine soktum, içeriye girdim. Dar koridorumdan hızlıca odama geçtim. Kalbim yerinden fırlayacaktı adeta. Aşırı heyecanlıydım. İçim içime sığmıyordu. Giyinme dolabımın üzerindeki kırmızı

valizimi hemen açtım. Birkaç giyecek, birkaç makyaj malzemesi koyarak valizi kapattım. Yoldan geçerken kendi kendime gülüyordum. Çevremdeki insanların şaşkın şaşkın bakışlarını gördüğümde hiç de umursamadım. Dosdoğru otogara geldim.

12 numara pencere kenarı... Yolculuk şanlı mı şanlı olan Urfa'ya. 17 saat süren yolculukta ayaklarım şişti; üfledim, püfledim ama bir yandan da hala çok sevinçliydim. Kulaklığımı taktım telefonuma ve başladım Urfa Türküleri dinlemeye. Hele ki "Urfalıyam Ezel'den" türküsü var, ne güzel bir türkü... "Urfalıyam Ezel'den, Urfalıyam Ezel'den. Gönlüm geçmez güzelden..." diye diye Urfa'ya ayak bastım.

Urfa otogarında insanlar birbirleriyle sohbet ediyordu. Önce afalladım çünkü bu manzarayı en son çocukluğumda görmüştüm. Şoförler bir arada toplanmış, çay içiyorlar ve şakalaşıyorlar. Gözlerimi ovuşturdum, sanki rüyadayım ya da uyanamadığımı düşündüm ama gerçektir bu manzara.

Elimde kırmızı valizim, taksi durağına ilerledim. Bir taksiye bindim. 'Nereye abla?' dedi kara kaşlı, esmer tenli, uzun boylu taksi şoförü.

Ben de 'Urfa'nın en bilindik oteline götür.' dedim.

Genç: 'Başım gözüm üstüne abla.' dedi hafif utanarak. Sonra devam ediyor 'Abla Urfa'mıza hoş gelmişsen, yabancısın galiba ama Urfa'mız çok güzeldir.

'Evet, yabanciyim, İstanbulluyum. Bir haftalığına geldim.' diyorum.

Başlıyor: Baş tacısın abla, diye Urfa'yı anlatmaya:

'Balıklıgöl'e git abla. Hz. İbrahim mağarasını ziyaret et, manevi huzur dolarsın vallah. Göbeklitepe hele nasıl taşlar... Düşünsene kaç yıllık tarih abla, insan tuhaf oluyor. Harran Evleri' ne git ablam, Halfeti Batık Cami'yi gör, aman tekne gezisi de yapasın, Urfa'ya gelip de sıra gecesine gitmedim deme abla, kesin git halay çek. Mırrasından iç şöyle isotlu çiğ köfte ye ablam' diyerek bir otelin önünde duruyor. Şoför:

“Geldik abla, Allaha emanet.” dedi. Ben de teşekkür edip indim taksiden. Otelin kapısından girerek resepsiyondaki orta boylu, yeşil gözlü hafif dalgalı açık kahverengi saçlı kız bana “Hoş gelmişsiniz, buyurun”dedi. Ben de hemen atılarak: “Bana bir haftalığına tek kişilik bir oda verebilir misiniz?” dedim. Sevimli genç kız bana: “Tabii efendim.” diyerek 35 numaralı anahtarı elime tutuşturdu. Asansör bile aklıma gelmeden hızlıca yukarı fırladım. Odama çıktım. İlk adımımı attığımda çok şaşırdım çünkü yerlerde koyu kırmızı birçok minder duruyordu. Haaa, hatırladım bunlar herhalde şark odası denilen odanın minderleri olmalıydı. Ama çok hoşuma gitti, o üzerindeki değişik figürler falan onda da bir geçmiş vardı sanki. Hemen lavaboya giderek yüzümü yıkadım. Otobüste şişmiş ayaklarımı yıkadım, sabunun yanında kolonya gördüm, elime sürdüm kokladım ama bu bilindik kokulardan değilmiş. İso kolonyasıymış. Altında yazıyordu özel Urfa isot kolonyası diye. Sonra temiz polarlı eşofmanlarımı giyerek yatağa uzandım. Uykuya dalmadan önce kafamda bir kurguladım. Acaba taksicinin söyledi gibi mi, yoksa daha güzel mi? diye. Hemen uykuya dalmışım.

Ertesi gün uyandım. Zaman kaybetmeden Urfa’yı keşfetmek istedim. İlk durak Göbeklitepe.

Göbeklitepe ’ye giden yolda acayip hislere büründüm. Sonra taşları gördüm. Taşlar üzerindeki şekiller resmen tarih dile gelmiş. Ve çevremde bir sürü yabancı turist Çinlisi, Alman’ı, İngiliz’i... Resmen dünya tarih için Urfa’ya gelmiş, buna çok sevindim.Yüzümde tebessümle oradan ayrıldım .

Balıköl’e girdim, oradaki insanların bankta otururken kahkahayla sohbet ettiklerini gördüğümde samimi insanların hala var olduklarını anlamıştım ve bu durum beni çok duygulandırmıştı. İlerledim birçok kişinin balıklara yem verdiğini gördüğümde dayanamadım ve balık yemi satan abiyi gördüm. Ondan birçok yem alıp balıklara yedirdim. Ben de bu sevince dahil olduğum için çok mutluydum. Çünkü o balıkların her bir yem tanesinin göle atıldığında o minicik tatlı halleriyle bir yüzüşleri var. Ve o yemler için nasıl birbirlerini üstlerine üşüşüğünü görünce daha fazla yem vermeye başladım. Sonra dergahın yanındaki banka oturdum ve etrafımı sey-

retmeye başladım. Urfa'daki insanların yöresel kıyafetlerini görünce hoşuma gitti: Yeşil, mavi, kırmızı... İçim bahar oldu. Peki ya çocukların karşılaştıkları kişilere Nemrut'un kızı diye türküye girmeleri... Allah'tan bulasın diye bitirmeleri, aşırı hoşuma gitti. İçimden ben de söylüyordum. Ocağım söndü, nasıl beladır

Yanıma kısa boylu, ela gözlü çenesinin altında güneşi anımsatan dövmesiyle ve burnundaki hızmasıyla sevimli bir teyze oturdu. Hafif tebessüm ederek: "Merhaba kızım, nasılsan?" deyince önce üstüme alınmak istemedim. Çünkü beni tanımıyor ki neden benim halimi hatırlarım sorar ki dedim. Sessizleştim. Teyze ikinci kez deyince artık üstüme aldım.

"İyiyim, siz ?" dedim.

Şükür yavrum, dedi sonra anlatmaya başladı: "Ne zaman üzülsem, ne zaman bunalsam Hz. İbrahim'in mekânına gelirim. Açarım derdimi, anlattıkça anlatırım, içim huzur dolar evladım" dedi. Anlatmak, anlatmak...Ne güzel söyledi. Teyzeyi tam bir saat dinlemişim. Bir saat tanımadığım kişiyle sohbet ettim. Aşırı iyi oluyordu. Teyzeye teşekkür ederek meşhur Gümrük Han'ına yol aldım. Aşırı kalabalık vardı. Boş bir yer buldum, hemen oturdum. Önüme fıstıklı menengiç kahvesi geldi. Hemen tadına baktım. Muhteşem bir lezzetti. Doyasıya kahvemiyudumladım. Zamanım kısıtlıydı, hemen Hz. Eyyüb'ün sabır makamına gittim. Yanımda geçen birçok kişinin derdi var ki derdine derman bulmak için Hz. Eyyüb'ün makamına geliyorlardı. Kimi şifa bulmak için, kimi sabır bulmak için... Ben de orada dünyamızın iyileşmesi için, herkesin birbiriyle eski günlerdeki gibi neşeli, Ramazan Ay'ında zengin fakir demeden herkesin aynı sofrayı paylaşıp orucunu açtığı; bayramlarda ise telefonu bir kenara itip birbirleriyle sohbet edip vakit geçirdiği halimize dönmek için dua ettim ve şifalı suyla yüzümü yıkadım. Bugünlük yeterdi.

Otele gittim. İçeri girdiğimde etrafa gülücükler saçıyor, gülüyordum. Çünkü bu gün hayatımdaki en güzel gündü. Ama ilerideki günlerde daha da çok seveceğime inanıyordum. Şu ana kadar hiç de pişman değildim aksine çok çocuk mutluydum. 35 numaralı odama çekildim. Balıklıgöl'den aldığım üzerinde Urfa hatırası yazan bilekliğimi bileğime taktım ve kıyafetlerimi değiştirip uyudum.

Çarşamba Urfa' da ikinci günümdü. Sabah dışarı çıktım şöyle bir tur attım Urfa'nın sokaklarında. Esnaf amcaların tavla oynadığını; iki üç çocuğun , domates , biber ,patlıcanı bir tepside yerleştirip yürüdüğünü görünce çok şaşırdım ve baktım ki tam karşılarında bir fırın var. Fırına doğru ilerlediklerini görünce merakımdan bende onların arkasından ilerledim. Fırına vardığımda bir de ne göreyim: Üç beş değil on beş yirmi civarı kişinin sıraya girdiğini; pide mi desem, lahmacun mu desem, tırnaklı ekmeği mi, sebzeleri mi desem bilemedim toplanmışlar pişirtmeye. Ama burnuma gelen o mis gibi kokan pide kokusuyla acıktığımı fark ettim ve hemen bir kahvaltı yeri bulup oraya gittim. İçeri girdiğimde duvarlara kurutulmuş biber , dolmalık patlıcan görünce afalladım. Aslında Urfa'daki çoğu şey hatta her şey çok değişikti ama bir yandan da güzeldi İstanbul'a göre. Gördüğüm boş bir masaya oturdum. Daha sonrasında uzun boylu, griye kaçan mavi gözlü garson geldi ve sordu : Ne istersen ablacım, dedi. Ben de: 'Menüde kahvaltılık bir şey var mı?' dedim oradan adam bana: ' Ayıp ettin abla, sen her halde daha önce Şanlıurfa'mıza gelmemişsen.' dedi. 'Açıkçası öyle daha önce buraya hiç gelmedim.' dedim. O da bana hafif bir gülümsemeyle 'Sen hiç canını sıkma abla sana kahvaltının kralını getiriyorum on dakikaya.' dedi ben gülümseyerek onayladım. Kahvaltı geldi. Ama bana göre hiç kahvaltıya benzemiyordu çünkü masanın üstünde bildiğin ciğer vardı, nohut vardı. Ben bu yiyecekleri öğlen yerim şimdi yiyemem ki deyince garson : Urfa'da adet böyledir abla. Urfa' ya geldin mi ciğerinden, nohutundan ve isotundan yemeden gidersen çok pişman olursunuz, deyince dayanamayıp isotlu ve salçalı yumurtasından, dürüm şeklindeki ciğerinden ve soslu yeşillikli nohutundan da yemeden ayrılamadım. Kahvaltımı bitirdim. Enerjimi de almıştım artık kaldığım yerden devamdı.

Halfeti' ye gittim. Merkezden bir buçuk saat... Minibüs yolculuğundan sonra Halfeti'nin manzarasını görünce geldiğime değdi, dedim. Bir cami düşününün: Nehrin altında kalmış. Bu manzara beni etkiledi. Hemen tekne turunda yerimi ayırdım. Fırat'ın kollarına kendimi bıraktım. Ve bu doğal manzarayı seyrettim, içime çektim huzuru. Galiba cennetteydim. Tekne turumuz bitti, hayran hayran etrafıma bakarken kara olan güller dikkatimi çekti. Sadece Halfeti

etrafında yetişen bu güllere karagül denirmiş. Düşünsenize gülün

karası kulağa tuhaf geliyor ama hele kokusu aşırı hoşuma gitti. Halfeti de tam üç saat harcamışım tekrar yola koyuldum. Merkeze geldim. Urfa'ya gelirken otobüste dinlediğim türküler çok hoşuma gitmişti. Ben de akşam sıra gecesine gitmeye karar verdim. Büyük bir hana girdim. Yerlerde otelde gördüğüm minderlerin benzeri vardı. Hemen ayırttığım yere oturdum. Servis olarak meşhur Urfa kebabı, Urfalıların borani dedikleri üzerinde sarımsaklı yoğurt olan yemeği, yanında bol köpüklü ayranla geldi. Lezzetli bir şekilde yedim. Üstüne de şıllık tatlısını bitirdim. Arkama yaslandım. Başladı eğlence. Ortadaki yöresel kıyafetli adam Urfalıyam ezelden, gönlüm geçmez güzelden... Ardından ortaya bir davul şov... Delalim, delalim. Baktım; herkes sahnede, tanımadıkları kişilerle halay çekip mendil sallıyor-lar. Ben de girdim ortalarına ayak uydurmakta zorluk çeksem de bir şeyler yapmak bir de grupta bir şeyler yapmak aşırı hoşuma gitmişti. Tekrar yerime geçtim, yaslandım kulağımda: 'Urfa'nın etrafı dumanlı dağlar aman aman/ Gezme ceylan bu dağlarda seni avlar...' Baktım bütün eller havada, ben de kaldırdım bir sağ bir sola... Gözüm çiğköfte yoğuran adama takıldı. Kendinden geçmiş şekilde yoğuruyordu. Üstelik tavana bir çimdik çiğ köfte fırlattı, daha sonra çiğ köftelerimiz geldi. Ağzımda dağılan bulgurlar, dilimde o acı isot tadı... Bana uzun zaman sonra ilk kez yaşadığımı hissettirdi.

Pazartesi Urfa'da son gün... İçime hüznün çökmüştü. Nasıl geçtiğini anlayamadım. Daha Harran evlerine gidememiştım ve galiba yetiştiremeyecektim. Bu durum beni inanılmaz rahatsız etmişti.

Sonra moralimi bozmamam gerektiğini düşünerek merkezdeki birçok müzeye gitme fikri aklıma geldi. Yolda yürürken devasa gökdelenler yoktu; çocuklar dışarda oyun oynayabiliyor ve soğukta çıplak ayaklarıyla terlikleriyle çorapsız aşırı tatlı görünüyorlardı. Sonra bir müzenin önünde kalabalık dikkatimi çekti. Girişte 'İsot festivaline hoş geldiniz.' Yazıyordu. İçimden 'Hoş bulduk!' dedim. Hemen kalabalığa dahil oldum. Ve insanlar acıya inat isot yiyorlardı. Bu kadar acıya nasıl dayanıyorlar acaba derken kendimi isot yerken buldum. Biraz zorlandım çünkü hayatımda bu kadar acı yeme-

miştim. Sonra oradan bana toz isot hediye verdiler Urfa'nın güzel insanları. Artık gitme vakti yaklaşıyordu. Saat 08.00' di. Beni masamda göremezse Şevfet Bey beni kovabilirdi, bu da bir sene işsiz kalmak demektir. Yaşadığım yerdeki insanların samimiyetsizliği, sabah yoldan geçerken insanların bir günaydın veya merhaba demeye üşenmesi beni nasıl üzüyor bu güzel günde, bu güzel şehirden ve bu samimi insanlardan ayrılacağı için üzülmüyor ve hatta kahroluyordum. Ve gözümde yaşlar akmaya başladı. Hayır hayır, isottan değil 23.59 dönecek olmamandı ağlamam. Sonra içimden öfke hissettim. Adına şiirler, hikayeler yazılan; hoşgörüsüyle, insanlarıyla meşhur olan; tarihte fetihler düzenlenen İstanbul'u nasıl bu kadar soğuk ve önemsiz hale getirdiğimiz için kendimize kızdım. Bir de bu anlı şanlı Urfa var. İnsanlarının güzelliğiyle, doğallığıyla, yapmacık olmamalarıyla, meşhur tarihiyle Göbeklitepesiyle , Hz. İbrahim'in bir zamanlar yaşadığı Balıklıgöl' ün şahaneliğiyle, isotlarının acısıyla, Halfeti'nin karagülünün ahengiyle...İyi insanların hala var olduğunu şöyle bir düşündüm ve biraz yumuşadım. Kırmızı valizimi aldım, otogara doğru yol aldım. Gözyaşlarıma hakim olsam da gerçekten burayı çok özleyecektim ve bu şehirde geçirdiğim güzel anıları hep kalbimde saklayacaktım. Bir daha ne zaman gelebilirdim bilmiyordum açıkçası ama şanlı mı şanlı Urfa'yı elimden geldiği kadar ziyaret edecektim. Ne güzelsin, baş tacısın Urfa, dedim şehre el sallayarak. İyi ki görmüşüm seni, dedim. 13 peron, 11 numara yine pencere kenarı... Oturdum, şöyle camdan baktım o anda.

Muavin:

- Nereye dedi?

Hafif sesim titreyerek:

'İstanbul'a.

Kültür Köprüsü: *Urfa*

Ayşegül DEMİR

Güllübağ Ortaokulu - 7/A

Okuldan geldikten sonra Sütçü İmam ile ilgili bir roman okuyan Hasan, birden kafasını kitaptan kaldırıp pencereden, ağacın üzerine yumuşak yumuşak düşen kar tanelerine bakan dedesine:

- Dede, bana Kurtuluş Savaşı yıllarında kahraman olan bir şehir anlatır mısın, dedi. Salih Dede:

(Mahallede herkes ona; nur yüzü, pamuk gibi sakalı ve ihtiyarlaşmış bedeninden dolayı 'Salih Dede' diye seslenirdi.)

-Tabii ki evladım, sana Şanlıurfa'yı anlatayım, dedi. Hasan:

-Anlat dedeciğim, dedi. Dedesi:

- Şanlıurfa yaklaşık beş yüz yıldan beri bizimdi ama Şanlıurfa'da Avrupalı 'medenilerin!' gözleri vardı. O yüzden oraya hemen bir işgal harekâtı düzenlediler. Nüfus olarak az kişi olmasına rağmen yürekleri dünyayı kuşatmaya yetecek kadar büyük olan vatansever yiğitlerimiz, çok iyi bir şekilde direndiler ve şehrimizi kendi imkanları ile kurtardılar. Bu aziz şehrimize 'Şanlı' unvanını verdiler. Aslında Urfa'nın şanı sadece bundan gelmez! Pek özel yemekleri, gezilecek yerleri de vardır. Şimdi sen tahmin et bakalım neleri meşhur Şanlıurfa'nın? Hasan:

- Vallahi dedeciğim Şanlıurfa hakkında pek bilgim olmadığı için tahmin edebileceğim tek bir şey var; o da öğretmenimin anlattığı Balıklıgöl. Salih Dede:

- Evet, bunun yanında köftesi, barajı, kubbe evleri, biberi... anlatmakla bitiremezsin, dedi. Hasan:

- Dede, köfte nasıl yapılıyor diye sordu, karnı çok acıkmıştı galiba. Salih Dede:

-Oğlum köftelik bulgur, kıyma, acı biber, salça, soğan, maydanoz, yeşil soğan ve su. Bu malzemeleri karıştır, afiyet olsun... Hasan:

- Peki, saydığın gezilecek yer neden önemli? Salih Dede:

-Neden mi önemli? Çünkü Balıklıgöl, Hz İbrahim(as)'in ateşe atıldığı yerdir, dedi. Hasan çok şaşırılmıştı, bu bilgileri hiç duymamıştı. Dedesine:

-Dedeciğim, ben hiç Hz. İbrahim'i duymadım. Bana Onu anlatır mısın, dedi. Salih Dede:

-Tabii ki yavrum, anlatayım. Bir zamanlar Nemrut diye bir kral varmış. Çok zalimmiş. Hiç kimse onu sevmezmiş. Bir gün Nemrut rüyasında bir erkek çocuğun tahtını devirdiğini görmüş, korkuyla uyanmış ve askerlere çevredeki bütün erkek çocukların öldürülmesini emretmiş. O sırada Hz. İbrahim'in babası bunu duyunca endişeye kapılmış. Eşine akşam, onları bir yere götüreceğini söylemiş ve ertesi gün bir mağaraya götürmüştü. Onlara her gün yemek ve su götürüyormuş. Hz. İbrahim büyümüş ve annesine:

- Anne ben büyüdüm hadi artık gidelim, demiş. Annesi de artık evine dönmek istiyormuş. Döndüklerinde herkes şaşırılmış. Çünkü kısa sürede inanılmaz şekilde büyümüş İbrahim. Komşularının oğlu ile arkadaş olmuş. Babasının yanına gitmek istemiyormuş. Çünkü hep putlarla doluymuş orası. 'Baba bunlar ne?' diye sorunca babası: 'Bunlar bizim atalarımızın taptığı putlardır. Senin de bunlara tap-manı istiyorum.' demiş. Hz. İbrahim ise tek ve bir olan Allah'a inandığını söylemiş. Babası kulaklarına inanmamış. Bir ilkbahar gününde kutlama yapmaya gitmişler oranın insanları. Hz. İbrahim kendini bir bahane ile kutlamaya gitmemiş. Ortalık tenhalaşınca Hz. İbrahim dışarı çıkarak bütün putları balta ile kırmış. Sadece en büyük putu

birakıp baltayı da o putun boynuna asmış. Hz. İbrahim oradan

ayrılmış. İnsanlar şenlikten döndüğünde putların kırık olarak görmüş ve herkes buna çok sinirlenmiş. O kadar sinirlenmişler ki kullaklarından duman çıkacakmış neredeyse. Bu nedenle Hz İbrahim'i çağırılmışlar. Hemen Onun ateşe atılmasını önermişler. Nemrut bunu kabul etmiş ve hemen büyük bir ateş yakılmış, mancınık hazırlanmış. Hz. İbrahim'i dışarıdan cehennem gibi görünen ama bir gül bahçesine dönen ateşe atmışlar. O anda odunlar balık, ateş su olmuş. Bu, büyük bir mucizeydi, diye anlattı Salih Dede. Hasan:

- Dedeçğim ben bunları görmek istiyorum, keşke görebilsem, dedi. Salih Dede:

-Oğlum, annenler müsaade ederse seni Şanlıurfa'ya götüreceğim. Hem tatil yaparsın hem de bir şeyler öğrenirsin. Ne dersin? dedi. Hasan oturduğu yerden kalktı ve sevinçten öyle bir zıpladı ki mutluluktan, sanki gül bahçesine düşmüş gibiydi. Ardından dedesine sarıldı, yüzü dedesinin pamuk gibi sakallarının arasında kaybolmuştu.

Hasan'ın annesi Sevim Hanım ve babası Selim Bey bu gezi için onay vermişlerdi. Salih Dede yaklaşan şubat tatilini fırsat bilerek uçak biletlerini aldı ve karneler alındıktan iki gün sonra yola çıktılar. Salih Dede her şeyi ayarlamıştı. Askerliğini Şanlıurfa'da yapan Salih Dede askerlik arkadaşını aramıştı. Halil Dede ve torunu İbrahim, Hasanları havaalanında karşıladılar. Hasan'ın ilk günkü heyecanı hiç dinmemişti, hala yüreği yerinden çıkacak gibiydi. Şanlıurfa onun neredeyse kalbini durduracaktı, ona sözünü geçiremiyordu. Çünkü tarihin başkentindeydi. Halil Dede ile Salih Dede yıllardır birbirlerini görmüyorlardı. Uçaktan iner inmez öyle bir sarılmaları vardı ki sanki iki dağ birbirine kavuşmuştu. İbrahim ise rengini dedesinden aldığı kahverengi gözlerini Hasan'a dikmiş ve yeni arkadaşı ile tanışmaya can atıyordu.

Şehre doğru yola çıktılar. Halil Dede misafirlerini eve gidip dinlenmeleri için ikna edememişti. Çünkü Hasan bir an önce Balıklıgöl'ü görmek istiyordu. İlk rota çoktan belirlenmişti: 'Balıklıgöl.' Balıklıgöl'e gelene kadar büyük bir kısmını Şanlıurfa'nın sıcağında yaptıkları askerliğin anıları birbirlerine hatırlatıp derin derin iç çektiler.

Salih ve Hasan Dede. Hala dumanı üstünde tüter şekilde tazeliğini koruyordu anılar. Balıklıgöl'ün dış avlusuna geldiklerinde İbrahim'in sınıf arkadaşı Eyüp ile karşılaştılar. Eyüp buraları çok iyi biliyordu. Gelen yabancı turistlere tam üç farklı dilde Balıklıgöl'ün tarihini anlatabiliyordu. İbrahim'in misafirlerini kendi misafiri bilen Eyüp, Balıklıgöl'ü, dergâhından camisine, balığından kuşuna, ağacından yaprağına, taşından toprağına her şeyini eksiksiz tanıtmıştı acı biberle ses telleri şenlenerek yanık Urfa türküleri söyleyen diğer çocukların nağmeleri eşliğinde. Hasan, balıklara ve kuşlara kendi elleriyle yem attığında kendini bu şehrin bir parçası gibi hissetti. Bunda haksız sayılmazdı. Çünkü güzel ülkemin seksen bir şehrinin hepsinin seksen ikişer milyon hemşerisi vardı.

Eee, bu kadar gezmeye tabii ki güçleri yetmedi ve Eyüp'ü de alıp en yakın lokantaya gittiler. Sıra sıra lokantalarla çevrili olan sokak kebab dumanlarıyla örtülüydü. Kokular insanın ciğerine işliyordu. Hasan Dede yıllardır özlemine çektiği, damağında tadını hissettiği Urfa kebabına hayır diyemedi ve herkes isotla beraber bu lezzetin tadına vardı.

Güneş Şanlıurfa dağlarının ardından kızıla bürünürken Halil Dede misafirlerini evine getirmişti. Çünkü yarın gün doğarken yeneden yola çıkmış olacaklardı. Güneş, ışıklarını şehrin üzerine serpmeye başladığında soluğu ciğercide aldılar. Ardından tarihin doğduğu yere, Göbeklitepe'ye, doğru yola koyuldular. Yılan gibi kıvrılan yollar; havanın serinliği ile yolcularını sadece bir tepeye değil geçmiş de götürüyordu. Halil, öğretmeninin burası hakkında kendisine anlattığı her şeyi Hasan'a ve Salih Dede'ye anlatmıştı. Tarihin başladığı noktaya bu kadar yakın olmak Hasan'ı ve Salih Dede'yi çok heyecanlandırmıştı. Tarihe çok meraklı olan Hasan, taşlara dokunmak için dedesinden izin istese de dedesi bunun mümkün olamayacağını, bu taşların ortak bir miras olduğunu ve zarar gelmemesi gerektiğini anlattı. Çünkü her gelen dokunmak istese taşlar zamanla ilk halini kaybederdi. Hasan, her ne kadar çok üzülmüş olsa da dedesine hak verdi ve çekilen hatıra fotoğrafları ile buradan ayrıldılar. Gümrük Hanı denilen tarihi mekânda menengiç kahvelerini yudumladıktan sonra Harran'a doğru yola çıktılar. Söz sırası Halil Dede'dey-

di. Halil Dede, Harran Kubbe Evleri'ni anlatırken göz yaşlarına hâkim olamadı. Çünkü oranın tuğlaları tarihi kaleden ve ilmin beşiği olan ilk üniversiteden alınmıştı. 'Bu tarihimize büyük bir saygısızlık.' diyordu. Derin bir iç çekti ve ortalık gökyüzündeki bulutu kiskanırcasına bir an sessizliğe büründü.

İbrahim ortalığın sessizliğine bir yıldırım hızıyla müdahale etti. Çünkü O da dedesinin üzülmeye hiç dayanamıyordu. Annesi ve babasını trafik kazasında kaybettikten sonra hayattaki tek dayanağı dedesi ve ninesi olmuştu. Bir yandan Şanlıurfa'nın atları hakkında bilgi verirken bir yandan dedesinin elinden tutuyordu. Gezi boyunca dedesinin elini hiç bırakmamıştı. Halil Dede aksayan ayağından dolayı rahat yürüyemiyor, İbrahim de ona dayanak oluyordu her daim.

Halil Dede ve Salih Dede Şanlıurfa'da askerlik yaparken Kıbrıs Barış Harekatı'na katılmışlardı. Halil Dede ile Salih Dede yan yana düşmana karşı mücadele ederken Halil Dede ayağından yaralanmış ve Salih Dede kurşun yağmurları altında ölümü göze alarak onu sırtına alıp sıhhiyenin yolunu tutmuştu. Tam bu sırada Salih Dede'nin kalbine doğru bir kurşun gelmişti. Halil Dede'nin üç parmağı kurşunun Salih Dede'nin kalbine gelmesine mani olmuştu. İşte bu iki nur yüzlü insan o günden sonra ahiret kardeşi olmuşlardı.

Hasan, Salih Dede'ye Balıklıgöl'ü bir daha ziyaret etmek istediğini söyledi dedesine. İstanbul'a dönmeden önce son bir defa görmek istiyordu . Onu kırmak istemiyordu Salih Dede. İstanbul'un ca-mileri oldukça meşhurdur. Şanlıurfa'nın bu şekilde meşhur camileri var mı? diye sordu dedesine Hasan. Tekrarlanan Balıklıgöl ziyareti ve sonrasında Dergâh Camii, Ulu Camii ve Rıdvaniye Camii'ne gittiler. Şanlıurfa'ya âşık olmuştu Hasan. Dedesini dönerek:

-Dede, ülkemin vatandaşı yaşadığı ülkeyi ve şehirlerini bilmezse sanki gerçek bir vatandaş değildir, dedi. Salih Dede:

- Oğlum, sen vatanına hayırlı bir evlat ol, vatanının kıymetini bil. Bak bunca güzellik hep atalarımızdan bizlere miras kaldı. Bizim de bunları bizden sonraki nesillere aktarmamız gerekli ki ülkemiz kıyamete kadar yaşasın, dedi. Hasan:

- Tabii dedeciğim, dedi. Salih Dede:

- Hadi artık yola çıkma zamanı geldi, dedi. Hasan dedesine dönerek:

-Dedeciğim, bu gezi gönlüme kazındığı kadar aklıma da kazındı ve hiç çıkmayacak. Sana söz veriyorum bu topraklar üzerinde çalışan ve emek veren herkes gibi ben de ülkeme hayırlı bir insan olacağım. Hem bu peygamberler şehrini tanımak hem de buranın insanlarını tanımak bana çok şey kazandırdı. Yunus Emre'nin dediği gibi 'Gelin tanış olalım/ İşi kolay kılalım/ Sevelim, sevilelim/ Dünya kimseye kalmaz.' Salih Dede:

-Evladım, bunlar ne güzel sözler. Güzel ülkemizin her bir karış toprağı sanki cennetten bir parça. Her bir zerresi şehit kanlarıyla sulanmış. Bizler muhakkak bu dünyadan göçüp gideceğiz. Önemli olan kültürümüzü geçmişten geleceğe taşımak, insanlarımızın arasında birlik beraberliği sağlamak ve son nefesimizi vicdanımız rahat bir şekilde vermektir. Binlerce yıl onlarca medeniyete ev sahipliği yapmış olan Anadolu toprakları kıyamete kadar Türkiye Cumhuriyeti olarak medeniyete şahitlik ve öncülük etmeye devam edecektir. Biz de bu uğurda Hz. İbrahim'e ağzında su taşıyan topal karınca gibi olabilesek..

Balıköl civarındaki kapalı çarşıdan, İstanbul'a döndüklerinde anne, baba ve arkadaşlarına hediye etmek amacıyla tesbih, eşarp gibi hediyelik eşyalar aldılar. Uçağa binmeden önce yeni ama kadim dostu İbrahim'e ve Halil Dede'ye öyle bir sarıldı ki Hasan, sanki 40 yıllık arkadaşları gibiydiler. Salih Dede de gözlerinden süzülen bil-lurlarla ahiret kardeşine veda etti. Sanki İstanbul'a döndükten kısa bir süre sonra 'emrihakk'ın gerçekleşeceğini ve ahiretlik kardeşini bir dahaki seferde cennette göreceği içine doğmuştu. İşte öyle sarılmıştı kardeşine.

Bir çağlayana özenen yıllar Salih Dede'yi ahirete yolcu ettikten sonra Hasan'ın eline bir üniversite diploması sıkıştırmıştı. Salih Dede'nin ölümünden sonra adeta yıkılan, can damarı kesilmiş gibi olan Hasan'ın tek gayesi ülkesinin kalkınmasında bir pay sahibi olmaktı. Kalkınmanın, sadece geçmişten gelen bağların, kültürel hazinenin,

derin bilgi birikiminin, milli ruhun geleceğe aktarılmasıyla mümkün olacağını düşünüyordu. İlerleyen teknolojinin ilerisine geçebilmek ancak bununla mümkündü. Dedesine de söz vermişti vatani için hep öne atılmaya. Hayallerini süsleyen bu düşünceye ulaşmak için girdiğı bir sınavda onlarca soruyu cevapladıktan sonra tek bir soru kalmıştı sınavı kazanmaya. Soru soruldu. İstanbul'un en güzide okullarından birinde olan bu sınavda sorunun cevabı hiçbir kitapta yoktu. Kaderin cilvesi onu üniversite koridorlarından yıllar önce gittiğı Balıklıgöl'ün yosun kokan duvarlarının dibine götürdü. Türkü söyleyen çocuklar arasında burayı tanıtan Eyüp'ün dudakları arasından dökülen kelimeleri hatırlayınca düşüncelerine ve hayallerinin gerçeğe ulaşacağına ümidi bir kez daha perçinlendi. Çünkü sorunun cevabı o an Eyüp'ün dudakları arasından dökülen bilgilerle bilinmişti. Hasan'ın ülkesi için kurduğı hayaller gerçekleşecekti. Gerçekten de gelecek geçmişten gelen köprü ile kuruluyordu.

Hayallerin Peşinden

İkra KARAKUŞ

Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu - 6/C

Yazın habercisi olan ılık bir bahar rüzgârı, üç arkadaşın şeftali rengi yanaklarına dokunup duruyordu. Etrafta burun yakan keskin bir kekik kokusu vardı. Sanki şehrin bütün kuşları anlaşmış gibi gökyüzünde dans edercesine uçup baharın gelişini kutluyordu.

Üç arkadaş ılık toprağın üzerine sırt üstü uzanmış rüzgârın, kuşların ve bahar kokusunun cazibesi içinde kaybolmuş; anın tadını çıkarıyorlardı.

Sessizliği bozan İbrahim oldu:

- Görüyor musunuz? Kuşlar ne kadar çok.

Halil ve Mustafa gülüştüler. Aklın, fikrin kuş dediler. İbrahim, atalarından miras bir kuş tutkunuydu. Her türlü güvercin hakkında bilgisi vardı. Bir yerde farklı bir kuş görse hemen tanır, cinsini söylerdi.

Üçü de aynı yaşıydılar. Aynı okullara gitmişlerdi. Anneleri ve babaları birbirlerini tanırdı. Sonuçta aynı köydendiler. Birinci sınıftan itibaren hiç ayrılmamışlardı. Çok iyi anlaşıyorlardı. Mustafa, daha heyecanlı bir gençti. Kanı deli akıyordu. Halil, en sakin ve aklı başında olanıydı. Bir olay karşında hemen mantıklı bir yol bulurdu. İbrahim ise tam bir doğa insanıydı. Kuşlar, koyunlar, taş, toprak... Bunlar İbrahim'in ilgi alanıydı.

Üç arkadaş yattıkları yerden kalkıp üzerlerindeki toprağı silkelediler. Sonra Mustafa önden diğerleri arkadan birbirlerini kovalaya-

rak otlayan koyunların olduğu yöne doğru koştular. Üçü bir yerden sürünün arasına karıştılar. Koyunları alıp köye doğru yola koyuldular. Ören yerinin yanından geçerken yine aynı hayalin içine daldılar:

‘Ören yerini kazmak’

Ama öyle kazma kürekle değil. Arkeolog gibi kazmak. Bir keresinde televizyonda izlemişlerdi. Halillerin evlerindeydiler. Televizyonda bir belgeselde Asya kıtasının ortalarına doğru yapılan kazı çalışmalarında eski Türk belgelerine ulaşılmıştı. Bir anda kendilerini orda hayal ettiler. Hep birlikte omuz omuza yapılan çalışmanın sonucu ne kadar gurur verici olurdu, değil mi? İşte o an arkeolog olmayı kafalarına koymuşlardı.

Üç arkadaş Ören yerinin yanına her vardıklarında, her dinledikleri tarihi bir hikâyede, tarih kokan bu kenti her gezdiklerinde kafalarında hep aynı hayal canlanıyordu: ‘Arkeolog olmak.’ Dedelerinin anlattıklarına göre Ören Köyünde yaşam çok önceden beri vardı. İşte bu yüzden Ören onlar için hayallerinin başladığı yer olabilirdi.

Bu fikirlerini öğretmenleriyle de sürekli paylaşıyorlardı. Öğretmenleri tam bir tarih tutkunuydu. Elinde her zaman farklı bir tarih kitabı bulunuyor, durmadan okuyordu karşısında tarihi bir sevda olarak benimsemiş bu üç meraklı genci gördükçe kendini görmüş gibi oluyordu. Elindeki tüm kitapları bu gençlerle paylaşıyordu. Onların istekleri ve merakları karşısında heyecanlanıyordu.

Bu arada okul, dersler, sınavlar devam ediyor; haftalar haftaları, günler günleri kovalamıştı. Sınav zamanı gelip çatmıştı. Üç arkadaş büyük bir azimle sürekli ders çalışmışlar, kendilerini hayallerine ta-şıyacak olan sınava girmişlerdi. Sınav sonrası önce birbirleriyle oturup konuştular. Sonra öğretmenleriyle bir araya gelip değerlendirmelerde bulundular. İstedikleri bölüme ulaşmaya çok az kalmıştı.

Sonuçlar açıklandı. Mutluluk tam anlamıyla bu olmalıydı. Üç kafadar da şehirlerin incisi, herkesin okumak istediği İstanbul’ a gideceklerdi. Üstelik bölümleri de aynıydı:

‘Arkeoloji’

Tabii hayalleri burada bitmiyordu. Okul dönüşü arkeolog olup

üstü gibi altı da tarih kokan Urfa diyarını adım adım inceleyeceklerdi. Ve belki de onlar da televizyondaki izledikleri arkeologlar gibi tarihe yön vereceklerdi. Neden olmasın?

Hayallerinin peşinde olan İbrahim, Halil ve Mustafa İstanbul' a gittiler. Büyükşehirin havasına suyuna, kalabalığına ve hiç görmedikleri masmavi denizine alışmaları zor olmadı. Aynı yurttaki kalıyorlar. Sabahları hep birlikte derslere gidiyorlardı. Üniversite dersleri başta onları zorlasa da çabuk uyum sağladılar. Günler günleri kovalarken bu süreç içinde hiç istemedikleri bir şey oldu. Mustafa babasını kaybetti. Zaten hasta olan Mustafa'nın babası senenin ortasına doğru fenalaşmıştı. Ailenin reisi bu dünyadan göçünce evde yalnız olan kardeşlerini ve ailenin topraklarını idare etmek Mustafa' ya düşmüştü. Mustafa, için çok zor olsa da hayalleri ve ailesi arasında seçim yapmak zorundaydı. Ve O, hayallerini geride bırakarak memleketine döndü. Ama arkadaşlarıyla, hayal ortaklarıyla, bağıni hiç koparmadı. Kendi kendine sürekli şunu tekrarlıyordu: ' Elbette bu memleketeye faydalı olmak için birçok şey vardır. Yaparım tabii!'

Halil ve İbrahim, Mustafa için çok üzölmüşlerdi. Hep birlikte çıktıkları bu yolda iki kişi olarak devam ediyorlardı. Ama yapacak bir şey de gelmiyordu ellerinden. Aradan üç buçuk sene gibi bir zaman geçti. Okulda son zamanlarıydı artık. Sınıf arkadaşları ile bir yandan son sınavlara çalışırken bir yandan da gelecek planları hakkında konuşuyorlardı. Herkes gelecekte olmak istediğı, yapacakları işleri bir bir sıralıyordu. İbrahim ve Halil ise konu ne zaman açılrsa sözü Ören' e getiriyorlardı. Artık bir arkeolog olarak Ören' de kazı yapılmaya değer bölgelerin olduğuna emindiler. Geriye sadece orda göreve başlamak kalıyordu.

Nihayet okul bitmişti. İki genç arkeolog güzel puanlarla son sınavlarını da tamamladılar. Çok sevdikleri köylerine döndüler. Gider gitmez yol üzerinde onları Mustafa karşılamıştı. Hiç ayrılmamış gibi sımsıkı sarıldılar üç dost. Epey uzun sohbetten sonra aileleriyle kucaklaşmak için ayrıldılar.

Ertesi gün özlem duydukları köylerini karış karış gezdiler. Eskiden yapmaktan hoşlandıkları ne varsa yaptılar. Çimene uzanıp gökyüzünü izlediler. Tabii bu sefer başka bakıyorlardı. Artık Halil ve

İbrahim arkeolog olmuştu. Mustafa ise babadan kalma tarlaları işlemiş, topraklarını iyice genişletmişti. Gökyüzü bambaşka gözüktü gözlerine. Hayallerine yaklaşmışlardı. Kazmak, tarihe ışık tutmak...

İyice dinlendikten, özlem giderdikten sonra İbrahim ve Halil işe koyulmaya karar verdiler. Önce Kültür ve Turizm Bakanlığına başvurular. Çok beklemeden başvuruları sonuçlandı. Bakanlığa bağlı arkeolog olarak çalışacaklardı. İlk olarak geçici süre çalışmak için Ankara'da işe başladılar. Ankara'da oldukları süre boyunca meslekleri ile ilgili daha çok bilgi sahibi oldular. Artık alanlarında uzmandılar.

Belli bir süre sonra tayinlerinin Şanlıurfa'ya çıkarılmasını istediler. Bu istek olumlu sonuçlandı. Hem memleketlerine ve ailelerine kavuşacakları hem de yakın arkadaşları Mustafa ile hayallerini gerçekleştirecekleri için çok mutlu olmuşlardı.

Şanlıurfa'ya vardıklarında onları yine Mustafa karşıladı. Köye doğru yola çıktıklarında Mustafa onlara güzel haberi vermişti. Mustafa Ören köyünün muhtarı seçilmişti. Memleketine faydalı olmak için uğraşp didinen Mustafa'nın çabalarını köylüler takdir etmiş. Muhtarlık görevine onu layık görmüşlerdi.

Birkaç gün üç arkadaş eski günlerdeki gibi bir araya gelmeye devam ettiler. Geceleri buluşuyorlar sabaha kadar yapacaklarından bahsediyorlardı. Halil ve İbrahim Ören köyünde bir kazı başlatacaklarını bunun için Mustafa'nın yardımlarını esirgemeyeceklerini biliyorlardı.

Genç arkeologlar Kültür ve Turizm Bakanlığına bir dilekçe yazdılar. Bu dilekçenin içerisine hazırladıkları ön bilgi raporlarını da eklemeyi ihmal etmediler. Yaklaşık bir haftanın sonunda dilekçeye cevap geldi. Dilekçede kazı için izin verilebileceği yazıyordu. Ayrıca yurt dışından bu kazı ile ilgilenen arkeologların olduğunu öğrendiler. Hemen mail yoluyla iletişim kurdular. Her şey çok olumlu ilerli-yorduk. Gerekli bağlantılar sonucunda yurt dışı heyeti Şanlıurfa'ya gelmeye karar verdiler. Genç arkeologlar heyeti karşıladı, köyün muhtarı olarak Mustafa da misafirperverliğini gösterdi.

Heyetin gelmesiyle çalışmalar hız kazandı. Ve ön hazırlıklar bitince beklenen o büyük gün gelip çattı. Tüm köy o gün kazı faaliyet-

lerinin başlayacağını biliyordu. Dualarla kazı ekibine destek oluyordu.

Ve o gün Ören köyünde kazı çalışmaları başladı. Tüm kazı ekibi canla başla çalışsa da İbrahim ve Halil yorgunluk nedir bilmiyorlardı. Bedenlerini kontrol edebilseler gece de çalışacaklardı. İlmek ilmek kazdılar. Narin narin işlediler toprağı. Toprak altı emekti, hayaldi onlar için. Gündüz durup dinlenmeden çalışıyordu kazı ekibi. Gece ise Urfa'ya yabancı arkeologlara gönüllü rehberlik yapıyordu. Olur muydu öyle? Sonuçta ev sahibiydiler. Kültürün ev sahipliğini yapmak kolay değildi ki. Türk kültüründe misafir veli nimetti. Sıra geceleri, ciğer kebabları, tatlıları derken yabancı arkeologlar tam bir Urfa tutkunu oldular.

Çalışmaların devam ettiği zamanlarda Mustafa'nın kulağına hiç hoş olmayan şeyler gelmeye başlamıştı. Kahvehanedekiler kazı bölgesinde hırsızlığın olacağından, birtakım kirli oyunlar yapacak in-sanlardan bahsediyorlardı. Mustafa önce aldırış etmedi. Sonra bu duyular artınca araştırma gereği hissetti. Önce Halil ve İbrahim'e bu durumdan bahsetti. Üç arkadaş bir gece pusuda beklemeye karar verdiler. Çadırlarının birinin arkasına gizlenmiş hem sessizce sohbet ediyorlar hem de etrafa göz atıyorlardı. Hava kararınca, özellikle kazı alanındaki ekip uykuya daldığında lüks bir araç geldi, içinden siyah giyimli iki adam etrafi araştırmaya başladı. Bunu gören Mustafa bir anda ortaya çıkmak istese de Halil onu kolundan tuttu:

- Dur Mustafa! Şimdi bu adamı yakalasan ne olacak ki? Önemli olan bunu kimin yaptırdığını bulmak. Üstelik bir polis değiliz, jandarma değiliz. Sakince durup mantıklı bir plan yapmalıyız dedi.

Mustafa çok öfkelenmişti. Ama İbrahim de Halil'i onaylayınca durdu. Halil mantıklı şeyler söylüyordu. Bu arada da siyah giymiş adamlar gelen fısıldaşmalardan korkup arabalarına bindiler.

O gece üç arkadaş bir plan yaptı. Ertesi gün yine aynı yerde saklanmış bekliyorlardı. Tabi bu sefer bekleyenler arasında jandarma da vardı. Lüks arabanın tekrar gelmesiyle jandarma harekete geçti. Hırsızlar kısıkvrak yakalandı. Jandarma sorgusuyla bu işin asil sorumlusu da bulunmuştu. Zengin bir kaçakçı; kazı olduğunu öğ-

renince burada çalışmalarına başlamış, bunun için sürekli bir ekip gönderip çıkarılacak tarihi eşyaları çaldırmayı planlıyormuş. Tabii ki bu planı gerçekleştirmeden yakalanmıştı. Artık gönül rahatlığıyla kazı çalışmaları devam edebilirdi.

Günle, aylar birbirini kovalıyordu. Kazı çalışmasının başlamasının üzerinden epey bir süre geçmişti. Çalışmalar başarıyla ilerliyordu. Her bulunan bilgi not ediliyor, tüm kanıtlar birbirine ekleniyordu.

Artık emindiler. Ören köyü tarih olarak çok önemli bir yere sahipti. Çok yaklaşmışlardı. Arkeologlar olanca güçleri ile çalışırken Mustafa da desteğini esirgemiyordu. Günler sonra bir gün bir ipucu bulundu. Bu bir taştı. Genç arkeologlar bunu görünce çok şaşırıldılar. Daha önce hiç böyle figürleri bir arada görmemişlerdi. Taşın üzerinde yan yana çizilmiş sonra içi oyulmuş yaban domuzu figürleri vardı.

Halil ve İbrahim bir anda şaşkınlıklarını gizleyemediler. Önce yabancı heyetteki arkeologlarla toplantı yaptılar. Tüm ekip bu taşın çok önemli olduğunu tahmin ediyorlardı. Bunu anlamının bir yolu vardı. Taşı önce zarar görmeyecek şekilde paketlediler. Sonra taşıyıcı bir ekip ile Ankara'ya laboratuvara gönderdiler. Çünkü orda yapılan testlerle taşın kaç yıllık olduğunu, simgelerin ne anlama geldiği hangi topluma ait olduğu bilgilerine kavuşabilirlerdi.

Bu sırada Halil ve İbrahim kendi aralarında konuşuyorlardı. Önce bu durumdan Mustafa ya haber verip vermeme konusunda kararsız kaldılar. Sonuçta kazı gizliliği diye bir şey vardı. Ama bunu Mustafa'dan nasıl gizleyebilirlerdi. Mustafa onların hayal ortağı değil miydi?

Akşam olduğunda Mustafa'nın evine gittiler. Mustafa arkadaşlarını kapıda görünce önce çok sevindi, sonra meraklandı. Halil sesinde saklayamadığı bir sevinçle:

- Mustafa canım kardeşim, iki gündür başımızda bir olay var. Sana anlatalım mı bilemedik. Sonra düşündük ki Mustafa bizim can arkadaşımız. Emimim ki sen de bu habere en az bizim kadar seviyeceksin.

Mustafa bir anda gözlerini büyüttü, can kulağıyla dinlemeye koyuldu:

- Ne oldu kardeşim? Anlatsana.

Sözü İbrahim aldı. En az Halil kadar heyecanlıydı:

-İki gün önce bir kazı yapıyorduk vadinin kuzeyine doğru. Ekipteki arkadaşlar bir taş olduğunu söylediler. Koşarak gittik, yavaşça çıkardık taşı. Sonra bir baktık ki bu taş çok eski. Kocaman bir taş. Düşünebiliyor musun? Üstünde domuz figürleri var. Sence de çok önemli değil mi?

Mustafa bir anda konuşmaya, hatta bağırmağa başladı:

- Biliyordum, biliyordum işte. Burası öyle sıradan bir köy değil. Çok eski. Ben boşuna dinlemedim dedemden o efsaneleri. Eee, ne yaptınız? Devam ettiniz mi kazmaya. Hadi gidelim. Kazalım. Niye oturuyoruz?

Mustafa nefes almadan konuşuyordu. Avluda bir ileri bir geri gidiyordu. Sakinleşemiyor, içi içine sığmıyordu. Halil ve İbrahim zorla Mustafa'yı oturtular. Üç arkadaş sakın sakın konuşmaya başladı. Halil:

- Bak kardeşim, kazıya devam ederiz elbet. Ama önce bir sonuçları bekleyelim. Bakalım ne çıkacak raporda. Ona göre kazmaya devam ederiz.

Sözü İbrahim aldı:

- Ben umutluyum rapordan. O taş bildiğin taşlardan değil. Belli ki hayallerimize kavuşmaya çok az kaldı.

Mustafa biraz daha sakinleşmiş, heyecanını bastırabilmişti:

- İnşallah kardeşim, inşallah.

O gece hiçbirinin gözüne uyku girmedi. Bir hafta boyunca her gün bilgisayarları kontrol etteler, çalan her telefona koşular. Raporun sonucunu heyecanla bekliyorlardı. Genç arkeologlar sonucun olumlu olması durumunda yapılacakları sıralıyorlardı. Mustafa da boş durmuyor köylülerden bazlama, börek isteyip kazı ekibini mutlu et-

mek için çırpınıp duruyordu.

On günün sonunda raporlar ellerine ulaşmıştı. İbrahim:

- Hazır mısın? Şu an elimde tuttuğum kâğıtlar belki de azmimizin sonucu, hayallerimiz...

Halil:

- Hazırız kardeşim. Ama dur bu anlarda Mustafa da olsun yanımızda.

Hemen Mustafa'yı çağırdılar. Mustafa bir koşu geldi. Birlikte raporu açtılar. Hemen okudular İşte hayalleri gerçek olmuştu. Çocukluktan beri gezdikleri tepeler, bayırlar onların önce kazı alanı olmuştu. Şimdi ise o kazı alanı artık tarihi bölge olarak kabul edilmişti. Belki de tarihin en eski eserlerini bulacaklardı. Herkes akın akın buraya gelecekti. Bu üç arkadaş hem ülkelerine faydalı olmuş hem de tarihe ışık tutmuşlardı. Ne güzel bir gururdu.

İbrahim:

-Bu taşın önemli olduğunu tahmin ediyordum ama bu kadar eski olacağını bilmiyordum, dedi.

Rapor sonucunda taş tam 12.000 yıllık bir eserd. Tarihin ilk belgelerini, ilk eserlerini kendileri bulmuştu. Bunu köy halkına nasıl söyleyeceklerdi?

Önce diğer heyetle görüştüler. Tüm heyet birbirlerini tebrik etti. Ama köy halkına bunu duyurmak istemediler. Çünkü daha önce-sinde hırsızlık olayı yaşanmıştı. Aynı durum bir daha yaşansın istemi-yorlardı. Kazı tam anlamıyla bitene kadar sadece heyet ve Mustafa bilecekti.

Kazı günler hatta aylarca devam etti. Her bulunan eser Ankara'ya gönderiliyor, kaçınıcı yüzyıla ait olduğu belirleniyordu. Kazı alanında bir suru tarihi eser bulunmuştu. Artık kazının sonuna gelini-yordu. Aradan iki yıl geçmişti.

.....

Kameralar ışıklarını bir kazı alanına bir de genç arkegonların

üzerine tutuyordu. Dört bir yandan flaşlar patlıyordu. Muhabirler sorularını ardı ardına sıralıyordu. Mustafa kazı ekibinin yanında yerini almıştı. Devlet bakanları, belediye başkanları, valiler ... Tüm devlet yöneticileri ordaydılar. Ülke olarak tarih bir ana tanık ediyorduk.

Muhabirin sorusu üzerine Halil söz aldı:

- Biz üç arkadaş bu köyde büyüdük. Bu topraklarda koşturduk, bu efsaneleri dinledik. İşte o zaman kafamıza koyduk. Bu koyu dünyaya tanıtacaktık. Bu tarih kokan yerleri herkese gösterecektik. Ve yaptık.

İbrahim konuşmaya devam etti:

Arkeolog olmaktaki hayalimizi gerçekleştirdik. Bu konuda bizimle birlikte çalışan yol arkadaşımız Mustafa'ya da çok teşekkür ederiz. Artık Ören köyü tarih sayfalarında yerini alacak. Artık GÖBEK-LİTEPE ülkemiz olarak çok önemli bir tarihi yer olarak kazanacaktır.

Orada bulunan herkes ekibi coşkuyla alkışla alkışladılar. Ve gökyüzündeki kuşlar alkış sesiyle uçuşup gittiler.

Ortaokul

Şiir

İyilik ve Dünya

Muhammed Muta DİKMEN

Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu - 8/İ

İyiliksiz sevgisiz insan olur mu?
İyilik denizinin suyu kurur mu?
Savaşlar, ölümler, hainlikler neden?
Bunların hepsi yapılan kötülüklerden.

Yeni nesle sevgiyi gösterin, saygıyı öğretin
Kötülükle aydınlanan ışığı söndürün
Merak etmeyin, zulüm edenin yanına kar kalmaz
İyilik, sevgiyle, barış olmadan yürek aydınlanmaz

İyilik yapan şikâyet etmez halinden
Yardım eder kimseye yüz çevirmeden
Kötülük yapanın hiç insafı yoktur.
Alacakları ceza, belalardan çoktur.

İyilikten başka görmez gözlerim
Sadece yardımı ve sevgiyi düşlerim,
Rıcam var dostlar, bana kulak verin
Siz siz olun sadece iyiliğe gidin.

Bir Sonbahar Akşamı

ELİF KURNAZ

Gölpınar Ortaokulu - B/A

Bir sonbahar akşamı,
Karanlık esir almış her yanı.
Penceremden izliyorum,
Peygamberler şehri Urfa'yı.
Bir sonbahar akşamı,
Muhteşem Urfa Kalesinde,
Setrediyorum etrafı,
Dilimde Urfa türküsüyle.
Bir sonbahar akşamı,
Çıktım yine yola.
Attım kendimi Halfeti'ye,
Dolaşıyorum şimdi saklı sularda.
Bir sonbahar akşamı,
Girdi yine rüyalarım.
Işınlanıyorum Göbeklitepe'nin,
Varoluş zamanına.
Bir sonbahar akşamı,
Kubbelerle dolu ovalarda,
İlk üniversite kuruldu,
Bereketli Harran yurdunda.
Bir sonbahar akşamı,
Hz. İbrahim'in ateşe atıldığı yerde,
Kavrulan yüreğim,
Huzur bulur Balıklıgöl'de.

Peygamberler Şehri

Asya UMAC

Güzelşehir Mahmut Tekke Ortaokulu - 6/G

Şanlıurfa'dayız adı gibi şanlı,
Yine hep beraberiz kalamayız ayrı.
Bir şanımız vardır, İbrahim'dir adı.
Peygamberler şehri burası,
Apayıdır apayı.
Çiğ köftemiz vardır, lezzetli mi lezzetli.
Bazı günlerimiz vardır, tatlı mı tatlı.
Gelenek göreneklerimiz vardır, hayırlı mı hayırlı,
Peygamberler şehri burası,
Apayıdır apayı.
Göbeklitepe'miz vardır ilginç mi ilginç.
Efsanelerimiz vardır eski mi eski.
Balıklıgölü'müz vardır güzel mi güzel.
Peygamberler şehri burası,
Apayıdır apayı.

Sevdam Urfa

Cemile Nur KARAÇİZMELİ

Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu - 8/L

İsot bizim canımız,
Köfte bizim şanımız,
Balcan, tirit, tırnaklı,
Olmazsa olmazımız.

Kadayıf, şıllık, tatlımız,
Balıklıgöl mekanımız,
Sen de gelip bir görsen,
Çıkamaz akıldan namımız.

Yazın isot çıkarma çilemiz,
Kışın köfteyle keyif ederiz,
Yumurtalı olmazsa eğer,
Biz isodu neyleriz.

Göbeklitepe tarihimiz
Harran kubbe evlerimiz
Güzel Urfa semalarını
Mancınıkta seyredereziz

Şimdi geldiniz Urfa'ya
Ciğer yediniz acıyla
Uğurlarız sizleri
Hürmet, sevgi, saygıyla.

Şanlıurfa

Ayşe DEMİR

Güllübağ Ortaokulu - B/A

Peygamberler şehri Şanlıurfa,
Şanını kazandı Kurtuluş Savaşı'nda.
Geri püskürttü düşmanı,
Kazandı kutlu vatan toprağını.

Her karış toprağına kan karıştı,
Uğruna nice evlatlar yetim kaldı.
On Bir Nisan'da vatan toprağı kurtuldu,
Uğruna ölenlerin ruhları şad oldu.

Tarih yazıldı her karış toprağında,
Tüfeğı eline alan katıldı orduya.
Kadın erkek demeden gittiler savaşmaya
Nice canlar son buldu vatan uğruna.

Analar gururluydu, düşmanı güldürmedi,
Işıl ışıl parlayan güneş geleceğı aydınlattı.
Uğruna şehit düşenler hiç unutulmadı,
Vatan kadar aziz, şerefli Şanlıurfa.

Urfam

Ayşe BAYAT

Tenekeci Mahmut Güzelgöz Ortaokulu 7/D

Dağları ceylanlıdır,
Kuşları halhallıdır.
Sordum ağam ne haldir?
Dedi Urfalıyam ben.

Yiğitleri nam salar,
Kızları çiçek toplar,
Etrafı dumanlı dağlar,
Dedim Urfalısan sen.

Gel beraber gidelim,
Handa kahve içelim.
Her şeye gülüp geçelim,
Dedi Urfalısan sen.

Atları nal toplatır,
Yemekleri yürek hoplatır,
Türküsu ciğer dağlatır,
Dedi bura Urfa'dır.

Şanlı Diyar

Baran SUSANBURK

Eyyüp Göncü Ortaokulu - 7/B

Ey Şanlıurfa, adın şanla anılıyor bu diyarlarda.
Yüreği yanan varsa gelir söner İbrahim makamında.
Taa uzak diyarlardan gelirler sana, isterler Eyüp'ün sabrından.
Sen şansın, sen peygamber şehrisin ama en çok da umutsun Urfa.

Urfa Kalesi taa İrak diyarlardan görünür,
Sen öyle bir şehirsin ki; cömertlikten, mertlikten herkes sana sığınır.
Burada güneş batmaz her zaman bir umut parlar .
Senin merhametin karşısında kelebeğin bile ömrü uzar.

Senin adının geçmediği yollarda engeller çıkar,
Senin diyarında kanatsız kuş bile uçar.
Sen öyle merhametlisin ki kırılanı sen onarırsın,
Sana taşla gelene sen gül ile gidersin.

Burada her türlü çiçek var umut kokan.
Burada güneş var her gün mazluma doğan.
Burada derman var yaraları saran .
Burası Urfa burada yaşamak için sebep var.

Benim Güzel Urfam

Gölnur KILIÇ

Kırkmağara Ortaokulu - 6/A

Ne güzeldir yöresi.
Paha biçilmez Urfa Kalesi.
Hayran bırakır herkesi.
Benim güzel Urfa'm.

Lezzetlidir çiğ köftesi.
Her an yenilir künefesi.
Üstüne bir de sıra gecesi.
Benim güzel Urfa'm.

Süslüdür Urfa'nın giysisi.
Renk renktir entarisi.
Bir de üstüne altın kemeri.
Benim güzel Urfa'm.

Peygamberlerin şehri.
Balıklı Göl'dür merkezi.
İbadetin uğrak yeri.
Benim güzel Urfa'm.

Göbeklitepe'dir tarihin merkezi.
Üzerinde kabartmalı hayvan figürleri.
Meraklandırır tüm turistleri.
Benim güzel Urfa'm.

Çok güzeldir Mozaik Müzesi
İlginçtir Amazon Kraliçesi.
Onların yoktur eşi benzeri.
Benim güzel Urfa'm

Göbeklitepe

Büşra DİKEÇ

Mustafa Vedat Mutlu Ortaokulu - B/G

İşte binlerce yıllık uykusundan uyanıyor Göbeklitepe,
Toprağın altında kalan saklı güzelliğe koşuyor insanlık.
Bilgi saklı, gizem saklı, geçmiş saklı her bir taşında,
Tarihin tozlu sayfalarındaydın nihayet açıldın Göbeklitepe.

Başlangıçsın, dayanaksın, ışıksın insanlığa,
Seni sıfır sayanlar bilmez aslında kanıtsın çağdaşlığa.
Amaçla, yaşamla, inançla bir kimlik armağan edersin varlığa,
Aradıkça zenginleşen, derinleşen bir hazinesin sen Göbeklitepe.

Peygamberler şehrim, zenginliğim, Urfa'ma,
Balıklıgöl, Halfeti, Harran, Hz. İbrahim ve şimdi de Göbeklitepe,
Hediye desem az, güzellik desem yetersiz ancak bir lütuf olabilirsin sen,
Hayat ağacımızın kökleri senden gelir, dallanıp filizlenir Göbeklitepe.

Bir kez daha gördük ki tarih, inanç, başlangıç Anadolu'dandır,
Kim bilir başka ne şaheserler gizlidir sende?
İnsanlık bir ummandır, her kilit bir kapı açar,
Sen tarihin kapısını açan en güzel anahtarsın Göbeklitepe.

Haydi Sen de Gel

Abdlsamet SEYARCI
Eyyübiye Ortaokulu - 5/A

Haydi sen de gel yanma,
Gezelim beraber Urfa'y.
Sen de göreceksin güzelliklerini,
Haydi sen de gel.

Şimdi gidelim Balgl'e ,
Tandk geldi mi size?
Hani Nemrut atmt ya ateşe!
Gl bahçesi olmuştu bu yerde.

Kötü kalpli Nemrut'un kavmi,
Toplamlard odunu meeyi,
Yakmlar göklere kadar ateşi,
Zulmetmekmi niyetleri.

Sular serin olmuştu odunlar balık,
Gönüller gl bahçesi.
Şimdi rotamız Göbeklitepe,
Tüm gizemi taların üstünde.

lk ibadet merkeziymi,
arp kaldım görünce,
Sen de gelmelisin bence.

Şanlıurfa'm

Melek YOLCU

Müslüm Gülel Ortaokulu - 6/A

Gümrük Han'ı, Balıklıgöl'ü, Göbeklitepe'si;
Geçmişe götürür her bir taşı, her zerresi.
Denizi yoktur ama vardır Halfeti'si;
Cennetten bir köşe sanki Urfa'm.

Müzeleri var, içleri tarih kokar.
Haleplibahçe'sinde çocuklar oyun oynar.
Kapalı çarşısı, camileri insanla dolar;
Gecesi gündüzü bir başka güzel Urfa'm.

Meşhurdur kentimin acı biberi, sıra gecesi;
Lahmacunu, kebabi, çiğ köftesi, ciğeri,
Birecik'in patlıcanı, tatlıların şerbeti;
Ustaları maharetli, lezzet diyarı Urfa'm.

Elbet bir gün deme gel gör Urfa'yı!
Fistanı rengârenk ay yüzlü kızları;
Cesaretle nam salmış, yiğit oğlanları,
Yaşlısıyla, genciyle bir bahar gibi şen Urfa'm.

Kültürü zengindir geçmişten bugüne;
Konuk severdir, güzel davranır misafirine.
Bir tat bir huzur bırakır gelen gönüllere;
Hoşgörünün ve sevginin başkenti Urfa'm.

Türk, Kürt, Arap ve daha nice millet,
Yürür geleceğe kol kola, el ele hep.
Kardeşlikleri dünyada ayrımcılığa nispet,
On beş temmuz ruhunu yaşıtan Urfa'm.

Harran'da dünyanın ilk üniversitesiyle,
Dilin söz ustası şair Nabi'yle,
Kulakların pasını silen Kazancı Bedih'le;
Nice âlim ve sanatkârın yurdu Urfa'm.

Hazreti İbrahim yaşadı onun yurdu bura;
Ateşe düşeceği an odunlar dönüştü balığa.
Eyüp sabır ile çile çekti, dua etti Allah'a,
İslam'ın göz bebeği, peygamberler şehri Urfa'm.

Önceki ismi Urfa'ydı sonradan şanlı oldu.
Kurtuluş savaşında Fransız'a karşı koydu.
Verdiği mücadele destanı, esareten kurtuldu.
Şehit kanıyla ıslanmış ay-yıldızlı sancağa lââyık;
BENİM ŞANLIURFA'M!

Şehit Anasının Yüreği

Tülcin Çelik

Keremli Kalecik Ortaokulu - B/A

Hepsinin gözü yollarda, telefonda
Sinelerine çekmişler evlat kokularını
Gözleri yaşlı analar, babalar, âşıklar
Bekliyorlar evlatlarını, aşklarını

Rahat vermiyorlar gazilerimize,
Taşıyorlar ana yüreklerini.
Daha dün iyiyim diyenler bugün tabutlara sarılmış.
Üstlerinde ay yıldızlı bayraklar var.

Hakkını helal et babam diyenler,
Ölmek var dönmek yok diyenler,
Şehitse şehit öleyim diyenler
Vatan yolunda ilerleyenler,

Yürekleri, kalpleri bir atan,
Tekbir çekip bağırırlar,
Unutmayın! Şehitler ölmez vatan bölünmez.
Bayraklar inmez yürek sızısı dinmez.

Urfa Kültürü

Zahide YAVUZ

Bakımlı Ortaokulu - 5/A

Diyar diyar gezdim,
Sonunda Urfa'ya geldim,
Çiğ köftesinden yiyince,
Böyle bir kendimden geçtim.

Urfa'nın etrafında dumanlı dağlar,
Herkes ona sevgi gözüyle bakar,
Şimdi anladım ki Urfa bir başka,
Onun gibisi yoktur bu dünyada.

Hız. Eyüp Peygamber sabrın başı,
Hız. İbrahim Nemrut'un düşmanı,
Balıklıgöl Hız.İbrahim'in mekanı,
Asla unutamayacaksın bunları.

Herkes Urfa'ya geldi,
Güzelliği gezildi,
Dillerde söylendi,
Urfa'nın kıymeti bilindi.

Urfa'nın türküleri,
Büyüdüdür sözleri,
Göbeklitepe gezileri,
Meşhurdur her yeri.

Şanlıurfa'nın güzelliğine bak,
Gel de kebabını tat,
Urfa bağlarının arasında yat,
Bu güzellikleri görmek için çabucak kalk.

Urfa'ya gidilmeli,
Biberinden yenmeli,
Güzelliklerle yükselmeli,
Urfa'nın her yeri.

Davul zurnalar çalınır,
Urfa'nın her köşesinde,
Halaylar bağlar sıralanır,
Urfa'nın her ilçesinde,

Yemekleri şahane,
Tatlıları efsane,
Antep fıstığı bahane,
Eserleriyle pervane.

Güzelliklerin hepsi bende,
Bulamazsın hiçbir yerde,
Bunları görmek için,
Urfa'ya gelmelisin sende.

Yüce Şanlıurfa'm

Remziye SAĞLAMAK

Hüsnü Mustafa Özyeğin Ortaokulu - 6-i

Kahramanımsın "URFA"
Hep öyle olacaksın
Sen bizimsin "URFA"
Hep öyle kalacaksın.

Senin şanıyla büyüdüm,
Senin kanınla yürüdüm,
Senin canınla kanadım,
Senin sayende "URFA"m

Dillere destan olmuşsun,
Gönüllere ismini kondurmuşsun
Türkiye seni konuşuyor
Çünkü sen URFA' sın

Savaşttın bin kere sen
Kazandın yürekle sen
Hep arkada olacağız
İnsanıyla biz bize.

Çiğ köfte desen var,
Kebap desen var
Senin yemeğin bile
Dolanmış insanın diline.

Başta Ulu Önder Mustafa Kemal
Sonra geliyor Ali Saip Komutan
İşte burada geliyor.
Benim Yüce ŞANLIURFA'M

Adın şanlarla büyüyor
Kanlarla gitmeyecek
Hep var olacaksın dillerde
Konuşacaklar seni ŞANLIURFA'M

Kahramanım savaşttı
En sonunda kazandı
Döndü en güzel yuvasına,
Sonra uyudu rahatça.

Urfa'ydı senin adın
Oldu artık "ŞANLIURFA"
Sonra sana dediler ki:
Ey yüce "ŞANLIURFA!"

Ey Urfam! Canım Urfam

Elvan YAVUZ

Bakımlı Ortaokulu - 5/A

Çiğ köftesi eksik olmaz,
Göbekli Tepe'si gezginsiz olmaz
Sıra geceleri türküsüz olmaz,
Ey Urfam! Canım Urfam.

Peygamberlerimizin şehri,
Unutulmaz güzelliği,
Şehirlerin en güzeli,
Ey Urfam! Canım Urfam.

Sıcaklıklar almış götürmüş Urfamı,
Dumanlar sarmış dağlarını,
Tarlalarda kızarmış isotları,
Ey Urfam! Canım Urfam.

Merttir insanı,
Serttir havası,
Güzeldir dağları bayırları,
Ey Urfam! Canım Urfam.

Balıklığöl'ün efsanesi,
Nemrut yakacaktı Hz. İbrahim'i
Suya dönüştü odun ateşi,
Ey Urfam! Canım Urfam.

Türkiye'nin gözdesi,
Çok sevilir çiğ köftesi,
Unutulmaz gelenekleri,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

Gez bakalım bütün şehirleri,
Bul bakalım Şanlıurfa'dan güzelini,
Kimin sevgisi o kadar büyük ki,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

O güzel dağları,
Esrarengiz bağları,
Candır kankaları,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

Acıdır biberleri,
Güzeldir türküleri,
Çoktur aşkı uğruna ölenleri,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

Antep fıstığı aldı,
Çiğ köfteyi Adıyaman çaldı,
Önemsiz sanıldı,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

Yoktur eşi benzeri,
Çoktur turistik yeri,
Bilinmese de kıymeti,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

Bir gün gelerseniz buraya,
Ezan sesleriyle yetişirsiniz Urfa'ya
Doyulmaz ki lezzetlerin tadına,
Ey Urfa'm! Canım Urfa'm.

Düşünce ve Görüşleriniz İçin:
senyazurfaokusun63@gmail.com

Dijital kültürün okuma alışkanlığı bizi kağıttan uzaklaştıran üzücü bir aşama aslında. Hal böyle olunca da kağıtla olan hukukumuz sadece "yazmak" eylemi olunca ortaya çıkmıyor. Kağıt, kalemle tanışma olayına "ağaç yaş iken eğilir" penceresinden bakınca projemizin çıkmış ve varış noktaları daha iyi anlaşılacaktır.

"Sen Yaz Urfa Okusun, Göbekli-tepe Yazarlık Atölyesi" projesi kitabımızın sınıflardan kitaplıklara ulaşıncaya kadarki tüm aşamalarında emeği geçen arkadaşlarıma katkılarından dolayı en kalbi teşekkrleriimi sunuyor; sizi geç ve minik yazarlarımızın eserleriyle baş başa bırakarak keyifli bir okuma diliyorum.

